

Yarım Dünya

Hiromi Goto

İllüstrasyon: Jillian Tamaki

Sıradışı ve unutulmaz bir eser…
Neil Gaiman

ithaki

Hiromi Goto, Chiba İli, Japonya'da doğan yazarın ailesi 1969 yılında Kanada'ya yerleşti.

Goto'nun ilk romanı, *Chorus of Mushrooms* (1994), 1995 yılında Commonwealth Yazarlar Ödülü'nü ve 1996 yılında Kanada-Japonya Kitap Ödülü'nü kazandı. Diğer bir romanı *The Kappa Child* Tiptree Ödülü'nü kazandı. *Yarım Dünya* IMPAC Dublin Edebiyat Ödülü'ne aday gösterildi ve 2010 yılında Genç Yetişkin kategorisinde Kanada Fantastik Edebiyat Sunburst Ödülü'nü kazandı.

Hiromi Goto

YARIM DÜNYA

Çeviren: Bülent O. Doğan

Yarım Dünya
Hiromi Goto

Orijinal Adı: *Half World*

İthaki Yayınları - 819

Yayına Hazırlayan: *Seda Ersavcı*
Redaksiyon: *Yiğit Altıparmakoğulları*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Özge Kılıç*
1. Baskı, Aralık 2012, İstanbul

ISBN: 978-605-375-251-6

Sertifika No: 25001

Türkçe Çeviri © Bülent O. Doğan, 2012
© İthaki, 2012
© Hiromi Goto, 2009
Illustrations © Jillian Tamaki, 2009

Bu eserin tüm hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Pearson Canada Inc.'in bir alt markası olan Penguin Group (Canada) ile yapılan anlaşmaya göre satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Annem Kyoto Goto için.
Bana yumuşak gücün kalıcılığını,
gerektiğinde esneme bilgeliğine ve yeteneğine
sahip olduğunu gösteren...
Subarashii için.

Öndeyiş

Uzun, uzun, çok uzun zaman önce, daha ölümlüler taş tabletlere ve parşömenlere ölümlü dinlerini yazmaya başlamadan evvel, Üç Âlem vardı: Ten Âlemi, Ruh Âlemi ve Yanım Dünya.

Çağlar boyu bütünlük ve denge hüküm sürdü; Hayat, Sonraki Hayat ve Yanım Hayat en az uyanıklık, uyku ve rüya kadar doğaldı. Tüm canlılar, öldükten sonra Yanım Dünya'nın rüyalar âleminde tekrar uyanıyordu. Ölümlüler Ten Âlemi'nde geçirdikleri zamanda yaşadıkları en büyük travma anında açıyorlardı gözlerini. Yanım Dünya'da yeniden Yanım Hayat'lar yaşıyor, ölümlülüğün kötülüklerinin yükünden sınanma ve çile çekme yoluyla kurtuluyorlardı. Haksızlıklar, şüpheler, korkular, dehşet, acı, nefret, ızdırap, yani ölümlülüğün tüm kötülükleri tamamına ermeli ve çözüme varmalıydı ki ölümlülük zincirlerinden kurtulup ışığa ve ruha yükse-

lebilsinler. Ruh Âlemi'ne geçince her türlü fiziksel kaygı kalkıyordu. Ruhlar özgürce var oluyordu, ölümlülükten ve acı çekmekten uzak, Ten'in sıkıntılarını hissetmeden saf ve kutsal bir durumda kalıyorlardı. En sonunda ışıkları azalmaya başlıyor ve tekrar Ten'e çağrılıyorlardı. Çünkü Hayat'la bağlantısı olmayan ruh da göçmek zorundadır.

Bu döngüler tam bir denge içindeydi.

Âlemlerin birbirinden kopmasına neyin yol açtığı belli değil. Mesafeli ve adil hale gelen ruhların işleri mi, hiç ışık umudu olmadan acı çeke çeke deliren sıkışmış bir Yarım Dünyalı mı buna yol açtı kimse bilmiyor. Belki de Ten'den ayrılmadan ruh olmak isteyen bir ölümlü yüzündendi her şey. Bir zamanlar dengeli ve iç içe olan Üç Âlem birbirinden koptu ve her biri kendi başına kaldı.

Daimi ölümlülüğe sıkışıp kalan ölümlüler ölür ölmez yeniden Ten'de doğdular. Bu değişmez döngü içine hapsolduklarından kasvetli ve umutsuz varlıklar haline geldiler. Zaman geçtikçe şiddet, savaş, çevre katliamı arttı. Ölümlüler öldüğünde Yarım Ruh'lar Yarım Dünya'ya geçemiyordu. Onun yerine, acılarını aşmadan Ten'e geri dönüyorlardı. Dertleriyle başa çıkabilecekleri Yarım Dünya ve yükselecek bir ruh katı olmadığından ölümlüler giderek acıların içine daha çok gömüldü. Vahşet arttı ve umut silinmeye başladı.

Bitmek bilmez ruhani acıların yaşandığı, hiçbir kurtuluş umudunun olmadığı Yarım Dünya deliliğin içine giderek daha çok battı. Yarım Dünya'da ne yaşam

vardı ne de ölüm. Kimse doğmuyor ve kimse ölmüyordu. Yarım Dünya'nın dönüştürücü güçleri kalıcılaşmaya ve katılaşmaya hiç uygun olmadığından, başkalaşarak artık karabasan boyutlarına varmıştı.

Ölümlülükten ve Ten'den kopan ruhlar diğer Âlemlere dair tüm anılarını, tüm bilgilerini yitirmeye başladılar. İlgisizlikleri ve mesafeleri arttı, daha büyük bir yapının parçaları olduklarını unuttular.

Işıkları solmaya başladı, ağır ağır, tek tek... Hissedecek kadar bile ışıkları kalmadı.

Üç Âlem büyük tehlike altında. Âlemler dağılmanın eşiğine geldi.

İmkansız olan gerçekleştiğinde, Yarım Dünya'da canlı bir bebek doğduğunda, işte ancak o zaman Âlemlerin kaderinin değişeceği söyleniyor. Doğumun ve ölümün olmadığı, kimsenin gerçekten yaşamadığı bu âlemde daimi acı döngüleri canavarlar yarattı. Bu değişmek bilmez karabasanda herhangi bir şey doğabilir mi?

Canlı bir çocuğun doğumu Yarım Dünya'nın kıyameti ve umudu olacak.

Ama binlerce yıl geçti ve bu çocuk hâlâ doğmadı.

-Âlemler Kitabı denen eserden bir fragman

Giriş

Karnında bir bebek taşıyan kadın, şiş karnını çaresizce kollarıyla sarmış, kırılgan kara köprüde koşuyordu. Biraz arkasından gelen adam, kadın tökezlerse diye endişeyle elini ona doğru uzatmıştı. Kadın korku, acı ve yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. Buz gibi havada duyuları körelmişti. Aşağıdaki engin boşluğa bakmayı reddederek koştular. Uçurum o kadar derindi ki düşseler asla dibe ulaşamazlardı. Çok aşağılarda birkaç minik bulut nazlı nazlı salınıyordu. Âlemler arasındaki köprü elle tutulmaz bir maddedendi. Karşılarında ise diğer tarafa açılan Kapı'yı sakladığı söylenen kayalık duvarı görebiliyorlardı. Çok yakındı. Bir dünya uzaktaydı. Nefeslerinin kesilmesine, böğürlerine acılar saplanmasına rağmen koşuyorlardı; çevrelerindeki boşluk ağzını açmış esniyor gibiydi. Attıkları her umutsuz adımda korkuluksuz köprü dalgalanıyor, sallanıyor, sarsılıyor, titriyordu.

Yanlış bir adımda korkutucu uçuruma yuvarlanmak işten değildi.

Adam şöyle bir arkasına bakarak, "Daha hızlı," diye yalvardı. Kovalayanlar haince kahkahalar atarak, hoplayıp zıplayarak, çığlıklar atarak yaklaşıyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı yapış yapış bir ses. "Kayıp da düşme sakıııın!"

Kadın boğazından bir hırıltı çıkararak adımlarını hızlandırdı.

"Yaa, bekleyin," dedi yapışkan ses, küçük kardeş gibi, tatlı bir edayla. "Beni bekleyiiiiiin!"

Gri, kayalık duvardaki çıkıntıya vardılar. Soluk soluğa kalmışlardı, ayaklarının altında sert kayaları hissedince bir oh çektiler. Her adımlarında ağırlıklarının altında çatırdayan küçük kuru dallara dikkat etmediler.

"Şimdi ne yapmalıyız?" diye heyecanla sordu kadın. Kayalık duvarı elleriyle umutsuzca yokladı, sonra korkuyla başını çevirip arkasına baktı. Düşmanları neredeyse yetişmişti.

Adam sadece başını iki yana salladı, konuşacak hali kalmamıştı.

Hamile kadın kaya duvarına avucuyla vurdu. "Açıl!" diye haykırdı. "Açıl!"

Ağır granitin yavaşça hareketlenmesiyle bir çatırtı başladı. Bir dev muazzam bir iniltiyle kendini dağdaki hapishanesinden kurtardı, Bekçi ağır ağır duvardan koparken uçurum sarsıldı, küçük taşlar sağa sola yuvarlandı. En az dört metre boyundaki Bekçi, bedeninin geri kalanıyla aynı renkteki gri taştan gözleriyle büyük uçurumun karşısına bakıyordu. "Geçiş bedelini verin," diye kütürdedi.

Kadın ve adam başlarını kaldırıp o çatlaklarla kaplı, kupkuru, zamanın işlemediği taştan yüze baktılar. Bekçi onlara bakmadı, uçurumun karşı tarafını izlemeye devam etti.

"Zamanınız doluyor." Sesinde hiçbir duygu yoktu. Kupkuru bir sesti.

Kadın, dev Bekçi'nin ayaklarına kapandı. "Ne olur. Yalvarıyorum. Geçmemize izin ver!"

Bekçi'den çıt çıkmadı.

Beyaz, zamklı ve elastik bir şey kaya duvarına çarpıp yapıştı, çıktığı noktadan oraya kadar kopmadan sünmüştü.

Adam ile kadın arkalarına baktılar.

"Eyggggt. Ayii heheeeiii." Tutkal adam onlara doğru hızla son birkaç adımı atarken böyle sesler çıkarıyordu. Esneyip lastik gibi sünmüş dili de o yaklaştıkça kısalıyordu. Adam durdu, dilinin ucu ıslak bir şlap sesiyle kaya duvarından kopup tekrar ağzının içine girdi. Tutkal adam yüzünü buruşturarak küçük taş parçaları tükürdü.

Uzun, ince, kekremsi ve küflü düşman onlara sırıttı, yüzü solgun, ağzı sarkık ve esnekti. İğne gibi minik gözbebekleri kocaman gözlerinin beyazı içinde kara boncuklar gibi görünüyordu ve karmakarışık ak saçlarından sirke kokusu yükseliyordu. Aşırı büyük bir yağmurluk giymişti, incecik bacakları alttan çıkmıştı ve ayağında da baldırlarına kadar çıkan kocaman lastik çizmeler vardı. Yağmurluğunun önünü açtı ve yakasını kaldırıp havalandırdı. Bedeninden ıslak, ekşi bir buhar bulutu yükseldi.

Adam ve kadın öksürmeye başladılar ve ağızlarını elleriyle kapattılar.

Kokmuş adam çizmelerinden birini salladı ve oradan da iğrenç bir bulut yükseldi. "Bunlarla koşmaktan nefret ediyorum," diye fısıldadı. "O kadar ısındım ki eriyorum!" Ağzının içi aşağıya doğru sarktı; vıcık vıcık olmuş, yumuşamıştı, neredeyse ince dudaklarından dışarı dökülecekti. Adam zamklı beyazlığı hürrp diye içine çekti.

Zamklı adamın son arkadaşları da yutkunarak, acayip sesler çıkararak köprüyü geçip minik, kuru dallarla kaplı çıkıntıya doluşurken adam ve kadın ürperdi. Kenara çok yaklaşan balık kafalı bir çocuk, başı dönünce geriye doğru düşmemek için kollarını sallamaya başladı. "Ay! Ay! Ay!"

Yağmurluklu leş kokan adam kıkırdadı, öpecekmiş gibi dudaklarını büzdü. Ardından ciğerlerindeki bütün havayı üfledi. Ekşi nefesi çocuğun göğsüne çarptı. Çocuk ağır çekimde geriye doğru düştü ve sonsuz uçurumda gözden kayboldu. Kaya-

larda yankılanan çığlıkları çok geçmeden duyulmaz oldu.

Çeşitli yaratıklar kâh kıkırdıyor kâh homurdanıyordu; kimisi kanguru bacaklarıyla zıplıyor, kimisi kertenkele kuyruğunu sallıyor, kimisi de tuhaf biçimli ellerini çırpıyordu.

"Lütfen," diye lidere yalvardı kadın. "Ten Âlemi'ne geçmemize izin ver. Gittikten sonra Yarım Dünya'nın işlerine hiçbir zararımız olmayacak."

Yağmurluklu adam sol eliyle sağ dirseğini yakaladı, çenesini avucuna alıp parmaklarını yapış yapış yanağına sırayla vurarak düşünmeye koyuldu. "Bellkiii verririim," dedi yine çocuklar gibi tatlı bir edayla yana doğru kaykılarak. "Belki vermem!" diyerek diğer yana kaykıldı. Cevabıyla aynı anda bir o yana bir bu yana kaykılıyordu. "Belki veririm, belki vermem! Belki veririm, belki vermem! Evet! Hayır! Belki olur! Evet!Hayır!Belkiolur! Evet! Hayır! BELKİ OLUR!" diye gürledi.

Genç çift onun önünde korkuyla sindi.

Bekçi gözünü bile kırpmadan uçurumun öte yanına bakmayı sürdürüyordu.

Leş kokulu adam başında büyük bir dert varmışçasına içini çekti. "Peki şuna ne dersiniz," dedi. Sesi bu sefer ılımlı ve iyilik doluydu. "Oyun oynamayı severim. Zaten herkes sevmez mi?"

"Evet, evet, hepimiz oyunları severiz," diye yaltaklandı çeşit çeşit arkadaşları.

"Kesin!" diye gürledi adam. Arkadaşları ürkerek geriledi, hattâ bazıları farkında olmadan iyice uçuruma yanaştı.

Zamklı adam şefkatle genç çifte bakarak devam etti: "Dediğim gibi, bu oyun zaten benim zaferimle sona erdi. Ben bir oldum, siz sıfır. Ama sizi beraberimde geriye götürürsem tekrar eski döngü başlayacak. Ben de bu rutinden fena halde yoruldum." Abartılı bir tavırla esnedi. Vücut ısısı düştüğünden artık ağzının içi erimiş peynir gibi sarkmıyordu. "Buldum!" diye heyecanlı bir çocuk gibi haykırdı. Genç çift irkildi.

"Buldum! Buldum! Sorun, ne buldum?"

"Ne buldun?" diye uysalca sordu genç çift.

"Ne bulduğunu söyler misin, lütfen!" diye bağırdı leş kokulu adam.

"Ne bulduğunu söyler misin, lütfen?" diye bıkkınca söyleneni yaptı hamile kadın.

"Sen," dedi zamklı adam. "Senin geçmene izin veriyorum. Ama şu tatlı sevgilini geride bırakacaksın. "Aaaaa!" diye mırıldandı. "Bu tatlı, müşfik çifti ayırmak, tüh..." Gözünün kenarından gözyaşını siler gibi yaptı. "Onu rehin tutacağım. Sana on dört yıllık annelik saadeti ve Hayat veriyorum. Ten Âlemi'nde sevgini dolu dolu yaşa. Ama sana dönmeni söylediğimde harika bir aileye kavuşması için çocuğu geri getireceksin. Geri gelmezsen sevgilinin her gün derisini yüzer, sonra da ona yediririm, sonsuza dek." Eğildi, eğildi, sonunda yapışkan burnunu kadının korku dolu yüzüne değdirdi. "Tamam mı?"

Kadın yuvarlak karnını kollarıyla sardı. Sevgilisinin kül gibi olmuş yüzüne baktı.

"Git," dedi genç adam boğuk bir sesle. "Başka seçeneğimiz yok. Kalırsan hiçbir şeyimiz olmayacak, eski halimize döneceğiz. Ama bu..." bir eliyle kadının karnını okşayarak doğmamış bebeğin varlığını hissetti. "Bu yeni bir şey... Git! Sonu hiçlik olsa da on dört yıl az şey değil." Sevgilisini son kez öpmek için yüzünü onun saçlarına gömdü. "Dönmene gerek yok," diye fısıldadı.

Kadın bu sözleri duyunca gözlerinden yaşlar boşanarak geri çekildi.

"Evet!" Leş kokulu adam ellerini çırparak ıslak şapırtılar çıkardı. "Dört Numaralı Kapı'yı seçtiler!"

Arkadaşları ıslıklar çalarak ellerini çırptılar.

"Bedel," diye kütürdedi Bekçi.

Genç kadın ve adam korkuyla birbirlerine baktılar. Para, yiyecek ya da herhangi bir şey var mı diye ceplerini yokladılar.

Leş kokan yağmurluklu adam eliyle ağzını kapatarak kıkırdamaya başladı.

"Hiçbir şeyimiz yok," dedi genç çift yalvarırcasına.

"Bedel elinizin en küçük parmağı," dedi Bekçi ezgili bir çatırtıyla.

"Aman ne kadar güzel!" diye bir kahkaha attı yağmurluklu adam. "Bu kısmı çok seviyorsunuz, değil mi?" diye sordu arkadaşlarına. Hepsi birden yine coşkuyla el çırpmaya başladı.

"Şşşşt!" diye uyardı onları. "Duyamıyorum!"

Genç çift solgun ellerine baktılar. Parmağı kesecek keskin kenarlı bir taş parçası bulmak için çevreye bakındılar. Nihayet gördüler... Yerdeki minik, kuru dallar aslında çok, çok uzun zaman önce geçmeye kalkanların kemikleriydi.

"Parmağı ısırıp koparmalısınız," dedi Bekçi şarkı söyler gibi.

Genç kadın titreyen elini sıkıca tuttu. Serçe parmağı dışındaki parmaklarını sıkıca kıvırdı. "Isır," dedi adama, dişlerini sıkarak. "Yap, haydi!"

Sevgilisi ağzını açıp incecik parmağı dişlerinin arasına aldı. Bastırmaya başladığında gözlerinden yaşlar süzüldü.

Geri çekildi. "Yapamam," dedi ağlayarak. Yüzünü avuçlarının içine aldı. "Bunu yapamam."

"Yapamaz!" diye neşeyle tekrarladı yağmurluklu adam.

Genç adam ellerini yüzünden çekti ve serçe parmağını sevgilisine uzattı. "Benimkini al," dedi.

Genç kadının bezgin yüzü aşk ve hüzünle parıldadı. Kara gözlerini kıstı. Adamın elini alıp parmağını hızla, sertçe, ıslak bir çatırtı çıkararak kopardı. Ağzı koyu renk kanla doldu, genç adam çığlığını güçlükle bastırdı, ardından kendinden geçerek yere yıkıldı.

"Başardı," dedi yağmurluklu adam hayretle.

"Vaaayyyy," dedi arkadaşları.

Genç kadının gözleri suçluluk ve aşkla yaşarmıştı. Sevgilisinin serçe parmağını avucuna tükürdü. Sonra elini açtı ve parmak yere düştü.

Kocaman kayadan surat gıcırdayıp inlerken duvarda bir kapı ağır ağır açıldı.

Yağmurluklu adam kadını durdurmadı. "Bay-bay!" diye neşeyle seslendi. "On dört yıl, tatlım. Cesur ol! Hep seni düşüneceğiz. Sevgilini de hiç merak etme. Köprüden geçerken onu düşürmeyiz. Zaten biz asla böyle şeyler yapmayız! Merak etme! Kendine iyi baaaak!"

Kadın kapıdan geçti.

Geriye dönüp bakmadı.

Kapı bir değirmen taşı gibi gıcırdayarak kapandı.

1. Bölüm

Melanie Tamaki, Gökkuşağı Market'in önündeki ıslak kaldırımın köşesinden fırladı. Spor ayakkabısının aşınmış tabanıyla ıslak bir yaprağa basınca kaydı ama dengesini korumayı başardı ve sendeleyerek de olsa yoluna devam etti.

Bir şey tam sırtına çarptı.

Yumuşak, cıvık. Muhtemelen bir domates.

Melanie soluk soluğa koşmayı sürdürdü. Sırtında patlayan şey elma olmadığı için şanslıydı. Elma morartıyordu. Tecrübe konuşuyor.

"Gel buraya geri zekâlı!" dedi alaycı bir ses.

"Şişko karga!" diye seslendi bir başkası. "Seni şimdi yakalarız!"

"Şunun kıçına bak, ne biçim sallanıyor!" diye bağırıştılar. Kurtlar gibi dişlerini gösteriyorlardı.

Peşinde dört ya da beş kız vardı. Okulun dışındaydılar. Sokakta kovalanıyordu.

"Hoop!" Melanie yaşlı bir kadının seslendiğini duydu. "Onu rahat bırakın! Çetecilik ve vicdansızlık ediyorlar diye polis çağıracağım!"

Melanie boğazına düğümlenen korkuya rağmen içinde ılık bir şeylerin büyüdüğünü hissetti.

Bayan Wei ona hep kibar davranıyordu. Cadılar Bayramı'nda dükkanına zarar verilmesine rağmen tavrını değiştirmemişti.

Melanie koşmayı sürdürdü ama bedeni ağır geliyor, yanları batıyordu. Arkasından gelen işkencecilerin adımlarının sokakta yankılandığını duyabiliyordu, ancak yavaşlıyor gibiydiler, galiba ilgilerini kaybediyorlardı.

Zihninin minik bir kısmı bu kaçışına için için gülüyordu aslında. Hep boşa gidiyor, diye düşündü. Beden öğretmeni bu koşusunun süresini ölçseydi Beden Eğitimi notu yükselebilirdi...

Nihayet yavaşlamaya başladı, sonra da durdu. Yorgunluktan titriyordu, mahalleden de çok uzaklaşmıştı.

İşkencecileri görünürde yoktu.

Melanie soluk soluğa öne eğildi, neredeyse öğürecekti. Dizleri korku ve bitkinlikten titriyordu ve uzun siyah saçları terden ıslanmıştı. Dağılmış saçlarını kulaklarının arkasına attı ve kaldırıma oturdu. Nefesini düzene sokmaya çalışıyor, kalbinin çarpması yavaşlasın diye bekliyordu.

Derin bir iç çekti.

Okula geri dönmesinin anlamı yoktu. Valkürler onu park yerinde bekliyor olabilirdi, ayrıca sınıfa varıncaya kadar Temel Matematik dersinin büyük bir kısmını kaçırmış olacaktı. Ondan sonra da sadece beden vardı. Daha fazla koşamayacak kadar yorulmuştu ve derse girerse tembellikle suçlanacaktı. Diğer çocuklar onunla biraz daha dalga geçecekti.

Melanie manşetiyle burnunu sildi. Otobüse binip şehir merkezindeki sahafa gidecek ve annesi endişelenmeye başlamadan eve dönecek vakti var mıydı?

Macleod sahafını çok seviyordu. Birbirine yaslanmış, tavana kadar uzanan tozlu kitap kuleleri, yıpranmış ciltli kitap istifleri vardı. Kitapların çoğu ilgisiz konulardaydı ve sıkıcıydı ama kimi zaman harika keşifler yapıyor, mesela ortaçağdaki

yaratıklara dair hayranlık verici bir resimli antoloji buluveriyordu. Antik dönemden bir imparatorun şölenlerinde yapılan yemeklerin tariflerinin olduğu bir kitaba rastlayabiliyordu. Patagonya'daki yenebilir bitkiler hakkında, tastamam fotoğraflı, gezdirilmekten dağılmış bir kitap karşısına çıkabiliyordu... Çocuk bölümü çok güncel değildi ama Melanie en çok içinde resimler olan araştırma kitaplarına bakmayı ve tarifleri okumayı seviyordu.

Eski kitaplara ilgisini radikal bir geçici öğretmenle paylaştığında, şehrin en yıkık dökük kısmının kenarında bulunan dükkanın adını duymuştu. Orası çok emniyetli bir bölge değildir, diye uyarmıştı onu Bayan Lee. Ama orada yaşayan insanlardan çoğunun kendilerinden başka kimseye zararı yoktu. Orada yaşayanlara musallat olanlar çok daha tehlikeliydi. Sahafa sadece gündüzleri gitmesi öğütlenen Melanie yağmurlu bir cumartesi günü oraya varmıştı.

Mekânın her şeyine âşık olmuştu.

Keyifli olan tek şey kitapları karıştırıp bir şeyler bulmak değildi; orada gördüğü sessiz insanlar da merak uyandırıcı geliyordu. İlginç kıyafetli ve tuhaf şapkalı bu insanlar acayip ve olağandışı hayatlar sürüyormuş, okul ile işin köreltici rutininin dışında kalıyormuş gibi görünüyorlardı.

Sınıf arkadaşlarından hiçbirini Macleod'da görmemişti.

Melanie kurşuni bulutların arasından yüzünü gösteren güneşe doğru gözlerini kısarak baktı. Annesi meraklanmaya başlamadan önce otobüsle şehir merkezine gidip gelmek için muhtemelen geç kalmıştı. Üstelik iş çıkışı trafiğine de yakalanabilirdi. Annesi bu sabah özellikle solgun görünüyordu. Durduk yere onun yorgunluğunu arttırmasına gerek yoktu. Melanie kararını verdi. Demiryolunun oradaki küçük parka, diğer özel yerine gidecekti. Eve gitmeden önce orada biraz dinlenebilirdi.

MELANIE ESKİ, KULLANILMAYAN BİR İSKELEYE OTURDU, körfezin kirli gri sularının ötesine gözlerini dikerek bacaklarını uzatıp sallandırdı. Dalgalar sarı bir poşeti kayalık kıyıya doğru sürüklüyordu. Kıyıda da şişe kırıkları ve buruşmuş alüminyum kutular güneşi yansıtıyordu. Tankerler sanayi rıhtımlarına doğru sessiz ve amansızca ilerliyordu. İkindi vakti hava serinlediğinden Melanie titredi.

Çat! Yanındaki kocaman kayaya düşen bir şeyin sesiyle irkildi.

Kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

İşkencecileri sığınağını mı keşfetmişti? Ona taş mı atıyorlardı? Başını çevirip baktı.

Kabuğu kırılmış bir midyenin solgun ve ıslak eti güneşte parıldıyordu.

Melanie çevresine kaçamak bakışlar attı, kimseyi göremedi. Midye nereden gelmişti? Kaşlarını çattı ama sonra başını kaldırınca bir karganın döne döne alçaldığını gördü. Karga pike yaparak indi ve ödülüne doğru hoplayarak ilerledi. Açılmış midyeye tam yumulacakken durup başını çevirdi ve kıza yan yan baktı. Melanie'nin dudaklarında yarım bir gülüş belirdi. "Merhaba, karga kardeş," diye mırıldandı.

Melanie ilk önce kargalar mı onu sevmeye başlamıştı, yoksa onun sevgisi mi kargaları getirmişti hatırlamıyordu ama ne zaman dışarı çıksa kargalar yakınında oluyordu. Kendini bildi bileli böyleydi bu. Ağaç tepelerine, evlerin çatılarına konan kara bekçileri asla uzakta olmuyordu. Yüzündeki gülümseme giderek silindi.

Melanie tekrar suya doğru dönüp uzaktaki karşı kıyıyı seyretmeye koyuldu. Sanayi vinçleri parlak turuncu ayakları ve uzun boyunlarıyla mekanik zürafalara benziyordu. Karganın artık midyenin başına çöreklenmiş, çekiştire çekiştire yediğini yan gözle görebiliyordu. Melanie'nin karnı guruldadı. Acıkmıştı... Neredeyse kayaların üstündeki dolu midyelerin tadına

bakacak kadar açtı ama suyun kimyasallar, tankerlerin sintine suyu ve ağır metaller yüzünden kirlendiğini biliyordu. "Senin için de iyi değil," diye usulca seslendi kargaya.

Melanie çok açtı. Buzdolabı iki gün önce boşalmıştı ve son hazır patates püresi de önceki akşam bitmişti. Hata annesinde değildi. Melanie gözlerini kırpıştırdı. Bacaklarını kaldırdı ve yanağını dizlerine dayadı, siyah saçları yüzüne düştü.

Annesi pek iyi değildi, zaten hiçbir zaman sağlıklı ve güçlü olmamıştı. Hep solgun görünürdü ve gözlerinin altındaki koyu halkalar hiç kaybolmazdı. Bir işte birkaç aydan fazla çalışamazdı, çünkü en sonunda bütün vücudu çökerdi ve haftalarca yataktan çıkamazdı. Melanie bir ara annesinde lösemi ya da başka bir kanser, belki de AIDS olmasından şüphelenmişti ama onu zorla hastaneye götürdüklerinde bütün testler negatif çıkmıştı.

Annesi son üç yılda içmeye de başlamıştı...

Melanie burnunu çekti. Kotunun kumaşında soğuktan gelmiş bir kedinin tüylerindeki gibi tatlımsı bir koku vardı. Çamaşır yıkama vakti gelmişti.

Melanie bekar bir anne olmanın ne kadar zor olduğunun farkındaydı. Hatırladığı kadarıyla annesi hep yanındaydı, onu hiç yalnız bırakmamıştı. Asla bir sevgilisi olmamıştı, zaten erkek ya da kadın hiç arkadaşı yoktu. Melanie ona sebebini sorduğunda annesi hüzünle gülümsemişti. "Babanı yeniden göreceğim günü bekliyorum."

Melanie küçükken bunu duyduğunda mutlu oluyordu ama yıllar geçip de babası hiç ortaya çıkmayınca onun muhtemelen öldüğünü anlamıştı. Annesi hiçbir zaman babasıyla ilgili sorularını yanıtlamamış, kim olduğunu, nerede oturduğunu, nerede karşılaştıklarını söylememişti. Her seferinde annesinin gözleri yaşlarla dolduğundan Melanie onu ağlattığı için kendini korkunç kötü hissederdi. Annesinin ona söyleyemediği çok fazla şey vardı, ayrıca zaman geçtikçe zayıf düşmüş, marketten

alışveriş yapacak para bulmak gibi güncel sorunlar daha acil bir hal almıştı.

Acaba o ve annesi tanık koruma programında mıydı?

Annesi Melanie'ye hayatı boyunca, sen benim başıma gelen en iyi şeysin, demişti. Melanie ona hâlâ inanıyordu.

Buz gibi olan burnu akmaya başlamıştı. Melanie yeniden burnunu çekti.

Çat, çut, pat! Gökyüzünden başka midyeler de düşüyor ve kargalar yemek için alçalıyordu. Melanie onlara kıskanarak baktı. Keşke tek derdi o gün karnını doyuracak kadar yiyecek bulmak olsaydı, hayat ne kadar basit olurdu... Öğretmenler onu başarısız bulduğu için diğer düşük gelirli öğrencilerin çoğuyla birlikte üniversiteye girmeyecekler grubuna ayrılmıştı. Bu yüzden başarılı olması için fazla baskı görmüyordu. Ama bu durum Valkürlerin onu her gün canından bezdirmesine engel olmamıştı. Ayrıca annesi de yavaş yavaş eriyip gidiyordu, sanki yakında ondan geriye hiçbir şey kalmayacaktı.

Melanie başını iki yana salladı. *Annem ölmüyor!* diye düşündü öfkeyle. Ben de birkaç yıl içinde okulu bırakıp tam zamanlı bir işte çalışmaya başlayabilirim. Belki mahallede okuldan sonra ve hafta sonlarında çalışabileceği yarı zamanlı bir iş bulabilirdi. Kimse çim biçici istemiyordu, Melanie daha önce hiç bebek bakmamıştı ama zengin insanların köpeklerini gezdirmek gibi bir iş yapabilirdi. Köpek gezdirenlerin üstüne başına pek bakılmaz...

Belki de eve kadar olan uzun yolu yürümeye başlamalıydı. Gökkuşağı Market'te de biraz durup Bayan Wei'yle sohbet edebilirdi. Ona teşekkür edecek ve dükkan çok kalabalık değilse tek dostundan biraz öğüt isteyecekti. Bayan Wei pek öğüt vermezdi ve Melanie de daha önce hiç istememişti ama yaşlı kadının hayat tecrübesi çoktu. Bayan Wei yıllar içinde hayat deneyimlerinin bir kısmını onunla paylaşmıştı. Belki bazı iyi fikirler verebilirdi.

Eski iskelenin grileşmiş tahtasına düşen bir şey tok bir ses çıkardı. Bu seferki midyeye benzemiyordu. Melanie dönüp baktı.

Bu bir şans kurabiyesiydi. Tam ortadan ikiye bölünmüştü. Pembe kâğıt şeridin bir ucu rüzgarda çırpınıyordu. Melanie başını kaldırdı. Çok yukarıda bir karga ağır ağır geniş bir çember çiziyordu. Ne kadar tuhaf, diye düşündü. O yükseklikten düşen bir kurabiye paramparça olmalıydı.

Karga bir kez gakladıktan sonra batıya doğru uçup gitti. Melanie uzandı, kurabiyeyi başparmağı ile işaretparmağı arasına dikkatle sıkıştırarak aldı. Kâğıdı usulca kurabiyenin içinden çekerek çıkardı ve bacağının üstünde düzeltti.

Melanie'nin yüreği ağzına geldi. Sahildeki kargalardan hiç ses çıkmıyordu. Hepsi de başlarını oynatıyor, kara ve ışıldayan tek gözleriyle ona bakıyorlardı. Melanie kalbinin çarpmasını kulaklarında hissetti. Bu ne demekti? Sadece tesadüftü herhalde. Onun için bir mesaj olamazdı.

"Hah hah hah ha," diye zayıf bir kahkaha attı.

Kara kuşlar aniden kanatlarını çırpıp havalandılar. Onlar da mesajı getiren karganın ardından hızla uçarak uzaklaştılar.

Tombul yağmur damlaları düşmeye başladı.

Melanie hemen ayağa fırladı. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Düşen yağmur damlalarının tıpırtısı çok geçmeden şiddetlenip sağanağa çevirdi.

Melanie kurabiyenin kâğıdını ceketinin cebine tıkıştırdı.

Koşmaya başladı.

2. Bölüm

Melanie biraz sonra Bayan Wei'nin köşedeki dükkanının önünden geçerken artık bitkin düşmüş, ayaklarını sürüklüyordu. Aniden bastıran fırtınada hava kararmıştı ve Gökkuşağı Market'ten yayılan sımsıcak ışık özlem olup Melanie'nin kalbine saplanıyordu. Durmadı. Yorgun ayakları kaygan ve ıslak yaprakların üstünde sağlam duramayınca düşer gibi oldu ama son anda dengesini yeniden buldu.

Melanie kaldırımda sallanarak yürürken, şemsiyelerin altına toplaşmış birkaç tuhaf tip de, sendeleyerek gelen bu kızın yoluna çıkmamak için yana çekildi.

Berbat haldeki kiralık evlerinin köhne çitlerini geçen Melanie, ahşap kaplamalı çatının tepesine tünemiş iki kargayı fark etmedi.

Birden durdu.

Sokak kapısı aralıktı. Üstelik karanlık basmak üzere olmasına rağmen pencerelerde hiç ışık görünmüyordu.

Sabah evden çıktığında annesi evde yatıyordu.

Annesinin bütün gün yatakta kalmasını gerektirecek kadar kötü bir sabah değildi.

Uyanmış, oturma odasında ya da mutfakta olmalıydı. Normalde okul sonrası için çay hazırlardı.

Melanie üç çürük basamaktan çıktı. Güçlükle ve hırıltıyla nefes alıyordu.

Kapıdan içeri girip çamurlu paspasın üstünde durdu.

Ev soğuk ve karanlıktı.

"Anne?" Melanie sesinin titremesine engel olamamıştı. Uzanıp oturma odasının ışığını açtı.

Annesi orada değildi.

Melanie'nin kalbi göğüs boşluğunun içinde davul gibi gümbürdüyordu. "Nanna nanna nanna," diye çocukça bir ezgi çıktı dudaklarının arasından. "Nanna nanna nanna nanna nanna..."

Annesinin evde olmaması hem iyi hem kötüydü. Çünkü orada olabilir ama hayatta olmayabilirdi. Öldürülmüş olabilirdi. Çok emniyetli bir mahallede oturmuyorlardı. Belki de mücadele etmeyi bırakmış, iyice zayıf düşmüştü. Derken üzerine bir de küp gibi içmişti. Sonuçta ölmüş olurdu. O halde evde olmaması daha iyiydi. Orada olup ölmesindense başka yerde yaşaması daha iyiydi. Gitmesi daha iyi olurdu. Peki ya kaçırıldıysa? Belki de kaçmıştı. Nihayet belalı kızını terk etmiş ve kayıp aşkını bulmaya gitmişti. Belki hâlâ hayattaydı, iyiydi ama ondan kaçmıştı. Bu da kötü.

Melanie ellerini yumuşak karnının üstünde kavuşturdu. Sus be, diye düşündü. Sus da etrafa bak!

Mutfak boştu. Tezgahın üstündeki su ısıtıcısının fişi çekilmişti. Çay bardakları filan masanın üstündeydi. Annesi onun dönüşünü beklerken onları ortaya çıkarmış gibiydi.

İyi ama nereye gitmişti?

Melanie kirli zeminde gıcırtılar çıkararak koridora çıktı. Banyodaki musluk hiç durmadan damlamaya devam ediyordu. Annesi orada da değildi. Melanie kendi yatak odasının kapısını açtı. Zemin kirli kıyafet yığınlarıyla ve bitmemiş ödev sayfalarıyla kaplıydı. Yatağının üstündeki kocaman kedisi Tıknaz cam

gibi gözlerini hiç kırpmadan ona baktı. Melanie geri geri çıktı.

En son annesinin yatak odasına baktı.

Ya oradaydı ve ölmüştü ya da gerçekten gitmişti.

Melanie dudağını ısırdı, her iki elini de yumruk yaptı, kapıyı ayağıyla iterek açtı.

Kapı neredeyse sevinçle gıcırdadı.

Annesinin yıpranmış sabahlığı yatak örtüsünün üzerine çapraz uzatılmıştı. Sabahlığın kolları iki yana açılmıştı, Melanie annesinin cansız bedenini neredeyse zihninde canlandırabiliyordu.

Melanie hafif pürüzlü bir of çekti.

Annesi geri gelmek üzere çıktığında asla nereye gittiğine dair not bırakmamazlık etmezdi.

Melanie ağlamaklı oldu, boğazına sıcak bir şeyler düğümlendi, güçlükle yutkundu ve ses çıkarmadı.

Sorun yok! diye düşündü hırslanarak. Zaten on dört yaşındayım! Bebek değilim ki.

Sınıf arkadaşları ona hep geri zekâlı derdi. "Şişko karga yemi," diye alay eder, kışkırtırlardı, çünkü Melanie çevredeyken muhakkak kargalar da yakında olurdu. "Geri zekâlı!" demelerinin sebebi Melanie'nin annesiyle dışarı çıktığında hâlâ onun elini tutmasıydı. Ayrıca okulda çok başarısızdı, konuşsa bile asla beklenen şeyleri söyleyemezdi.

Melanie koluyla gözlerini sildi. Ona böyle demelerinin yanlış olduğunu biliyordu.

Annesi iyi değildi, hiç iyi olmamıştı ve onun yakınlığına ihtiyaç duyuyordu. Bazen annesi o kadar solgun olurdu ki kaybolup gidecek sanırdınız. Ama Melanie onun yakınında durunca, ona dokununca annesinin teni parlıyor, daha sağlıklı oluyordu. Buz gibi elleri nasıl da ağır ağır ısınırdı.

Bu korkunç yağmurda dışarıdaysa kimbilir ne kadar üşümüştü annesi...

Melanie'nin üzgün bakışları annesinin komodininin üzerindeki üç beş çerçeveli fotoğrafa takıldı. Annesi fotoğrafının

çekilmesinden nefret ederdi ve Melanie doğmadan önce babasıyla birlikte çekilmiş tek bir fotoğrafı vardı. Melanie küçükken bu fotoğrafa çok bakmıştı.

Fotoğrafta annesiyle babası çok korkmuş ve tuhaf görünüyorlardı. Melanie babasına çekmişti, onun gibi yuvarlak bir yüzü ve aşağıya meyil vermiş gözleri vardı. "Karpuz çekirdeği gülümseyişi," derdi annesi.

Fotoğraf 1800'lerde çekilmiş gibi sepyaydı, ayrıca görüntü kumlu ve solgundu. Annesi hamile kalamayacak kadar genç görünüyordu, babasının da şaşkın ve biraz umutsuz bir hali vardı. Melanie başını iki yana salladı. Nasıl olur da annesi onun gibi birini bunca zaman beklerdi?

Melanie başını bir yana doğru eğdi. Çerçeveyi ters çevirip ucuz karton sırtını biraz araladı. Fotoğrafın içindeki kâğıt yere düştü.

Bu gerçek bir fotoğraf değil, çerçeveye sığsın diye kenarları katlanmış bir fotokopi kâğıdıydı. Melanie kaşlarını çattı. Dikkatle kâğıdın katlarını açtı. Arka tarafta hiçbir şey yazmıyordu. Kâğıdın ön yüzünü çevirdi.

Karnavallarda ve lunaparklarda insanların eğlence olsun diye çektirdiklerine benzer ucuz bir "Aranıyor" afişi fotokopisiydi bu.

Melanie fotoğrafın altında yazan ayrıntıları okudu.

> ARANIYOR: Dehşet verici biçimde hamile kalma ve tüm Yarım Dünya sakinlerinin Yarım Hayatlarını tehlikeye atma suçundan. Fumiko ve Shinobu Tamaki hamile ve son derece tehlikelidir. En son Ten Âlemi'ne bir yol ararken görüldüler. Yakalanmaları ve hamileliğe son verilmesi zorunludur. Yarım Dünya'da hiçbir koşulda çocuk doğmasına izin verilemez.
>
> Suçluları görenler Seraplar Oteli'ndeki Bay Tutkal'a haber vermelidir. Kaçakları koruduğu tespit edilen

yaratıklara daimi psikolojik, duygusal ve fiziksel zalimlikle davranılacaktır.

Melanie'nin midesi bulandı.

Annesi gerçekten böyle şeyler mi hissediyordu? Melanie hakkında? Onu doğurmadan önce? Bu ne kadar korkunç bir şakaydı böyle.

Annesi bu afişi neden saklamıştı? Melanie'nin istenmeyen bir çocuk olduğu doğruysa, demek ki babası da onları terk etmişti. Annesi de herhalde suçluluktan ya da başka bir şeyden onu doğurmuştu ama gerçekte, ilk başta anne olmayı hiç istememişti...

Şimdi gitmesinin sebebi de buydu.

Melanie korkunç afişi elinden bıraktı.

Odadan dışarı fırladı ve koridorun ortasında durdu. Öyle hiddetlenmişti ki göğsü körük gibi inip kalkıyordu.

"Hayır!"

Melanie'nin sesi o kadar gür çıkmıştı ki kendisi irkildi.

"Hayır," dedi bu kez daha usulca ve kararlı. Annesi ona bir kez olsun zalimce bir şey söylememişti, asla! Bu zor ve tüketici dünyaya daima birlikte göğüs germişlerdi.

Buzdolabı boştu ve yiyecek hiçbir şey kalmamıştı, annesi akşam vakti bu yüzden dışarı çıkmıştı. Belki gün sonunda çöpe atılan kutulanmış yiyeceklerden almak için Fujiya'ya gitmişti. Hepsi buydu işte. Bu sabah çok hasta görünmesine rağmen onlara akşam yemeği bulacak kadar enerji toplamıştı. Melanie artık şans kurabiyesinde ne yazdığını düşünmeyecekti. Bu ancak tuhaf bir tesadüf olabilirdi.

Islak elini sırılsıklam cebine soktu. Ceketi sugeçirmez değildi, ucuz kâğıt parçası eriyip gitmişti.

Bütün ışıkları açıp annesini oturma odasında bekleyecekti. Kanepede battaniyenin altına kıvrılıp televizyon izleyecekti. Melanie televizyona doğru ilerlerken kirli halının üstündeki ev

telefonunu gördü. Kaşlarını çattı.

Boş ahize yuvasına şöyle bir baktı, ardından ahizeyi yerden alıp kulağına götürdü. Ses yoktu. Yuvanın düğmesine birkaç kez bastı ama çevir sesi gelmedi. Elbette gelmeyecekti. Faturaları ödemedikleri için beş ay önce telefon kesilmişti. Annesi yanlışlıkla çarptığında ahize yerinden çıkmış olmalıydı. Melanie telefonu yerine koydu ve ortası çökük kanepeye oturdu.

Gözleri duvarlardaki resimlere takıldı. Annesi bu resimleri eski takvimlerden kesmiş ve Melanie'nin çöp kutularından kurtardığı kullanılmış çerçevelere yerleştirmişti.

Annesinin çok acayip bir sanat zevki vardı. Frida Kahlo'nun küvetteki kâbusvari görüntülerinde, su çizgisinden yansıyan iki sıra parmak, bir ayaktan ziyade denizden dışarı tırmanan etli bir mahluku andırıyordu. Aynı küvetin içinde patlayan bir volkanın kraterinden çıkan bir bina, boynuna ip bağlanmış yatan ölü bir kadın, gerilmiş bir ip üzerinde yürüyen böcekler vardı. Annesi Bosch'un acayip cehennem görüntülerini, miğferli canavarları, savunmasız çıplak insanları da seviyordu. Kolları ağaç gövdesinden bir adam vardı sonra, bu kollar teknelerin üzerindeydi, göğsü yumurta kabuğu gibi kırılmıştı ve içinde insanlara işkence ediliyordu. Kuş kafalı başka bir adam çıplak bir insanı yiyordu, daha önce yediklerini de kaka yapıyordu. Çok büyük ve tuhaf bir resimdi bu. En rahatsız edicilikten uzak sanatçı Escher'di ama Melanie onun ters dönmüş perspektiflerinin işleyişini anlamaya kalktığında başı dönüyordu. Melanie'nin göğsünde titrek ve içi boş bir şey büyür gibi oldu.

Odayı gürültüyle doldurmalı, zihnini sıkıntı verici şeylerden uzak tutmalıydı.

Annesi yakında soğuk ama lezzetli yiyecek kutularıyla geri gelecekti. Kapkara, nemli saç tutamlarını kulağının arkasına attı ve battaniyesini koza gibi çevresine sardı. Battaniyenin arasından televizyonun kanallarını değiştirmeye başladı. Ha-

yır, yemek programı olmaz. Eziyetten başka işe yaramaz zaten. Hayır, yırtıcı hayvanların yediği insanlarla ilgili belgesel olmaz. Savaş, kitle katliamı, kayıp çocuklar ve dövülmüş köpeklerin art arda geldiği haberler olmaz. Eski bir bilimkurgu dizisinin tekrarı. Evet.

3. Bölüm

"Ne!"

Aniden doğruldu.

Nerede? Yolunda olmayan bir şey vardı...

Bir ticari tanıtım programında doğrayıcı/dilimleyici tanıtımı yapılıyordu, evde başka ses yoktu. Melanie tekrar kanepeye çöktü.

Tak, tak, tak.

Melanie hızla başını çevirdi. Ses kapalı perdenin arkasından geliyordu.

Duvardaki saat sabah 3:58'i gösteriyordu.

Annesi mi gelmişti? Pencerede miydi? Kapıyı açamayacak kadar zayıf mı düşmüştü?

Yoksa başka biri...

Kalbi göğsünde kuş gibi çırpınan Melanie battaniyeye sıkı sıkı sarılarak ağır ağır pencereye yaklaştı.

Lütfen, diye düşündü. Lütfen cama yaslanmış yabancı bir yüz görmeyeyim...

Kirli perde kumaşının köşesini tuttu. Ağır ağır kaldırdı.

Bir an kendi solgun, korkmuş yüzünün yansımasından başka bir şey göremedi.

Bir hareket. Işık yansıması.

Küçük kara bir göz... Bir kargaydı. Islak bir karga başını yana eğmiş camın öte tarafından ona bakıyordu. Karga göz kırptı. Kara gagasını açarak kırmızı ağzını gösterdi. Pencerenin öte yanından belli belirsiz duyulan tuhaf bir patırtı çıkardı.

Telefon çaldı.

Melanie korkudan bir çığlık attı.

Kalbi gümbür gümbür atarak arkasına döndü.

Ama sonra aniden kendini mutlu hissetti.

Annesiydi! Annesi nerede olduğunu haber vermek için onu arıyordu!

Melanie telefona koştu ve ahizeyi kaldırdı. "Alo!" dedi hevesle. "Alo? Anne?"

Hattâ çok fazla hışırtı vardı. Melanie zayıf bir sesin hışırtıyı aşmaya çalıştığını duyar gibi oldu.

"Alo!" diye bağırdı Melanie. "Seni duyamıyorum!"

Birisi konuşuyordu. Bundan emindi ama sözcükleri ayırt edemiyordu. Sadece belli belirsiz sözcük parçalarını yakalayabiliyordu. Melanie neler söylendiğini anlamak için dikkat kesildi.

Yüksek sesli hışırtı aniden korkunç yüksek bir elektrik cızırtısına dönüştü. "Ah!" Melanie ahizeyi hemen kulağından uzaklaştırdı.

"Alouğ. Alouğ, duyuyor musun?" dedi berrak bir erkek sesi.

Melanie umutsuzca ahizeyi kaldırdı. "Evet! Duyuyorum!"

"Ne güzel," dedi ses.

Melanie kuşkuyla gözlerini kırpıştırdı. Bu nemli sesi tanımıyordu. Üstelik hiç hoş değildi...

Karşısındaki adam Melanie'nin huzursuzluğunu hissetmiş gibi sesinin tonunu değiştirdi. "Sen beni tanımazsın ama ben senin anneni ve babanı çoook, çook uzun zaman öncesinden

tanıyorum. Ben onların eski dostu Bay Tutkal'ım." Seste yapış yapış, şekerlenmiş bir samimiyetsizlik vardı.

"Annem nerede?" diye bağırdı Melanie.

"Aşkolsun!" dedi ses darılmış gibi. "Bağırmaya gerek yok! Kulağımız işitiyor herhalde." Adam öksürdü, balgamını yuttu ve boğazını temizledi. Melanie onun ıslak ıslak öğürdüğünü duydu.

"Pardon," dedi aşırı ıslak ses. "Özür dilerim. Biraz tıkandım da. Önemli değil. Seni annen hakkında konuşmak için aradım."

Melanie'nin kollarındaki tüm tüyler diken diken oldu. Yolunda olmayan bir şey vardı. Ne olduğunu bilemiyordu ama bütün vücuduyla hissediyordu. "Evet?" dedi titrek bir sesle.

"Annenin bir *sözü* vardı. Onunla anlaşmıştık. Bana söz verdi ama tutmadı. Bu hiç hoş bir davranış değil, haksız mıyım?" Yapışkan ses şaka yapıyormuş gibi bir kahkaha attı.

Melanie'nin elleri titredi. Bu bir eşek şakası olmalıydı. Sapık filandı herhalde, onu dinlememesi gerekirdi. Kötü biriydi. Ahizeyi yavaş yavaş indirmeye başladı.

"Yapma!" diye gürledi ses.

Melanie kalbi gümbür gümbür atarak itaat etti.

"Dinle beni seni yarım akıllı yumurcak," dedi yabancı öfkeyle. "Yüzüme kapatmaya nasıl cüret edersin! Ailen benimle bir anlaşma yaptı. Annenin seninle Ten Âlemi'nde on dört yıl geçirmesine müsaade ettim ama vakti gelince ikiniz birden geri dönecektiniz. Annen dediği gibi Yarım Dünya'ya döndü ama seni arkada bırakırsa benim sana ulaşamayacağımı sanmış. Peki sen Yarım Dünya'ya geri gelmezsen annenin canını yakmayacak mıyım? Yakacağım. Onu bas bas bağırtacak ve seni bulacağım. Nerede olursan ol. Sen de beni dinleyeceksin."

"Lütfen," dedi Melanie kısılmış sesiyle. Düşünemez haldeydi. Adamın deli olduğu ortadaydı. Ama ya gerçekten annesi onun elindeyse?

"Tabii ki benim elimde," dedi ürpertici ses. Sanki düşüncelerini duymuş gibi cevap vermişti. "Dur onu telefona çağırayım." Sır veriyormuş gibi fısıldadı. "Pek kendinde değil. Gerçi zaten hiç kendinde değildi. Ama daha önce hep yarısı varsa, şimdi çeyreği kaldı denebilir." Bir hışırtı duyuldu.

"Fumiko!" Bir de cesaretlendirici bir ıslık çaldı.

Melanie onun annesini köpek çağırır gibi çağırdığını duydu.

"Gel kuçu kuçu! Gel bakalım! Akıllı kız. Seninle konuşmak isteyen biri var. İşte. Al telefonu. Aferin. 'Merhaba' de bakalım."

"Merhaba," diye uysalca tekrarladı yumuşak bir ses.

Melanie'nin elleri titremeye başladı. "Anne?" diye fısıldadı. "Sen misin, Anne?"

"Merhaba," diye tekrarladı o tanıdık ses. Tam olarak aynı tonda çıkmıştı sesi. "Merhaba."

"Başka bir şey söyle!" Melanie yapışkan erkek sesinin emir verdiğini duydu. 'Sevgili Melanie, gel de beni kurtar' de."

"Sevgili Melanie, gel de beni kurtar," annesi monoton bir sesle papağan gibi tekrarladı.

Melanie'nin içindeki son umut zerresi de silindi. Doğruydu. Delinin biri annesini elinde tutuyordu.

"Ver şu ahizeyi!" Melanie acayip adamın bunu söylediğini duyduktan sonra çarpma ve vurma sesi duyuldu. "Hayır," dedi annesinin zayıf düşmüş sesi. "Melanie. Uzak du..."

Bir şey güm diye düştü.

Melanie'nin kalbi duracaktı neredeyse.

"Sanırım içinde hâlâ birazcık hayat var," diyerek kıkırdadı iğrenç ses. "Ne şaşırtıcı bir kadın. Nerede kalmıştık? Hah, tamam. Anneni bir daha görmek istiyorsan, falan filan, evden hemen çık ve Cassiar Tüneli'ne gel. Tünelin en batısından içeri gir. Yanlış kapıyı kullanırsan nereye gideceğini gerçekten hiç bilmiyorum. O yüzden BENİ İYİ DİNLE!" diye kükredi.

"Batı tarafı," dedi Melanie hıçkırıklar arasında.

"Akıllı kız," dedi çirkin ses teselli edercesine. Orada iç duvara çıkan bir sürü kapı göreceksin. Dört Numaralı Kapı'dan geç! Anladın mı? Dördüncü Kapı! Yarım Dünya'ya ödüllü giriş kapısı!"

"Lüt-lütfen," dedi Melanie titreyen sesiyle. "Ona zarar verme."

"Lüt-lütfen, ona zarar verme," diye alayla onu taklit etti adam. Sesini alçalttı. "Şişko kıçını buraya getirsen iyi edersin. Bir an önce KOŞMAYA BAŞLA!"

Melanie telefonu bam diye yuvasına vurdu. Çıldırmışçasına etrafına bakınmaya başladı. Ne yapmalıydı? Annesi kaçırılmıştı! Yardıma ihtiyacı vardı. Yetişkinlerin yardımı gerekiyordu. Bu bir tuzaktı. Cassiar Tüneli'ne tek başına gidemezdi. Ailesi geçmişte olan bir şey yüzünden suçluların elindeydi anlaşılan. Polise telefon etmeliydi!

Ahizeyi tekrar eline alıp kulağına götürdü.

Hiç ses yoktu.

Melanie yuvanın düğmesine bir, iki, üç kez bastı.

Gene ses yok.

Hat gitmişti. Adam kabloyu kesmiş olmalıydı. O iğrenç adam...

Melanie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Ahize hissiz parmaklarının arasından kayıp halının üstüne düştü. Telefondan ağır ağır uzaklaştı.

Telefon çalmamalıydı. Telefonun hiç çalışmaması gerekirdi.

Hattı beş ay önce borcu yüzünden kesmişlerdi...

Melanie'nin yüreği boğazından yukarı çıkmak ister gibiydi. Mide bulantısını zar zor bastırıyordu ve gözlerini kapattığında gözkapaklarının altında beyaz ışık patlamaları oluyordu. İçgüdüsel bir hareketle oturup ağır ağır derin nefesler almaya başladı. Baş dönmesi geçince tekrar kalktı. Annesinin sahte yün yakalı haki renk, kocaman iş paltosunu kaptı. Paltoyu giydiği anda annesinin kokusu onu sarmaladı. Melanie başını iki yana salladı.

Peki başka? Yanında ne götürmeliydi?

Bilmiyordu... Sadece git! Git!

Kapıyı arkasından sertçe çekti.

Gece esen soğuk rüzgar ıslak ıslak yüzünü yaladı.

Evin içinde telefon tekrar çalmaya başlamıştı.

Melanie koştu.

ADRENALİN HIZLA TÜKENDİ ve çok geçmeden ayaklarını sürüyerek ilerlemeye başladı. Yağmur azalmıştı, annesinin paltosu fazla ıslanmamıştı ama çok üşüyordu.

Sabahın bu ilk saatlerinde her şey gerçeküstü görünüyordu. Belki her şeyi rüyasında görmüştü, belki de hâlâ rüyadan uyanmamıştı.

Tüm bunlar bir şaka mıydı? Karmaşık bir hile miydi... Ama kim böyle bir şey yapardı ki?

Sonunda oflayıp puflayarak durdu. Melanie başını kaldırdı. Tam Bayan Wei'nin köşedeki marketinin önünde durmuştu.

Bayan Wei... Bayan Wei böyle dertlerden anlar. Sevgilisi Nora Stein yıllar önce bir soygunda öldürülmüştü. Mahallede bu olay çok konuşulmuştu ama Melanie Valkürlerden kaçıp onun dükkanına sığındığı günlerde Bayan Wei bir kez olsun bahsetmemişti. Bayan Wei uzun zaman yas tutmuş ama nasıl olduysa bu acıyı atlatmıştı. Bu yaşlı kadında bir şeyler vardı... İnsanın sarılıp omzunda ağlamak isteyeceği türden biri olmasa da onda bir tür kuvvet vardı. Şefkat vardı. Öğleden sonraları hava yağmurluysa Melanie'yi içeri davet eder ve ona bedava sıcak çikolata ikram ederdi. Kitaplardan, kargaların zekiliğinden ve bazı insanların niye zorbalık yaptığından konuşurlardı. Bayan Wei asla gereksiz sorular sormazdı, Melanie'ye bedava bayat ekmek verirdi, hattâ bazen soya sütü ve yumurta da koyardı yanına. Melanie ona en azından Cassiar Tüneli'ne gittiğini söyleyebilirdi, böylece yeryüzünden silinirse dünyada hiç değilse bir kişinin haberi olurdu.

Pencerenin açıldığını duydu.

Kör edici bir ışık yandı.

Melanie gözlerini korumak için kolunu kaldırdı.

"Kim var orada!" dedi güçlü bir ses. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Benim," dedi Melanie usulca.

"Melanie mi gelmiş?" Bayan Wei hayretle ona baktı. "Gecenin bu saatinde? Başı dertte mi yoksa?"

Bayan Wei'nin sesindeki endişeyi fark edince Melanie'nin gözleri rahatlama ve minnettarlıkla yaşardı. Hüngür hüngür ağlayacak gibi oldu ama kendini tuttu.

"Orada bekle!" dedi Bayan Wei. Parlak ışık söndü ve ışık sönünce aniden körleşen Melanie pencerenin sertçe kapatıldığını duydu. Az sonra dükkanın ışığı yandı ve Bayan Wei kapıya gelip ona içeri girmesini işaret etti. Melanie huzurla gülümsemekten kendini alıkoyamadı. İçeri koştu.

Kurutulmuş mantar ve papaya, limon otu ve durian'ın tanıdık kokuları ılık havayı doldurdu ve gecenin korkunçluğu geri çekildi.

Bayan Wei ona sarılmadı. Boğazına bir şey takılmış gibi Melanie'nin sırtına vurdu.

"Melanie'nin başı dertte. Melanie'nin yardıma ihtiyacı var."

Melanie yaşlar içindeki gözlerini kırpıştırarak gülümsedi. Bayan Wei'nin böyle üçüncü tekil şahısta konuşmasını severdi. Sebebini bilmiyordu ama böyle konuşunca her şey biraz daha başa çıkılabilir gibi görünüyordu ona...

Bayan Wei zaten bildiği cevabı vermesini beklemedi. "Gel! Yukarı gel!"

Işıkları söndürdü ve dükkanın arkasındaki dar merdivenden yukarı çıktılar.

Melanie daha önce Bayan Wei'nin yaşadığı kısma hiç çıkmamıştı.

Yukarıda oturma odasıyla mutfak birleştirilince epeyce ge-

niş bir alan ortaya çıkmıştı. Ortalık çok geniş, rahat ve ferah görünüyordu. Kuzeydeki duvar tamamen kitaplara ayrılmıştı. Kitap sırtlarında Çince, Fransızca, Almanca ve İngilizce başlıklar göze çarpıyordu. Batı duvarındaki pencerenin yanına ise metalden iki yüksek dosya dolabı, rahat görünüşlü iki koltuk ve kocaman bir okuma lambası yerleştirilmişti. Tam ortada duran devasa ahşap masanın üstü de kitaplar, kâğıt yığınları ve çizimlerle doluydu. Odanın bir köşesinde bir portakal ağacı vardı, yaprakları neredeyse yukarıdaki meyilli tavana kadar uzanmıştı. Dallarından minik meyveler sarkıyordu. Havayı baharat kokusu doldurmuştu.

"Bayan Wei'nin pek misafiri olmuyor," diye özür diledi Bayan Wei. Masanın bir kısmını temizledi ve Melanie'ye oturmasını işaret etti.

Melanie ortası çökük kadife oturağa yerleşti, parmaklarıyla oymalı ahşap kolçakları sıkı sıkı tuttu. Bayan Wei mutfaktaki su ısıtıcısını çalıştırdı. Melanie koltukta geriye yaslanır yaslanmaz yorgunluktan gözkapakları ağırlaşmaya başladı. Bayan Wei hafif bir ses çıkararak çaydanlığı ve iki fincanı masaya koyduğunda irkilerek uyandı.

Bayan Wei çevresi kırışıklarla kaplı gözlerini kıstı. Çayı fincana koyunca etrafı nefis bir koku sardı. Melanie sıcak çayı keyifle içti. Harika bir tadı vardı.

Bayan Wei gözlerini daha da kıstı. "Melanie aç mı?"

Melanie fincandan başını kaldırdı. Söyleneni algılayıncaya kadar birkaç saniye geçti. Başını salladı.

"Melanie bana hikâyesini anlatmadan önce bir şeyler yemeli," dedi Bayan Wei halden anlar bir edayla.

"Hayır, acele etmeliyim. Annem..."

"Melanie aç karnına düşünemez, doğru kararlar veremez. Önce ye. Sonra konuş!" Bayan Wei tekrar mutfağa gitti. Bir şeyi döne döne pişmesi için mikrodalgaya attığı duyuldu. Melanie yumurtaların kırıldığını ve karıştırıldığını duydu. Yine

uykuya daldı ve önüne konan tabakların gürültüsüyle aniden irkilerek uyandı.

"Ye," dedi Bayan Wei.

Melanie sıcak çorba, vok tavada pişirilmiş bezelye yaprağı ve yağda yumurtadan oluşan basit yemeğe adeta saldırdı. Sıcak pirinç. Her lokma lezzetler, kokular, besleyicilikle doluydu ve Melanie kabaran duygularının yerine oturduğunu, aklının başına gelmeye başladığını hissedebiliyordu. Yemeğini bitirdiğinde Bayan Wei çaydanlığa biraz daha su ekledi. Melanie'nin fincanını tekrar doldurdu, sonra da keskin gözlerini kızın yüzüne dikti.

"Konuş."

İLK BAŞTA TANE TANE ANLATIYORDU ama Bayan Wei soru sormak ya da dalga geçmek için lafını bölmeyince, sözcükler Melanie'nin dudaklarından hızla dökülmeye başladı. Öğleden sonra ve akşam olup biten her şeyi anlattı. Son olarak da, "Evden koşarak çıktığım sırada telefon yeniden çalmaya başladı. Oysa çalmaması gerekirdi," dedi. Melanie başını iki yana salladı. "'Yarım Dünya,' dedi adam. 'Ten Âlemi.' Böyle şeyler mümkün mü, Bayan Wei? O adam çılgının teki ve ben de polise haber vermeliydim, değil mi? 'Bay Tutkal,' dedi." Melanie bu iğrenç ismi tekrarlarken ürperdi. "Tüm bunlar doğru olabilir mi?" Boşalan fincanından gözlerini ayırıp başını kaldırdı. Bayan Wei'nin gözleri kapalıydı. Uyumuş muydu acaba?

Bayan Wei koltuktan öyle hızlı kalktı ki sert ahşap zemin çatırdadı. Yaşlı kadın masadan fırlayıp dosya dolaplarının başına gitti. Boynuna bir zincirle astığı anahtarı kullanarak dolaplardan birini açtı, ağır çekmeceleri çekip dosyaları karıştırmaya başladı. Yıllanmış tozun kokusu havayı doldurdu. Melanie tıksırdı.

Yaşlı kadın sövüp sayıyordu. En alttaki çekmeceyi sertçe

kapattı, dolabı kilitleyip diğerini açtı ve yine dosyaları karıştırmaya koyuldu. "Hah!" diye haykırdı sonunda. "Bayan Wei biliyordu! Tanıdık gelmişti!"

"Neymiş? Neymiş!" diye sordu Melanie.

Bayan Wei eski bir klasörü dikkatle elinde tutuyordu. Ganimetini özenle getirip masanın üstüne koydu. Hemen mutfağa koştu ve elinde pamuklu kumaştan beyaz eldivenlerle döndü. Melanie şaşkın şaşkın ona baktı.

Bayan Wei klasörü özenle açarken, "İnsanın ellerinde, derisinin üstünde doğal bir asit vardır," diye açıkladı. "Eski şeylere çıplak tenle dokunursan zarar verebilirsin." Başını kaldırıp göz kırptı. "Bayan Wei bu ülkeye gelmeden önce arşivciydi," diye fısıldadı bir sır verir gibi. "Bayan Wei'nin soyu sopu hep arşivcilere ve araştırmacılara dayanır. Yıllar önce bir gün, genç Bayan Wei, Macleod'da ilginç bir kitap ararken *Tibet Ölüler Kitabı*'nın çok eski bir nüshasını buldu. O baskıya daha önce hiç rastlamamıştı. Kitabı satın alıp eve getirdiğinde, arasından şu eski kâğıt parçası düştü!"

Klasörün içinden daha küçük bir zarf çıkarıp açtı ve içindeki yıpranmış sarı kâğıt parçasını avucuna koydu. Kâğıdın yüzeyinde Melanie'nin ne olduğunu anlayamadığı karman çorman bir yazı vardı. Çince karakterlere hiç benzemiyordu ama belki de öyleydi. Boğazına bir şey düğümlenmiş gibiydi. "Bunun annemle ne ilgisi var?" diye sordu kısık bir sesle.

"Şşşşt!" diye emretti Bayan Wei. "Bak. Bak ve dinle. Bütün ruhunla dinle."

Melanie gözlerini dikip yazıya baktı, tuhaf çizgileri gözleriyle takip ederken kalbi bir çiçeğin taç yaprakları gibi açılmaya başladı.

Karman çorman yazılar hareket etmeye, yer değiştirmeye, iç içe geçmeye başladılar ve en sonunda soluk kara mürekkep harflere, sözcüklere dönüştü.

Biter olmaması gereken
İmkânsız
Bir çocuk doğunca
Yarım Dünya Âlemi'nde

Melanie'nin nefesi kesilmişti. Düşünceleri tıkır tıkır işleyen eski moda bir saat gibi ilerliyordu. O alçak Bay Tutkal. Telefondaki adam. Annesiyle bir anlaşma yaptığını söylemişti. On dört yıl. Böylece Melanie'yi Ten Âlemi'nde büyütebilecekti.

Sonra...

Annesiyle babasının fotoğrafı. "Aranıyor" afişinde yazanlar.

Orada da Yarım Dünya'dan bahsediliyordu...

"Bayan Wei," dedi Melanie sert bir sesle. "Gitmem gerek."

"Melanie ne gördü?" diye sordu Bayan Wei.

Melanie tekrar yazıya baktı ama kâğıdın üstündeki yazı yine eskisi gibi okunamaz olmuştu. Hüsranla gözlerini kırpıştırdı. Sözleri tam hatırlayamıyordu, zaten okuldaki başarısızlığı da biraz bundan kaynaklanıyordu. "Diyor ki... Durmaması gereken bir şeyden bahsediyor. Yarım Dünya'da imkânsız bir bebek doğunca."

Bayan Wei bir ah çekti.

"Siz de mi bu sözleri gördünüz?" diye sordu Melanie.

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. "Bayan Wei başka bir şey gördü. Belki kişiden kişiye değişiyordur. Bayan Wei'nin mesajında, 'Karanlıktan gelen Yarım Dünyalı çocuğa iyi bakılmalı,' diye yazıyordu."

Melanie heyecanla ona baktı. "Benden mi bahsediyor? Bu geceyi mi kastediyor?"

"Belki," diye omuzlarını kaldırdı Bayan Wei. "Herhalde bu da kehanetin bir parçası. Hayat ilerledikçe kehanet değişiyor olmalı. Kehanet değişmeye zorlanıyordur ama onun da geleceği değiştirme gücü var. En azından Bayan Wei'nin anladığı kadarıyla durum böyle..."

"Bayan Wei," dedi Melanie yutkunarak, "siz insan mısınız?"

Bayan Wei'nin minik kara gözleri iri iri açıldı.

Melanie soluğunu tuttu. Yoksa tek dostunu gücendirmiş miydi? Yoksa bir canavarın sırrını keşfetmişti de şimdi bu yüzden canavar onu öldürmek zorunda mı kalacaktı?

Yaşlı kadın kahkahalarla gülmeye başladı. "Hah! Ha! Ha! Hah haaaaa!" Gülmekten yaşaran gözlerini sildi. "Ahhh, Melanie. Bayan Wei ölümlü bir insanın içinde kalmak istemezdi ama şu anda başka çaresi yok. Şu raflardaki en eski kitapların bazıları böyle bir zamanın da olduğunu yazıyor. Bir zamanlar insanlar çileli ve güçlüklerle dolu bir dünyada ölümlülüğe tutsak değilmiş. O zamanlar tüm canlılar ölür ve farklı Âlem'lere gidermiş. Bugünkü dinlerin çoğunda bu durumun yankıları vardır. Cennet ve Cehennem. Nirvana. Araf. Bayan Wei böyle şeylere inanmaz. Ama Bayan Wei şu an yaşadığımız döngüden daha iyi bir döngü olmasını bütün ruhuyla umuyor."

Melanie başını iki yana salladı, zihni çoktan Cassiar Tüneli'ne doğru yola çıkmıştı bile.

Bayan Wei eski kâğıt parçasını zarfa yerleştirip klasöre geri koydu. Beyaz eldivenlerini çıkarıp odanın içinde hızla dolanmaya, bulduğu bazı şeyleri koltuklardan birinin üzerine yığmaya başladı; siyah bir sırt çantası, meyveli tahıllı atıştırmalıklar, kibrit, birkaç siyah çöp torbası, bir çakı, bir kangal halat, bir torba çerez ve kuru üzüm. Aşağıya koşup dört şişe suyla geri geldi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Melanie.

"Erzağa ihtiyacımız olacak. Bayan Wei şu el fenerini nereye koymuştu?"

Yaşlı kadının "biz" dediğini anlayınca Melanie'nin çaresiz yüzü sıcak bir gülümsemeyle fener misali aydınlandı.

Bayan Wei pantolonuna takılı başka bir anahtarla kitap rafının yanındaki küçük bir ahşap dolabı açtı. "Bunlara şimdi ihtiyacımız var," diye mırıldandı. Solmuş kırmızı ipeğe sarılı bazı şeyleri açıp masanın üstüne koydu.

Bunlardan biri beyaz, taş bir heykeldi. O kadar eski ve yıpranmıştı ki ayrıntıları seçilemiyordu ama Melanie bir kedi olabileceğini düşündü. İkinci nesne daha küçük, yeşim taşından bir tılsımdı ve kırmızı bir kordona bağlanmıştı. Melanie onu da bir sıçana benzetti. Bayan Wei tılsımı kaldırıp ışıkta inceledi ve ağır ağır çevirdi. Yeşim taşı neredeyse maviye çalan bir yeşildi; ortası koyu, kenarları açık renkteydi. Yaşlı kadın kırmızı kordonu Melanie'nin boynuna taktı ve adeta onu kutsarmış gibi alnından öptü.

"Yeşim Sıçan Melanie'ye şans ve kuvvet getirsin. Yeşim Sıçan hatırlayamadığı kadar uzun yıllardır Bayan Wei'nin ailesine ait. Bayan Wei şimdi onu Melanie'ye armağan ediyor. Umut ve güveni de beraberinde taşısın." Yaşlı kadın minik kedi heykeline döndü. "Beyaz Kedi!" Bayan Wei emretti. "Bu yaşlı kadını hayal kırıklığına uğratma!" Burnunu çekti. "Kediler çok benmerkezcidir," diye homurdandı usulca.

"Evet!" dedi Bayan Wei. "Şimdi hazırız!"

4. Bölüm

Bayan Wei taksi şoförüne onları Cassiar ile Adanac Sokağı'nın kesiştiği yerde indirmesini söyledi.

Melanie arabadan indiğinde şaşkın şaşkın çevresine bakındı.

Adanac Sokağı, Tünel'i üstten ikiye bölüyordu. Melanie ince tabanlı spor ayakkabılarının altında kocaman kamyonların yarattığı titreşimi hissedebiliyordu.

Taksici gaza basıp gitmeden önce, "Dikkatli olun!" diye seslendi.

"Ne hoş adam," dedi Bayan Wei hayranlıkla.

Adanac geçidindeki kaldırımın dış kenarında sadece alçak, çift sıra beton duvar vardı. Bu iki duvarın arasında çimenli bir şerit uzanıyordu. Başka hiçbir şey yoktu. Ne ağ, ne tel örgü, ne yüksek bir çit. Adanac Sokağı'nda bir şeylerden kaçan birisi bilmeden duvardan atlasa sekiz metre aşağıdaki otobana düşerdi. Düşünce ölmezse Cassiar Tüneli'nin ağzından gürleyerek çıkan bir araç muhakkak öldürürdü...

Melanie beceriksizce beton duvarın üstüne hopladı ve çimen şeridinin üstünde durdu. Vakit geç olmuştu. Araç sayısı

azdı ama geçerlerken çıkardıkları gürültü ve ışıklar insanın başını döndürüyordu.

Tünellerin batı tarafından otobana geçiş yoktu, sadece dimdik beton bir duvar vardı ama doğu tarafında sarmaşıklı uzun bir tarh aşağıdaki otobana kadar iniyordu. Turuncu sokak lambaları yaprakların üzerinde tuhaf bir ışıltı yaratıyordu. Gecenin karanlığında yeşil tarh neredeyse uğursuz bir hava yayıyordu.

Melanie kaşlarını çattı. "Tünellere buradan inebileceğimizi nereden biliyordun?" Mahallenin çok dışındaydılar. Yaşlı kadın buranın en uygun nokta olduğunu nereden bilmişti? Göğsünün ortasında bir kuşku topağının büyüdüğünü hissetti.

Bayan Wei birkaç saniye sessiz kaldı. Sonra kendini küçümser bir edayla, "Hıh!" yaptı. "Ahh, Melanie, ah. Nora Stein öldürüldükten sonra Bayan Wei çok üzüldü. Hattâ Bayan Wei her şeye son vermeyi düşündü. Ama Bayan Wei yüksekten korkar. Bayan Wei suyu da sevmez. Bu yüzden alçak bir köprüden atlayıp kamyon çarpmasıyla ölmek geldi aklına. Yaşlı kadın koluyla gözlerindeki yaşı sildi. Bir kahkaha attı. "Ama son anda Bayan Wei bir şoföre dert çıkarmanın hoş bir davranış olmayacağını düşündü! O yüzden bu köprüden aşağı baktı, sonra evine gitti. Hah!" Yaşlı kadın elini uzattı, böylece Melanie onun beton duvara çıkmasına yardım edebildi.

İkisi birlikte duvarın üstünde durdular, aşağıda bir tırın tünel tarafından gürleyerek yutuluşunu izlediler.

"Atlamadığınıza sevindim," dedi Melanie usulca.

"Teşekkürler," dedi Bayan Wei. "Bayan Wei de sevindi."

Beton duvarın köşesine kadar gidip oradan sarmaşıklı tarha geçtiler. Sarmaşıklar sürekli ayaklarına takıldığı için birkaç kez düştüler ama sonunda ter içinde, ayakları sıyrılmış, berelenmiş halde ve soluk soluğa dibe vardılar. Otobanın kenarında durdular.

Cassiar Tüneli'nin iki deliği açık ağızlar gibi açılmıştı.

Bayan Wei genç kıza döndü. "Tutkal adam. Cassiar Tüneli

demişti ama burada iki tünel var. Hangisine gireceğiz?"

Melanie dudağını ısırdı. Güneydeki miydi? Gerçi güneşli tarafla bir alakası vardı... "Batı tarafındakine!"

Batıdaki tünele girmek için otobanın karşısına geçmeleri gerekiyordu.

Otobanın orada kıvrılması araçların yaklaştığını görmelerini engelliyordu. Üstelik burası ekspres yol olduğundan araçlar çok hızlı geçiyordu. Rus ruleti oynamaya benziyordu... Kör noktaya birkaç saniye sessizce baktıktan sonra el ele tutuşarak otobanın ortasındaki dar beton şeride doğru fırladılar.

Bir tır kornasını acı acı çalarak gürleyip geçti. Arkasından gelen rüzgarın çekimiyle neredeyse onlar da peşinden tünele girecekti. Bayan Wei ve Melanie birbirlerini sıkı sıkı tuttular. "Dikkat," dedi Bayan Wei neredeyse kendi kendine. "Aman, dikkat."

Otobanın tam ortasında titreyerek dikiliyor, ikinci tünelin ağzına dikkatle bakıyor, kükreyerek gelecek araçları kolluyorlardı. Melanie'nin kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi.

Tünelin tavanına döşenmiş turuncu ışıklar egzoz dumanından kararmıştı. Araçların yaklaştığını göremiyorlardı. Melanie tünele girmek için bir hamle yaptı.

Bayan Wei yine Melanie'nin kolunu yakaladı. "Tutkal adam. Tünelin içinde dördüncü kapıdan girmeni söylemişti, değil mi?"

Melanie başını salladı. Hatırlıyordu, çünkü "dört, kapıyı ört" diye ezberlemişti.

Bayan Wei daima hiçbir şey onu yolundan döndüremez görünmesine rağmen bu sefer endişeyle başını iki yana salladı. "Dört kötü talihtir," dedi kekeleyerek. "Dört tehlikelidir..."

"Niçin, Bayan Wei?" diye usulca sordu Melanie.

"Çincede ve Japoncada, dört yani *şi* sözcüğü 'ölüm' sözcüğüyle sesteştir..."

Melanie yutkundu. "Dört ölüm anlamına mı geliyor?" dedi sesi titreyerek.

Bayan Wei başını iki yana salladı. "Sesteş sözcüklerin anlamları farklı ama söylenişleri aynıdır. Fakat kulağa 'ölüm'le aynı geldiği için dört'ten çekiniriz." Bayan Wei içini çekti. "Dikkatli olmalıyız. Bu hayra alamet değil."

Batı tünelinin girişine dikkatle yaklaştılar. Tam içeri girecekleri sırada beyaz bir araba rampanın orada yanlarından hızla geçti, sonra aniden frene bastı. Tekerleklerin öttüğünü duyunca Melanie çığlığı bastı.

Siren sesini duymadan önce mavi ve kırmızı ışık etraflarında dönmeye başladı.

"Polisler!" dedi Bayan Wei dişlerinin arasından.

Melanie histeriye kapılıp kıkırdamaya başladı.

Geriye doğru gelen bir araba motorunun gürlemesini duydular. "Kımıldamayın!" diye emretti bir erkek sesi.

Bayan Wei sırt çantasını genç kıza verdi, o da çaresizce çantayı sırtına taktı.

"Git!" dedi Bayan Wei kısık sesle. "Koş!"

Melanie egzoz gazı dolu tünele girip turuncu ışıkların parıltısı altında koşmaya başladı. Yeşim taşından tılsım göğsünün üstünde zıplıyor, ağır çanta omurgasını zorluyordu.

"Dur!" diye bağırdı polis memuru.

"Aahhhhh."

Melanie, Bayan Wei'nin sesini duyabiliyordu ama nedense sesi her zamankinden farklıydı. Kafası karışık ve korkmuş gibiydi. Melanie çabucak başını çevirip bir anlığına arkaya baktı.

Polis memuru yaşlı kadına ulaşmıştı ve kadın aciz sesinden beklenmeyecek bir kuvvetle onu kolundan yakalamış bırakmıyordu.

Adamı oyalamak için, "Memur bey. Yaşlı kadın kayıp. Yaşlı kadın kayıp!" diye bağırdıktan sonra feryat etmeye başladı.

"Sen! Tünelde koşan! Dur!" Polis memuru Bayan Wei'nin oyununa kanmamıştı. Boğuşma sesleri geliyordu. Melanie hıçkırarak ağlamaya başladı.

"Nanna, nanna, nanna," diye güçlükle solumaya başladı, pis havada sesi hırıltılı çıkıyordu. Melanie ciğerlerini tükürürcesine öksürdü. Yüksekteki geçitten duvarın içine dizili acil çıkışlara doğru ilerledi. Kemerli kapılar ağır ahşaptan yapılmıştı ve kocaman hayvanları barındıran odalara açılıyormuş gibi duruyorlardı. Peki ya her kapının ardında canavarlar varsa, diye düşündü.

İlk kapıyı korkuyla geçti, çünkü kapının ardında, gürleyerek geçen tırlardan çok daha derinde ve büyük bir şeyin sesini duyabiliyordu. Olabildiğince hızlı koşuyordu ama sanki hiç ilerleyemiyordu. Melanie yola devam etmesi gerektiğini bilse de kendine engel olamıyordu işte. Hava almaya çalışırken korkuyla başını çevirip geriye baktı.

Polis memuru Bayan Wei'yi arabanın arka koltuğuna bindirmeye çalışıyordu. Kadının solgun yüzü arka pencereden Melanie'ye kızgın kızgın baktı. "Git!" diye öfkeli bir ağız hareketi yaptı.

Melanie daha hızlı koşmaya başladı.

"Dur!" diye bağırdı polis tünelin ucundan. Sesi yankılanıyor, tekrar dönüyordu. Böylece Melanie daha hızlı koşmaya başladı ve tekinsiz bir tarzda inciçiçeği kokan İkinci Kapı'yı da geçti. Ağır ahşaptan bayıltıcı bir soluk yayılıyor gibiydi ve Melanie sendeleyerek geçerken hırıltılı nefesini tutmak zorunda kaldı.

Polis memurunun, kendininkilerden hızlı adımlarla yaklaştığını duyabiliyordu. İki tane gece teslimat kamyonu gürleyerek, havaya çakıllar fırlatarak ve Melanie'nin saçlarını savurarak geçti.

Başaramayacaktı. Polis onu yakalayacaktı. Onu Aile Hizmetleri'ne götürecekti. Annesi ölecekti.

Bir şey Melanie'nin boynuna sürünmeye başladı. Melanie'nin ciğerlerinde hava kalsa çığlık atacaktı ama sadece koşmaya devam etti.

Bir şey önce saçına sonra kulağına dokundu. Bir şey pençeleri ve bıyıklarıyla onu gıdıklıyordu.

"Sakın vazgeçme, küçük," diye kulağına fısıldadı hafif ve kısık bir ses. "Elimden geleni yapacağım." Pek ağır olmayan bir şey omzundan aşağı fırladı, birkaç saniye sonra polis memurunun bağırdığını duydu.

"Lanet olsun!" diye bağırdı. "Bir sıçan!"

Melanie geriye baktı. Polis hoplayıp zıplıyor, manşetine yapışmış sallanan hayvana copuyla vurmaya çalışıyordu.

Melanie avucuyla ağzını kapadı. Kemirgenin atlayıp zıplayarak, çabucak polisin kafasına kadar çıkmasını, sonra tekrar aşağılara inmesini hayret ve dehşetle izledi. Sıçan, Melanie'ye dönüp öfkeyle baktı. Tünelin tuhaf ışığında gözlerinde yeşil bir ışık parlıyor gibiydi. "Kaaç!" diye ciyakladı sıçan, ardından polisin öte yanına geçti.

Melanie hızını iki kat artırdı.

Polis, "Bu seni son uya..." diye bağıracak oldu ama sıçan vücudunun daha hassas bir yerine doğru inince çığlık atmaya başladı.

Melanie daha da hızlı koştu. Kalbi de adımlarıyla aynı hızda atıyordu. Gözünün önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Zorlukla nefes alıyordu. Üzerinde "Üçüncü Kapı" yazan kapının önünden geçti. Bu ahşap kapıya yaslı duran bir elbise yığını vardı. Solgun bir el, bir ayak iskeleti görür gibi oldu...

Bir silah patladı, sekerek giden kurşunun vınladığını duydu. İkinci bir silah sesi daha duyuldu.

Tünel sesin dış dalgalarını topluyor gibiydi, bir çanın içindeymiş gibi hava titreşiyordu adeta. Gürültü giderek arttı ve Melanie ses dalgalarıyla sarsıldı.

Ardından tam bir sessizlik oldu.

Melanie'nin adımları yavaşladı ve nihayet tamamen durdu. Tünelde duyulan tek ses onun güçlükle havayı ciğerlerine çekmeye çalışması, omuzları hızla inip kalkarken hırıltıyla soluk almasıydı.

Sırtındaki bütün minik tüyler dikilmişti.

Tekrar geriye dönüp baktı.

Tünel bomboştu.

Polis yoktu. Sıçan yoktu. Dönüp duran kırmızı ve mavi ışıklar da kaybolmuştu. Hava durgundu.

Sanki dünyada kalan son kişi oydu.

Bir araba geçecektir, dedi Melanie kendi kendine. Gözlerini karşıdaki boşluğa dikti. Bir kamyon, herhangi bir şey... Şehir asla tümden uyumaz. Daima birileri vardır...

Tam sessizlik katlanılır şey değildi.

Melanie'nin bacakları gevşedi ve olduğu yere çöktü. Çenesi göğsüne doğru düştü, kollarıyla başını sardı.

Bitsin bu, diye düşündü. Bitsin artık.

5. Bölüm

Bir gürültü. Tanıdık bir sesti ama daha önce nerede duyduğunu bilmiyordu.

Yuvarlanma sesi. Bowling topu gibi ama o kadar ağır değil. Durdu. Tekrar yuvarlanmaya başladı ama birkaç saniye sonra tekrar durdu.

Ses tünelin öbür tarafındaki çıkıştan geliyordu. Aralıklı yuvarlanma sesi giderek yaklaştı.

Melanie bitkince başını kaldırdı.

İlk başta gördüğü şeyin ne olduğunu çıkaramadı.

Gözlerini kırpıştırdı, kirli ve yorgun avucuyla gözlerini ovaladı ve en sonunda ne gördüğünü anladı.

Ona doğru pıtır pıtır yaklaşan tombul bir hayvanın gölgesini görüyordu, hayvan yürürken kocaman gövdesi iki yana doğru hafifçe sallanıyordu. Bir rakun. Ona doğru bir şeyi yuvarlıyor, zaman zaman zikzak çiziyordu. Sanki yuvarladığı şey bir yana devrilip duruyordu. Böyle olunca hayvan öfkeyle bıcırdıyor ama büyük bir kararlılıkla itip tekrar yuvarlıyordu.

Rakun, Melanie'nin ayaklarının dibine birkaç dakikada ulaş-

tı. Hayvan yuvarlak siyah topu son bir kez ittikten sonra top düz tarafının üstüne oturdu. İçinde çalkalanan bir sıvının sesi duyuldu, sonra ses kesildi. Rakun ateşli ateşli bıcırdayarak bir şeyler anlattı. Arka ayaklarının üstünde kalkarak Melanie'nin kotunu ele çok benzeyen minik pençesiyle tuttu. Hayvanın siyah gözleri koyu renk maskesinin içinde ışıldıyordu.

"Bu..." Melanie'nin sesi çatallaşmıştı. Yutkunarak tekrar denedi. "Bu benim için mi?"

Rakun şevkle başını salladı. Dört ayağının üstüne düştü ve az önce geldiği çıkışa doğru sallana sallana koşmaya başladı.

"Bekle!" diye bağırdı ayağa fırlayan Melanie. Bu söz tünelin boşluğunda yankılandı durdu.

Rakun ardına bile bakmadan koşarak uzaklaştı.

Melanie siyah topa dikkatle baktı. Bowling topundan küçüktü ve ucuz plastikten yapılmışa benziyordu.

Tünelin önce bir ucuna sonra diğer ucuna baktı. Tünel tamamen boş ve sessizdi. Tekrar yere çömelip tuhaf armağanı eline aldı ve evirip çevirmeye başladı.

Bu büyük bir oyuncak Sihirli 8 Topu'ydu. Siyah parlak cilası uzun yolculuğundan dolayı biraz aşınmıştı. Kimbilir rakun bu topu nereden bulmuştu. Melanie ilkokuldayken buna benzer bir top görmüştü. "Fen Bilgisi sınavından geçecek miyim?" gibi bir soru sorarken topu sallayıp sonra da sabit tuttuğunuzda, penceresinden ters üçgene yazılı bir mesaj görünüyordu ve cevabı okuyabiliyordunuz. *Gerçekten* sihirli bir top değildi. Toplamda yirmi cevap vardı ve hepsi belliydi. "EVET, KESİNLİKLE", "DAHA SONRA SOR" ve "KAYNAKLARIM HAYIR DİYOR" gibi genel cevaplar vardı. Sınıf arkadaşlarından biri topu okula getirmişti. Birkaç saat boyunca "Brandon, Kasumi'yi seviyor mu?" gibi gülünç sorular sorduktan sonra hep aynı cevapları almaktan sıkılmışlardı. Top en son Melanie'nin eline geçmişti. Yirmi cevabın hepsini bir kâğıda yazdı. On tanesi "evet"in çeşitleriydi, beşi belirsizdi, beşi de olumsuzdu. Mela-

nie topun çok küçük bir potansiyeli olduğuna karar vermişti.

"O kadar emin olma," dedi hafif ve kısık bir ses.

Melanie şaşkınlıkla Sihirli 8 Topu'nu elinden düşürdü. Top yuvarlanarak gitti ve kocaman yeşil bir sıçanın yanında durdu.

Melanie geri çekilip en sonunda pis tünel duvarına yaslandı. Umutsuzca etrafına bakınarak Bayan Wei'yi görmeye çalışıyordu ama tünel kendisi ve konuşan sıçan dışında tamamen boştu.

Yeşil sıçan bir of çekerek pençeleriyle kulağını kaşıdı, ardından geriye kıvrılarak sırtındaki tüyleri temizlemeye koyuldu.

Kırmızı kordondan kuyruk biraz tanıdık geliyordu... Melanie göğsünü yokladığında tılsımın gitmiş olduğunu gördü.

"Sen bana Bayan Wei'nin verdiği yeşim taşından tılsımsın!" Melanie parmağıyla yeşil sıçanı işaret ediyordu.

Sıçan yüzünü ona doğru çevirdikten sonra pençesiyle hafifçe alnına vurdu. "Eyvaah!" dedi sıçan. "Yoksa korkudan tamamen aklını mı oynattın?" Bıyıkları öfkeden dimdik olmuştu.

"Bu hiç hoş değil," diye azarladı onu Melanie. "Tabii ki korkacağım! Kim korkmazdı ki?"

Sıçan öyle şiddetli hapşırdı ki Melanie bunun bir nevi sıçan laneti olup olmadığını düşündü.

"Sen hint domuzu kadar büyüksün," diye hayretle mırıldandı Melanie.

"O da ne demek?" dedi sıçan kesin bir dille. "Ben bir Yeşim Sıçan'ım ve hayatının zirvesinde bir sıçan olduğumu bilmeni isterim. Taş sayesinde hayatım uzamış olsa da.

"Kutsal kargalar adına!" dedi Melanie heyecanla.

Yeşim Sıçan bir daha alnına vurdu. "Sirk maymununa bakar gibi hayran hayran beni seyredecek vakit yok! Acele et, çocuk! Kapıdan geç! Tünel her an eski haline gelebilir! Ayyyyh!" Sıçan izin bile istemeden sert hareketlerle Melanie'nin kotundan yukarı tırmanırken bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. "Yaşlı kadın niye beni bol vakit varken uyandırmadı ki! Kıtır

kıtır şehriyeler, taze tavuk, siyah üzüm ve tatlı patates verse ne çıkardı? Huzurun hüküm sürdüğü, herkesin yiyip içtiği ve kimsenin bir şeyden korkmadığı bir zaman uyandırsaydı ya." Sıçan Melanie'nin omzuna oturdu ve kırmızı kordondan kuyruğunu boynuna doladı.

Kuyruk Melanie'nin zannettiği gibi soğuk ve pullu değildi.

Uzaklardan belli belirsiz bir gürleme geldi.

"Çabuk!" diye tekrarladı Yeşim Sıçan. Hafif bir tıklama oldu ve sıçan tekrar tılsım haline geldi.

Melanie dördüncü kapıya doğru dönerken ayağı Sihirli 8 Topu'na takıldı. Bir an durup topa baktı. Hantal bir şeydi ve onu yanına almak aptalca olurdu. Aç kalsa yiyemezdi de ama sonra rakunu düşündü. Tünel boyunca onu yuvarlayarak getirmesinin bir sebebi olmalıydı. Melanie şöyle bir içini çekerek, biraz da kendini gülünç hissederek eğilip bu şüpheli armağanı kaptığı gibi sırt çantasına yerleştirdi.

Dördüncü kapının karşısına geçti. Ağır ahşaptan yapılmış, tek bir metal aksamla duvara tutturulmuş, tek bir sürgüyle kapatılmıştı. Kapının ortasında büyük bir levha vardı. "Dikkat. Yaklaşan Trafik."

Kapının öbür yanında ne vardı?

Annesini kaçıran o garabet Bay Tutkal kapının öbür yanında mı bekliyordu, adımını atar atmaz bir tuzağa mı düşecekti?

Ona ne yapacaklardı?

Elleri titreyerek mandalı kaldırdı ve kirden yapış yapış olmuş sürgüyü çekti. Kapıyı açmayı denedi ama sıkışmıştı galiba. Derin bir nefes alıp iki eliyle birden tuttu ve sağa sola oynatarak çekmeye çalıştı. Ağır kapı bu güçle çatırdayarak açılırken, uzun zamandır kullanılmamış menteşeler gıcırdadı.

Melanie nefes nefese karanlığa baktı.

Hiçbir şey.

Sessizlik.

Açık kapıdan müthiş bir gürleme geldi, Melanie'nin ayakla-

rı yerden kesildi ve karanlığa doğru çekilmeye başladı. Melanie hemen kapının kolunu yakalarken uluyan, haykıran rüzgarın çekimiyle ayakları havalandı. İçeri çekilen boş teneke kutular, poşetler, küçük dallar başının üstünden geçiyor, gözyaşları da onları takip ediyordu. Ayakkabılarının ayağından çıkmaması için parmaklarını sıktı. Nefes alamıyordu. Ciğerlerindeki hava bile çekiliyordu. Boşluğa doğru çekilen ayakları oyuncakmış gibi çırpınıyordu.

Terleyen parmakları kaymaya başlamıştı.

Umutsuzca daha sıkı tutundu ama elleri giderek uyuşuyordu.

Başaramayacaktı. Yarım Dünya'ya gitmeyi bile beceremeyecekti.

Adı batsın! Rüzgarı da, kötü adamı da, yoluna çıkıp duran her şeyi de batsın! Melanie tüm gücünü toplayıp ayaklarını çekti, bedenindeki bütün kaslarla kapıya tutundu.

Rüzgar kızın iradesini sezmişçesine sertleşti. Melanie gözlerini sımsıkı kapadı, dişlerini sıktı ve gayretini iki kat artırdı.

Ayaklarını kapının dışına çıkarmaya çalışıyordu. Yavaş yavaş, kararlı. En sonunda spor ayakkabıları katı bir şeye değdi. Kapının çerçevesi. Kapıyı kapatmak için ayak parmaklarını sıkarak çekmeye başladı. Rüzgar dehşet verici bir biçimde uluyor, ganimetini almaya çalışıyordu, onu karnından yakalayıp aniden çekiyor, sırtından tutup büküyor, aniden gererek omurgasını çatırdatıyordu...

"Yooo!" Melanie bir çığlık atarak tüm gücüyle kendini dışarı çekti.

Kapı kapandı ve Melanie yere düştü.

Soluk soluğa kalmıştı, nabzı yavaşlayıncaya kadar bir süre dinlendi.

"Kahretsin," diye mırıldandı leş kokulu betona doğru. "Kahretsin, kimse bu rüzgardan bahsetmemişti ama." Hemen göğsünü yokladı ve parmakları hâlâ boynundan sarkan ılık tılsıma deyince rahatladı.

Melanie, "Ohhhh," diyerek ellerinin ve dizlerinin üstünde doğruldu, ardından ayağa kalktı. Kapının kolunu bir daha tuttu.

Bu sefer ne çıkacaktı acaba? Salyaları akan bir canavar mı? Kuruyup kalmış bir insan mı? Yoksa okulun müdürü Bayan Nougat mı? Melanie neredeyse gülümsemeyi başardı.

Öbür tarafa geçmek için kapıyı açması gerekiyordu.

Basit.

Dayanılmaz.

Melanie kapıyı sertçe çekerek açtı.

Rüzgar yoktu.

İçeri girdi.

6. Bölüm

En fazla üç metre genişlikte kayalık bir çıkıntıda duruyordu, çıkıntı gri bir dağın dik yamacındaydı. Yukarıya, kaya duvarındaki açık geçidin yukarısına baktı ama dağın zirvesini göremedi, zirvesi olup olmadığı bile belli değildi. Neredeyse dimdik yükselen kayalık yüzey çok yukarılarda bulut ya da gökyüzü olabilecek grimsi bir beyazlığın içinde kayboluyordu... Çıkıntıdan aşağı bakınca uçurumun neredeyse dipsiz olduğunu gördü. Melanie dibi göremiyordu, sadece beyaz bulutlar vardı aşağıda. Ara ara serin bir rüzgar uğuldayarak esiyordu. İçi bulandı, başı döndü, uçurumun derinliğini düşününce gözleri kararadı, bu ölümcül boşluk onu çağırıyor, atlamaya zorluyor gibiydi...

Ayartıcı uçurumun kenarından ağır ağır uzaklaştı, kalbi kafesteki bir kuş gibi çırpınıyordu.

Ayağının altında gevrek bir şey çıtırt diye kırıldı.

Yamaçtaki çıkıntının her yerinde minik kuru ve beyaz çubuklar vardı. Ağırlığının altında çıtırdayarak kırıyorlardı. Melanie bir ayağını kaldırıp bastığı yere baktı. Tiksindirici bir histi.

Arkasından bir sürtünme sesi geldi. Melanie dönüp baktığında geçidin kapanmakta olduğunu gördü, adeta dev bir kaya yuvarlanıp kapatmıştı. Daire şeklindeki geçit önce hilal halini aldı, sonra iyice incelip tamamen kapandı. Aniden bir sessizlik çöktü, yamacın yüzeyi yine dümdüz, sert kaya haline gelmişti.

Melanie dudağını ısırdı. O yoldan geri dönemezdi.

Aniden sanki biri düğmeye basmış gibi bir gürültü koptu; dağdaki evlerine doğru kanat çırpan binlerce karga çığlıklarıyla kıyameti koparıyorlardı. Bunlar tıpkı okuldan eve dönerken hayranlıkla seyrettiği kargalara benziyordu. Yoksa Yarım Dünya'ya kadar uçarak mı gelmişlerdi?

Çok çok aşağılardan ışıltılı siyah bir şerit ağır ağır Melanie'nin bulunduğu yere doğru yükseliyor gibiydi. Eğilip bükülen, ayrılıp birleşen şerit biraz daha yaklaşınca hem yükselmeye hem de yamaçtaki çıkıntıya yanaşmaya başladı. Kargalar Melanie'ye yaklaştıkça kulak tırmalayıcı kanat sesleri de artıyordu. Yüz metre kadar uzakta görünen tek dağ zirvesine kadar olan boşlukta çizgi halinde dizilmişlerdi.

Havada duran kara bir köprü... Kargalardan oluşuyordu.

Bir metre genişliğinde, fırtınalı deniz misali kabarıp alçalan karga köprüsü boşluktan karşıya geçmenin tek yoluydu. Yamaçtaki çıkıntının çevresindeki hava maviydi, yer yer hafif günbatımı pembesi ve eflatun da görülüyordu ama ortada parlak renkler içiçe geçiyordu. Uçurumun diğer yanındaki dağ tepesinde canlı bir yeşil değil donuk bir ton hakimdi. Ardında gökyüzü barut rengiydi. Her şey yassılaşmış gibi duruyordu.

"Köprü yaklaşıyor," dedi derinden gelen gümbürtülü bir ses.

Melanie şaşkınlıkla bir çığlık attı. Kenarda iki yana doğru sallandı, küçük kuru dallar ayağının altında çıtırdarken, kocaman, kaba, gri bir el onu yakalayıp geri çekti.

El bir deve aitti. Dört metre boyunda vardı, çatlaklarla dolu koca bedeni dağın gri granitindendi. Arkasında gökyüzü olma-

sa yamacın renklerine karışıp gidiyordu.

Melanie ağzı açık bakakaldı.

Dev kıpırdamadan durdu. Onun bir heykel olduğunu düşündü Melanie. İçgüdüsel olarak elini uzattı ve devin taştan dizine dokundu.

Katı, biraz serindi. Bildiğin taş.

Melanie kızararak elini geri çekti. Ne kadar kaba davranmıştı! Melanie devin ifadesiz yüzüne utangaçça bakarak, "Özür dilerim," dedi.

Dev, bedeninin geri kalanıyla aynı yapıdaki gözlerini uçurumun öte yanına dikmişti. "Ben Dördüncü Kapı'nın bekçisiyim," dedi tekdüze bir edayla. Sesi kısık, derin bir inilti gibi çıkmıştı. "Geçmek için bedelini ödemelisin."

Melanie gözlerini kırpıştırdı. Hızla düşünüp karar vererek, "Tamam," dedi uysalca. "Bedeli ödemek için verebileceğim bir şeyler var..." Annesinin iş paltosunun ceplerini yoklamaya başladı. Biraz bozuk para kalmış olmalıydı. Eminim yeterli olacaktır. Belki bedel semboliktir, diye düşündü umutsuzca. Belki sadece ödermiş gibi yapması yetecekti. Eski fişlerin ve kâğıt mendillerin arasını karıştırdı. Kanatlarını coşkun bir ırmak gibi çırpan kargalardan gaklamalar geldi.

"Bedel elinin en küçük parmağı."

Melanie şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı yine.

"En küçük parmağını elinden koparıp bana bedel olarak vermelisin," dedi dev duygusuzca.

Melanie'nin kalbi duracaktı neredeyse. "E...E... Efendim? Serçe parmağımı mı keseceksin?"

Devde duygudan eser yoktu. "Kendin ısırarak koparmalısın."

Melanie kalbinin çarpmasını kulaklarında hissetti. Minik beyaz ışıklar geldi gözünün önüne. Gözleri yaşlarla dolarken başını iki yana salladı. "Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen. Bunu yapamam. Öbür yana geçmem gerek. Annem..."

"Ya bedeli ödersin ya kapıdan uzaklaşırsın. Köprü birazdan yok olacak." Dev binlerce ton taşın sürtünmesi ve gıcırtısıyla kollarını önünde kavuşturdu. Başka bir şey söylemedi.

Melanie'nin göğsünün içinde bir şey yanıyor, kıvranıp debeleniyordu. Melanie hıçkıra hıçkıra ağlayarak serçe parmağını ağzına soktu. Tam dibinden sertçe ısırdı ve acıyla inledi. Fakat tamamen ısıramadı. Parmağını çıkarıp dişinin izine baktı. Serçe parmağını tekrar ağzına soktu ve daha sert ısırdı, bu kez kemiğin çatırdadığını duydu. Acıyla bir çığlık kopardı ama yine yapamadı.

Yapamayacaktı.

"Dur," diye sertçe fısıldadı bir ses.

Yeşim Sıçan. Melanie yaratığın tekrar canlanıp omzuna tünediğini bile fark etmemişti. Melanie onu alıp bağrına basarak haykıra haykıra ağlamaya başladı.

"Kes şunu!" dedi Yeşim Sıçan hışımla.

Melanie tokat yemişçesine irkildi.

Yeşim Sıçan öfkeyle, "Köprüyü kaybedeceksin!" dedi. Sonra da deve döndü. "Ben kendi parmağımı öneriyorum," dedi açıkça. Dev hiç sesini çıkarmadı.

Melanie bir şey yapmaya fırsat bulamadan Yeşim Sıçan bir pençesini sıkıca tuttu ve sert, keskin dişleriyle en küçük parmağı koparıverdi. Minik serçe parmağını devin ayakları dibindeki beyazlaşmış, kuru dalların arasına tükürdü.

"Yeşim Sıçan," diye fısıldadı Melanie. Bir şey spor ayakkabılarının altında çatırdayıp kırıldı. Dikkatle yere baktı. Sonunda gördü...

Kuru dalların üstünde değil, Yarım Dünya'ya ondan önce giren insanların ve yaratıkların gevrek parmak kemiklerinin üstünde duruyordu...

"Bu bedeli kabul ediyor musun?" diye sordu Yeşim Sıçan. Soluk soluğaydı ve güçlükle konuşuyordu.

Dev başını salladı. Bir kez. Sonra kargaları gösterdi. Kar-

galaların çığlıkları göğü dolduruyor, kanat çırpmaları gök gürültüsünü andırıyordu. "Kargaların sırtında geçin. Onlar sizin âleminiz ile Yarım Dünya arasındaki geçici bir canlı köprüdür. Acele etmeniz gerek," dedi aynı tekdüzelikle.

Melanie korkuyla önce aşağıdaki boşluğa, sonra da kargalara baktı. Daha biraz önce o kadar çoktular ki katı bir kara patika oluşturmuşlardı ama şimdi patikanın yoğunluğu azalıyor gibiydi.

"Koş!" dedi Yeşim Sıçan. Pençeleriyle Melanie'nin paltosuna tutundu, kuyruğunu da boynuna doladı.

Melanie düşünmeyi bıraktı. Koştu.

Patikaya sıçradı ve uçan bir karganın sırtına kondu. Tüyleri parlak, pürüzsüz ve yumuşaktı. Ayaklarının altında yağlı gibi kayıyordu. Uçmakta olan kuş onun ağırlığıyla çökmeye başlarken Melanie yine sıçradı ve sonraki karganın sırtına indi. Melanie böyle sıçrayarak yoluna devam etti. Kuşların uçuşundan daha hızlı koşamıyordu. Köprü sadece altında ve arkasındaydı. Arkadaki kargalar ona bir anlık katı yüzey sağlamak için arkadan uçarak geliyordu. Ayağını koyduğu anda bastığı kuş ileri doğru uçamıyordu. Sürekli önünde düşen bir köprüydü bu. Durursa gökyüzünden yuvarlanacaktı. Melanie her adımı son adımıymış gibi ağlayarak, dehşet içinde, bütün hızıyla koşuyordu.

"Arkana bakma!" diye ciyakladı Yeşim Sıçan. "Daha hızlı koş!"

Melanie söylenmesine rağmen kendini tutamadı.

Arkasına baktı.

Ona köprü olacak sadece beş metrelik uçan karga şeridi kalmıştı ama dağ hâlâ on beş metre uzaktaydı.

Asla başaramayacaktı.

"Yürü dedim!" diye ciyakladı Yeşim Sıçan.

Melanie canını dişine takarak koştu. Bir metre. İki metre. Beş metre. Uçan kargalara ayak uyduruyor, hızla akan bir

ırmakta taştan taşa atlar gibi onların sırtlarına atlıyordu... Kargalar birbirinden ayrılmaya, köprü dağılmaya başlamıştı. Melanie kanatlarının arasından boşluğu görebiliyordu. Gökyüzünde koşuyorum! Sadece bunu düşünebiliyordu: Havada koşuyorum!

Sadece beş metre kalmıştı. Karşı tarafa yaklaşıyordu. İniş yeri gibi, rıhtım gibi düz bir yer. Otlar ve koyu renkli çiçeklerle kaplıydı ama renk yoktu. Sadece siyah ve beyaz. Grinin tonları. Umutsuzca oraya doğru seğirtti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Ciğerleri havasızlıktan yırtılacaktı neredeyse.

Sağ ayağını attı.

Boşluk.

Gözleri korkuyla açıldı. Ağzından sessiz bir çığlık çıktı.

Yeşim Sıçan.

Melanie'nin kolundan aşağı inip karşıya doğru sıçradı. Havada süzülerek ilerledi. Bir karganın sırtına inip tekrar havaya sıçradı, kargadan kargaya atlayarak kolayca gidiyordu.

Sıçan hiç arkasına bakmadı.

Melanie ağır çekimde düşmeye başlarken, ne de olsa batan bir gemi olduğunu düşündü.

Rüzgar gürlemeye başlarken Melanie gözlerini kapattı.

Ayağının altında bir şey hissetti. Kargalar. Dağa ulaşıp tüneyenler kızın geçişini izliyorlardı. Binlerce yıldır ilk kez, düşmek üzere olan birine yardım etmek için tekrar havalanıp geri uçmuşlardı.

Kargalar yoğun bir sütun halinde dizilerek Melanie'nin ayağının altında canlı bir patika oluşturdular. O kadar çoktular ki patika neredeyse gerçek bir yol gibiydi. Melanie söze dökülemeyecek bir minnettarlıkla kalan mesafeyi koştu.

Kendini dağın tepesindeki düzlüğe attı, hem el hem ayak parmaklarıyla yerdeki otlara tutundu. Kalbi deli gibi çarpıyordu, güçlükle soluk alıyordu ve gözlerini sımsıkı kapatmıştı. Başı biraz geç bir tepkiyle dönüyordu. Uzun süre orada öylece yattı.

Dağ otlarının keskin kokusu beynine işledi. Kızarmış gözlerini kırpıştırdı, bakışları bir çift pullu pençeye odaklandı.

Onun bakışlarını sezen pençeler önce gerildi, sonra kıpırdamadan durdu. Melanie başını kaldırdı. Başını bir yana eğmiş koca bir karga ona tek bir parlak, siyah gözle bakıyordu.

Melanie yutkundu. "Teşekkürler," dedi kısılmış sesiyle. "Geri döndüğünüz için teşekkürler."

Karga Melanie'nin yüzüne dikkatle baktı. Başını sallarmış gibi yaptıktan sonra düzlüğün kenarına geldi, kanatlarını açıp kendini boşluğa bıraktı.

Melanie sırtüstü döndü.

Gökyüzü. Burada akşamüstü yoktu. Gökyüzünde güneşin batışının yarattığı renkler yoktu. Yukarıda Melanie'nin, havanın açık mı yoksa bulutlu mu olduğunu anlayamadığı solgun bir ışıltı vardı sadece.

Yarım Dünya'daydı.

Doğrulup oturdu ve az önce geldiği kapıya doğru baktı. Hiçbir şey yoktu, karşı taraftaki dağ da gözden kaybolmuştu. Boşlukta rüzgarın buz gibi uğultusundan başka hiçbir şeyin sesi duyulmuyordu.

Nasıl geri dönecekti?

Belki şafak vakti dönebilirim, diye düşündü. Kargalar diğer yöne uçarken...

İçini çekti. İki yapraklı tuhaf bir çiçek koparıp burnuna götürdü. Bu çiçeğin mavi olması gerektiğini düşünmüştü... Eli. Teni kirli ve soğuktan solgunlaşmış olmasına rağmen Yarım Dünya'nın siyah-beyaz tonlarının tersine adeta canlılıkla ışıldıyordu. Kotu koyu bir renk almıştı ve annesinin paltosu da koyu griydi.

"Dağdan aşağı inmeliyiz," dedi cılız bir ses.

Melanie aşağıya baktı. Yeşim Sıçan yere çökmüş, pençelerini önünde kavuşturmuştu. Mavimsi yeşil renkleri şimdi Yarım Dünya'nın ışığında siyaha yakın görünüyordu. O kadar koyu-

laşmıştı ki gözleri zar zor seçiliyordu.

Melanie usulca gözlerini kırpıştırdı. "Beni bıraktın," dedi boğazına bir şey takılmış gibi zorlanarak.

Yeşim Sıçan dimdik onun gözlerine baktı. "Düşecektin. Artık sana yardım etmek için yapabileceğim bir şey yoktu."

Melanie'nin karnında şiddetli hisler kıvranıp duruyordu. Melanie yapamayınca Yeşim Sıçan kendi serçe parmağını koparıp atmıştı. Ona zaten iki kez yardım etmiş, kendi hayatını tehlikeye atmıştı ama sıçanın onu kargalardan köprüde terk etmesi ağzında buruk bir tat bırakmıştı. Melanie gözlerini kısarak az önce yapılan kötülüğe odaklandı. "Beni terk ettin," diye tekrarladı.

"Yarım Dünya'da yerine getirmesi gereken bir görevi olan sadece sen değilsin," dedi Yeşim Sıçan sakince.

"O halde beni kullandın," dedi Melanie.

Yeşim Sıçan gözlerini kırpmadan kıza bakmakla yetindi. Melanie sıçanın bir pençesiyle diğerini sıkıca tuttuğunu fark etti.

Yeşim Sıçan, "Bu dağdan aşağı inmeliyiz," dedi yeniden. Sonra da kayalara oyulmuş merdivenlere doğru ilerledi. Sıçan, Melanie'nin omzuna tünemek için kolundan yukarı tırmanmamıştı. Hayvan ön pençesini göğsüne bastırarak hoplamaya başladı.

Onu takip eden Melanie, taşımayı teklif bile etmedi.

7. Bölüm

Dağın yamacına oyulmuş merdivenler tehlikeli değildi ama basamaklar o kadar yüksekti ki yarım saat sonra Melanie'nin bacakları acıyla inliyor, bilekleri bitkinlikten titriyordu. Renksiz güneşin yaydığı ısı yüzünden taş basamaklar dayanılmaz ölçüde sıcaktı. Acı içindeki ayakları cızırdayarak pişen iki biftek gibi geliyordu Melanie'ye. Buz gibi esen rüzgara rağmen ter damlaları gözünü yakıyor, kıpkırmızı olmuş yüzünden akıyordu. Birkaç saat sonra dinlenip bir şeyler yemek için durdular ama bu mola yorgunluklarına yorgunluk katmıştı adeta. Görünürde merdivenlerin sonu yoktu, zikzaklar yaparak aşağı inerken öğlen güneşi amansızca parlıyor, rüzgar adeta tenini kesiyordu.

Melanie sıçanla konuşmayı bırakmıştı. Sıçan da sessizce iniyordu. Bir basamaktan diğerine tırmanarak iniyordu çünkü basamaklar ondan iki kat yüksekti. Yanlarının inip kalkmasından soluk soluğa kaldığı anlaşılıyordu.

Melanie sıçanın yanından geçerken dönüp bakmıştı. Hayvan yaralı pençesini resmen sürüklüyor, havaya bile kaldıramıyordu.

Ama hiç kanı akmamış, dedi kendi kendine öfkeyle. Bütün bu zaman boyunca onu taşıyıp durdum! Üstelik benim ayaklarım da acıyor. Hem güç harcamak ona iyi gelir herhalde. Üstelik o taştan yapılma. Taş acı hissetmez...

Melanie bu mazeretleri uydurdukça öfkesi de artıyordu.

Sıçanı affetmek hiç içinden gelmiyordu.

Düşmanca çevresine bakındı. Yarım Dünya. Eski bir siyah beyaz film sahnesine benziyordu. Üstelik neresi "yarım"dı bu dünyanın? Tıpatıp kendi dünyasına benziyordu. Daha önce kır gezmesine çıkmışlığından değil ama bu dağ *kendi* dünyasının herhangi bir yerinde de olabilirdi.

Sert kayaya oyulmuş zikzaklı patikalardan ve yer yer merdivenlerden ağır ağır aşağı inmeyi sürdürdüler. Dağın yüzeyi genelde çıplaktı ama daha korunaklı yerlerde biriken nem sayesinde sert çalılar bitmiş ve renksiz minik çiçekler açmıştı. Açık gri gökyüzü aşağıda daha da koyulaşıyor gibiydi. Melanie dağın aynı zamanda koyu gri denizin çevrelediği bir ada olup olmadığını merak etti. Mesafeyi anlamasına yarayacak en ufak bir işaret göremiyordu. Aşağıya inmeye devam ederken giderek yorulan ve ağrısı sızısı artan Melanie bir süre sonra artık umursamaz oldu.

Tüm zamanların en yüksek dağını döne döne iniyor gibiydiler.

Onlar ağır ağır inerken ufak oyuklardaki bitkilerin çeşitleri de değişmeye başladı. Seyrek, dikenli bitkilerin yerini bol yapraklı çalılar aldı, çiçekler büyüdü, havaya tatlı kokular yayılır oldu ama renkler hâlâ yoktu. Melanie renkler kayboluncaya kadar ne kadar değerli olduklarını anlayamamıştı.

Hava giderek ısınıyordu. Saatlerdir zikzaklardan aşağı inmek onları terletmiş, soluk soluğa bırakmıştı. Melanie'nin aklına sınıftan Lali Vukov gelince acı acı gülümsedi. Basketbol takımının kaptanı ve kır koşusu takımının lideri olan Lali Vukov herhalde hoplaya zıplaya inerdi bu dağdan. Hattâ belki bir de türkü tuttururdu.

Annesinin paltosu artan sıcaklıkta gülünç kaçıyordu ama Melanie onu kolunda taşımak istemedi. Hem sonra ihtiyacı olabilirdi. Geceleyin ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Domuz gibi terliyorum!" diye hırsla homurdandı Melanie. Artık merdivenleri aksayarak iniyordu, dizleri titriyor, kalçası acıyordu. "Lanet ayaklar!" dedi topallarken. O anda ayak parmağını bir taşa çarptı.

"Serçe parmağını koparmanı ben istemedim!" Melanie merdivenlerden yukarı doğru bağırdı. "Tamam mı? Yapmanı ben istemedim!"

Bir basamak daha indi, sonra yüzünü kirli avuçlarının içine alarak hüngür hüngür ağlamaya başladı.

Canından bezmişti. Aptal ve hastalıklı annesini nerede bulabileceğini bilmiyordu. Annesi hayatı boyunca zayıftı, hep yarımdı, üstelik şimdi budalalık edip bir de kudurmuş bir delinin eline düşmüştü. Kâbus gibi şeyler oluyordu. Bayan Wei büyük ihtimalle hapse atılmıştı. Yanında da sadece güvenilmez bir sıçan vardı. Annesini nasıl kurtarabilirdi ki? Onu nasıl yalnız bırakmıştı, her şeyi tek başına başarmasını nasıl bekleyebilirdi? Melanie hıçkırarak ağlarken gözyaşları hassaslaşmış yanaklarını yakarak akıyordu.

Nihayet ağlaması bittiğinde yorgunca başını kaldırdı, paltonun koluyla yüzünü sildi ve gürültüyle burnunu çekti. Gözkapakları şişmiş, teni gerilmişti.

Artık kendini hafiflemiş hissediyordu.

Ağırlığıyla onu en çok bunaltan şüphe ve korku nasıl olduysa biraz hafiflemişti.

Yavaşça başını çevirdiğinde Yeşim Sıçan'ın kuyruğunu pençelerinin etrafına sarıp yanına oturmuş olduğunu fark etti. Serin dağ rüzgarıyla bıyıkları dalgalanırken dimdik ileriye bakıyordu. Genelde parlak ve boncuk gibi olan gözleri donuk ve kuru görünüyordu.

Biraz da küçülmüş gibiydi. Eskisi kadar dirençli görünmüyordu.

Melanie'nin yüreği cız etti.

"Biraz su iç," dedi Yeşim Sıçan usulca.

Melanie başını salladı. Çantasını açıp son su şişesini çıkardı. Suyunu içtikten sonra birazını da avucuna döküp yol arkadaşına uzattı. Sıçan minik ve yumuşak diliyle yalayarak suyu içti. Melanie'nin avucu gıdıklanmıştı.

"Sizin dilinizin pütürlü olacağını düşünürdüm hep. Kedilerinki gibi," dedi Melanie.

"Evren bizi korusun!" Sıçan öfkeyle aksırdı.

Melanie birkaç saniyeliğine gülümsedi. İyice yıpranmış spor ayakkabılarına gözlerini dikti.

Söylediği korkunç şeyler için özür dilemek istiyordu. Hepsini korkudan ve yorgunluktan söylemişti... Ama Yeşim Sıçan da düşüp öleceği sırada onu terk etmişti. Aslında Yeşim Sıçan'ın kalması için hiçbir mantıklı sebep yoktu. Melanie'nin aklı ona böyle söylüyordu ama kalbi bir türlü affedemiyordu.

Melanie hiçbir şey demedi.

Hayvan minik pençesini Melanie'nin bacağına koydu. "Belki de artık rakunun armağanını deneme vakti gelmiştir."

Melanie'nin onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Sonra da, kimbilir, dedi kendi kendine bitkince. Annesini bulup bulamayacağını sorabilirdi. "EVET, KESİNLİKLE" cevabı alma ihtimali yüksekti, bu sayede kendini biraz daha iyi hissedebilirdi... Yarısı boşalmış su şişesini yerine koyup oyuncağı çıkardı.

Sihirli 8 Topu'nun siyah yüzeyi biraz pütürlüydü, zımparalanmış gibiydi. Melanie kaşlarını çattı. Bir elinden ötekine aktarırken içinde hareket eden sıvının ağırlığını hissedebiliyordu.

Yeşim Sıçan güzelce arka ayaklarının üzerinde doğruldu, minik ön pençelerini göğsünün üstünde kavuşturdu.

Melanie 8 Topu'nu kulağına yaklaştırarak hafifçe salladı. "Sağ salim eve dönecek miyiz?" diye fısıldadı. Küreyi ters çevirip penceresini yukarıya getirdi. Sıvının floş, floş sesleri durdu ve minik bir üçgen yavaşça yukarı çıktı.

Melanie'nin paltosunun yakasından içeri buz gibi bir esinti girdi ve kollarının üstündeki tüyler dimdik oldu. Neredeyse topu düşürecekti. Bu oyuncaktaki bütün cevapları biliyordu ve bu sözleri daha önce hiç görmemişti. Sınıf arkadaşının 8 Topu'ndaki bütün cevaplar düz cümlelerdi. Hiç soru çıkmamıştı. Melanie huzursuzca boğazını temizledi. Bu rahatsız edici oyuncağı basamakta bırakmak geliyordu içinden.

"Ne dedi?" diye sordu Yeşim Sıçan.

Melanie oyuncağı gönülsüzce çantasına geri yerleştirdi. Birkaç saniye cevap vermedi. "Kırılmış galiba. Ya da biri bizimle dalga geçiyor." Gülmek için kendini zorladı.

Sıçan bir şey söylemedi.

"Aptal top ne yapmam gerektiğini bilmesem de yapmam gerekeni yapıp yapamayacağımla ilgili bir şeyler diyor! Tamam mı? Haklı zaten! Ne yaptığımı bilmiyorum!" Melanie yumruklarını sıkıp ayağa kalktı, hızlı hızlı soluyordu. Sıçana bir tekme savurup dağdan aşağıya fırlatmak ne kadar da kolay olurdu, bir futbol topu gibi uçup sonra uzun, çok uzun süre düşmesi...

Yeşim Sıçan dört ayağının üstüne indi, kırmızı kordondan kuyruğunu Melanie'nin ayağına sardı. Çok küçük görünüyordu. "Yoruldum," diye fısıldadı. "Güçlendiğim zaman sana yardım ederim." Bir an parıldar gibi oldu. Ardından bir tık sesi duyuldu ve tekrar tılsım haline geldi.

Melanie yeşim taşı tılsımdan bir süre gözlerini ayırmadı. Sihirli 8 Topu işin ne olduğunu bilmeden o işi yapıp yapamayacağını sormuştu. İnsan yapacağı şeyin önemli olduğunu nasıl bilebilirdi ki? Tek bir tercihle her şeyi değiştirebilirdi. Bunu bilemeyecekti, üstelik ne zaman bir karar vermesi gerekse aklını oynatacak gibi olurdu!

Melanie iki eliyle birer tutam saçını kavrayıp sertçe çekti. Hissettiği acı bir anlığına dikkatini dağıttı. Parmaklarını gevşetti, elleri iki yanına düştü.

Hayır... Hayır, kendini iyi hissetmek için saçını çeken ya da bir yerini kesen çocuklardan olmak istemiyordu.

Düşün, dedi Melanie kendi kendine. Ama çok fazla da düşünme, diye uyardı. Çaresizlikten gülmeye başladı. Sarsıla sarsıla derin bir nefes aldı, sonra ciğerlerindeki bütün havayı boşalttı. Yapabileceği tek şey aşağı inmekti.

Basamak basamak.

Yeşim tılsıma eli gitti. Bayan Wei vermişti onu. Yeşim Sıçan'ın niyetinden şüphe etse de yaşlı kadına güveniyordu ve armağanını geride bırakmak saygısızca ve yanlış bir hareket olurdu.

Melanie yeşim tılsımı annesinin paltosunun derin cebine koydu, çantayı omzuna taktı ve tekrar merdivenleri inmeye başladı.

NİHAYET BİR BULUT KATMANINA ULAŞTIĞINDA, kaç saattir yürümekte olduğunu bilmiyordu. Aniden gri sisin içine dizine kadar girdiğini fark etti. Yoğun, düz bir tabakaydı, öbür taraftaki bulutlar gibi dağılıp seyrelmiyordu. Ufka kadar yayılan devasa bir yorgan gibiydi.

Melanie bu tabakanın öbür yanını kesinlikle göremiyordu. Herhalde ayağının dibine sinmiş bekleyen iblisler ve kanatlı maymunlar kıs kıs gülüyor, onun üstüne atılmak için uygun

anı bekliyorlardı. Isıracaklardı onu. Kemiklerine kadar kemireceklerdi.

Melanie ay, ay, ay demeye kalmadan birkaç basamak daha indi ve gövdesi tamamen o gri tabakanın üstünde kaldı.

Aşağıda ne vardı?

Ansızın annesinin Bosch tablolarından biri geldi gözünün önüne. *Dünyevi Zevkler Bahçesi*'nin kanatlarından birinin röprodüksiyonu. Cehennem...

Çeşitli yaratıklar, işkence gören çıplak insanlar, rahibe kıyafeti giymiş domuzlar... Kesilmiş kulaklar, harp teline geçirilmiş kadınlar... Annesi bu resmi neden duvara asmıştı?

Melanie başını iki yana salladı.

Bulut tabakasının altı çok karanlık olmalıydı...

İnsan aşağıda ne kadar zaman dayanabilirdi acaba?

Melanie titreyerek derin bir nefes alıp tuttu. Bir basamak indi. Basamakları tek tek inerek donuk griliğin içine girdi. Birkaç saniye hiçbir şey göremedi. Ciğerlerinden fışkırmak isteyen panik gırtlağının içinde titreşiyordu. Bu hastalıklı bulutları solumak istemiyordu.

Ama hiçbir şey de göremiyordu.

Koşarak birkaç basamak daha inince bulutlardan kurtuldu.

Bir an neredeyse sırtüstü düşüyordu, çünkü merdivenler yanlıştı, az önce aşağı iniyordu ama şimdi ayaklarına baktığında basamakların yukarı çıktığını görmüştü. Hemen olduğu yere çöküverdi, şaşkındı, kalp atışları kulaklarının içinde zonkluyor gibiydi, umutsuzca gözlerini kapattı. Bu sadece yükseklik korkusu, dedi kendi kendine. Hepsi bu. Yoksa aşağı inen merdivenler yukarı çıkamaz. Buna imkân yok.

Gerçi... Gerçi oturma odasındaki duvarda Bosch'un tablolarının yanında asılı duran, takvimden kesilmiş Escher tablosu dışında. Onlarda merdivenler aşağı inip yukarı çıkıyor, sağa ve sola gidiyor, her yöne uzanıyordu.

"Ah, Anne," diye fısıldadı Melanie.

Melanie gözlerini kapalı tuttu ama poposuyla yeri yokladı. Minik çocuklar gibi önce ayağını indiriyor, sonra poposunu indiriyor, tek tek ilerliyordu. Kaba taştan basamaklar bitene kadar uzun süre buna devam etti. Sonunda düzgün, uçuruma oyulmuş değil de yola döşenmiş gibi duran taşlar başladı.

Melanie gözlerini açtı.

Karşısındaki manzara yabancı birinin rüyasından fırlamış gibiydi. Şehir, ormanlar ve köylerin birbirine karışmış şekillerinin zar zor ayırt edildiği, karanlık gölgelerin hakim olduğu bir dünya. Yukarıdaki yoğun bulut tabakasını geçebilen ışık her şeyi griye boyamıştı adeta, burada renkler ve canlılık yoktu. Tümden bulutlu geçmiş bir güne erkenden akşam çöker gibiydi.

Manzaranın şehir kısımları tuhaf görünüyordu. Gökdelenlerin yanı başında şato kuleleri, pagodalar ve apartmanlar, çadırlar ve taş harabeler, depolar ve otobanlar. Hiçbir yere çıkmayan saçma bir kanal sistemindeki suyun üstünde yansımalar vardı. Şunlar atlı arabalar mıydı? Onların da at olduğunu düşündü... Yanlarından mobiletler, motosikletler geçiyordu ya da tanklar metal gıcırtılarıyla bina kalıntılarını ezerek ilerliyordu.

Farklı dönemlerdeki tüm şehirler iç içe geçmiş gibiydi. Ufukta zeplinler salınıyor, flamingo sürüsüne benzer bir şey suyun üstünde uçuyordu.

Sokak lambaları yandı, pencerelerde gaz lambaları ve mumlar belirmeye başladı. Neon panolar titreşerek yanarken, bir projektör ışığı bulutların yüzeyinde dönmeye ve bir siren çalmaya başladı. Bombardıman uyarısı mı? Melanie meraklanmıştı. Daha uzaktaki titreşen solgun ışıkların da alevler olduğunu fark etti. Bir şeyler yanıyordu. Havada duman vardı.

Göremediği bir hayvan ulumaya başladı.

Burası Yarım Dünya'ydı...

Melanie'nin alt dudağı oynamaya başladı. Titreyen elini annesinin paltosunun derin cebine sokup tılsımı araştırdı. Parmakları pürüzsüz taşa değince tılsımı avucunun içinde sıktı.

"Yeşim Sıçan," dedi titrek bir sesle. "Korkuyorum..."

Taş yine taş olarak kaldı.

Melanie dudağını ısırdı. "Affedersin," diye fısıldadı. Parmaklarını gevşetti, iki elini kaldırıp tel tel olmuş saçını kulağının arkasına attı.

Melanie merdivenlerde ilerlerken artık poposunun üzerinde gitmek zorunda kalmıyordu. Hattâ ne zaman başladığını fark etmediği tırabzan bile vardı. Bu korkutucu rüya manzarasını izleyerek aşağı inerken tırabzanı hiç bırakmadı.

Zemine yaklaştığında insanları, insan kılığında tuhaf görünüşlü yaratıkları, sürekli kendi kuyruğunu kovalayan köpekleri görmeye başladı. Kadının biri kanala atlıyor, sonra aşınmış taş döşeli kaldırımda beliriyor, bir daha atlıyordu.

Adamın biri öküzlerin çektiği bir arabayı sürüyordu, arkaya da hurda demir yüklemişti. Çocuğa benzeyen birileri bu hurda demir toplayıcısını takip ediyordu. Çocuklar ıslıklayarak, yuhalayarak adama bir şeyler atıyorlardı. Adamın umurunda değildi. Omuzlarının üstünde başı yoktu.

Uzaklarda bir jet uçağının gürlediği duyuldu. Ardından korkunç bir patlama meydana geldi. Bulut örtüsünde bir anlık bir aydınlanma oldu.

Sokaktaki çocuklar el çırpmaya ve tezahürat yapmaya başladılar.

Sirenin döne döne gelen sesi çılgınca çalan kilise çanları yüzünden duyulmaz oldu, uzaklarda devasa bir davula vurulmaya başladı ve derin, ezgili bir gong sesi gece göğünü yarıp geçti.

Uzaktaki bir çatıdan bir güvercin sürüsü havalandı.

Bir yerlerde ateş etmeye başlayan bir makineli tüfeğin metalik takırtısı geliyordu.

Havada yağlı ve bayat kızarmış tavuk kokusu vardı. Kokuş-

muş çöpler etrafa saçılmıştı, kanalizasyon sokaktan akıyordu. Sağda solda çürümüş hayvan sakatatı göze çarpıyordu.

Direkler üstünde bir demiryolundan sarı, dikdörtgen, ışık seli halinde bir tren geçip gitti.

Melanie durdu.

Artık bir dağdan aşağı inmiyordu.

Yüksek bir binanın çatısındaydı.

Dağdan inen merdiven gözden kaybolmuştu. Endişeyle geldiği yeri aradı, devasa ve hiçbir belirgin hattı olmayan çatıyı çaprazlamasına geçti, ama Yarım Dünya'nın yukarısındaki dağa çıkan yolu bir türlü bulamadı.

Belki de tekrar ortaya çıkacaktır, diye düşündü Melanie. Bir süre sonra belirecekti. Sürekli boğulan kadın gibi. Belki her şey böyleydi. Merdivenler de vakti gelince geri dönecekti.

Çünkü eve giden bildiği tek yol o merdivenlerdi.

Arkasını döndüğünde hayretten nefes almayı bile unuttu.

Az önce bomboş olan yerde muntazam duvarları ve kapısı olan bir çatı girişi vardı.

Melanie'nin kalbi yine hızla çarpmaya başladı, güç bela yeniden nefes almayı başarıncaya kadar orada dikildi.

Cebindeki yeşim tılsımı sıkıca kavradı. "Nanna, nanna, nanna," diye şarkısını söyleyerek kapıyı açtı.

İçeri girdi.

8. Bölüm

Zemin kata üç basamak kala soluk soluğa oturdu. Yangın merdiveninden döne döne inerken her sahanlıkta kapıdan içeri girip lanet asansöre binmeyi düşünse de her seferinde korkusundan vazgeçmişti. Kimseye rastlamadı ama kimi zaman ne olduğunu anlayamadığı gürültüler duyuyordu. Böylece kan ter içinde, yorgunluktan artık hissizleşmiş bacaklarla inmeye devam etmişti.

Şimdi ne olacak?

Ne olacak *şimdi*?

Alnını kirli avuçlarına dayadı.

Keşke daha zeki olsaydı. Mesela okuldaki en akıllı kız olan Eleanor Cortes-Quan gibi. İkisi de aynı sınıftaydı aslında ama sonra Eleanor iki yıl birden atlamıştı ve bölgedeki matematik yarışmasında birinci olmuştu. Melanie de daha akıllı olsaydı orada ne yapacağını bilebilir, kafasını kullanıp zekice kararlar verebilirdi.

Daha zeki olamıyorsa bile keşke daha güçlü olsaydı. Tıpkı Ocak ayının ortasında bile şortlarıyla koşuya çıkan Lali Vukov

gibi. Basketbol takımının kaptanı ve kır koşusu takımının lideriydi, göğüs preste herkesi geçiyordu, hattâ beden hocalarının yarısı onunla boy ölçüşemiyordu.

Peki o ne yapabilirdi? Bodur, tombul, aptal Kavunkafa Tamaki...

Sıçanın postuna dokunma umuduyla yeşim tılsımı yakaladı ama tılsım hâlâ taştandı. Üstelik öncekinden daha soğuk gibiydi. Titreyen parmaklarının arasından tılsımı bıraktı ve son kalan umuduna sarıldı.

Sihirli 8 Topu biraz değişmişti sanki; cevapların ya da soruların bulunduğu sıvı daha ağır çalkalanıyor gibiydi. Akışkanlığı azalmıştı adeta. Artık içinde su değil de motor yağı varmış gibi geldi Melanie'ye. Küreyi kucağına aldı. Beni hayal kırıklığına uğratma, diye yalvardı. Lütfen. Gerçekten yardıma ihtiyacım var.

Topu kulağına götürüp hafifçe salladı. "Şimdi ne olacak?" diye yüksek sesle sordu.

Beton merdiven boşluğunda sesi pek cılız çıkmıştı.

Penceresinden bakmak için 8 Topu'nu çevirdi.

Üçgenin yüzeye çıkması çok uzun sürdü.

Melanie hayal kırıklığıyla pufladı. Topu son üç basamaktan fırlatıp paramparça etme isteği gözlerinin önüne kızıl alevlerden bir perde gibi indi. Aptal rakun, aptal! Ona bu faydasız şeyi niye vermişti? Belki de bu bir oyundu. Ona yardımcı olması

için değil başına bela olması için verilmişti! Peki nasıl...

Melanie soluğunu tuttu.

Üçgenin kenarları ufalanmıştı, giderek parçalanıyor gibiydi... Sanki top dağılmaya başlamıştı. Melanie 8 Topu'nu kucaklayıp karnına bastırdı. Ufalanıp gitmenin eşiğinde olduğu için aniden değerlenmiş gibi görünüyordu. O kadar az şeyi kalmıştı ki. Bunu da kaybetmek istemiyordu.

Melanie zorlukla yutkunurken, her koşulda ne yapması gerektiğinin açık olduğunu düşündü. Annesini bulmalıydı. Onu eve götürmeliydi. Plastik küreyi yerine koydu, çantasını sırtladı ve kapının kolunu çevirdi. Ağır kapıyı dar bir aralık oluşturacak kadar çekti.

İlk önce gürültü bombardımanı başladı, ardından çeşit çeşit kokular birbiri ardına burnuna çarptı.

Burası bir otelin lobisiydi ama televizyonda ya da filmlerde gördüğü hiçbir otel lobisine benzemiyordu. Devasa giriş salonunun öbür yanında, resepsiyonun hemen üstünde kocaman bir pankart vardı: "Seraplar Oteli". Pankart okul balosu için öğrenciler tarafından hazırlanmış gibi duruyordu.

Salona gürültülü ve ani ciyaklamalar, zaman zaman da boğuk kahkahalar hakimdi. Yırtıcı kuşlar ötüyor, lemurlar bağırıyor, madeni paralar şangırdıyor, borular üfleniyordu. Havada yoğun bir pişmiş et kokusu vardı ve koca salon dağlanmış et ve damlayan yağ dumanı altındaydı. Yanmış şekerin buruk kokusu, halıda kuruyan biranın, hayvan pisliğinin ve sigaranın kokusu da karışıma katılıyordu. Melanie aynı anda hem acıktığını hem midesinin bulandığını hissetti.

Otelin lobisi pazar yeri gibiydi, daha doğrusu ticaret fuarıyla pazar meydanının bir karışımıydı. Timsah gözlü işadamları para alıp verir gibi birbirlerinin ceplerine kurbağalar ve kertenkeleler sokuyorlardı. Birkaç iyi giyimli hanımın dudak yerine kuş gagası ya da elbiselerinin altından çıkan kertenkele kuyruğu vardı. Küçük çadırlarda ya da pavyonlarda tüccarlar

mallarını sergiliyor, müşterilere sesleniyor, bir şeyler almaları için dil döküyor, yalvarıyor, haykırıyorlardı.

Güneş gözlükleri ve tokyo terlikler, çarıklar ve topuklu ayakkabılar, ipek yemeniler, usturalar, camdan gözler ve dövme kalemleri. Yapma göğüsler kayık tabaklar üstünde ölü denizanaları misali sergileniyordu, yanlarında hediye olarak da kahkaha aynaları veriliyordu. Başka bir tezgahta satılan diyet gıdalarının yanında promosyon olarak fritöz ve pamuk şekeri makinesi dağıtılıyordu. Gergedan boynuzları, kaplan penisleri, bıçaklar, kum saatleri, guguklu saatler, helyum dolu uçan balonlar, şiş kebaplar, şekerli buz, minik çörekler, metronomlar, top top dantel, kafeste kuşlar, ağzını açıp kapayan kaplumbağalar, minik iksir şişelerinde parfüm ya da zehirler, şişelerce su. Melanie kapı aralığına tek gözünü uydurmuş tüm bunlara şevkle bakıyordu.

Tek yanlış olan şey karşısındaki tuhaflıklar sirki değildi: Salonda hiç renk yoktu... Melanie nihayet yarı açık ağzını kapayabildi.

Dağın tepesinden baktığında akşamın tonları olduğunu düşündüğü çeşitli açık ve koyu gri renkler burada, apaydınlık otel lobisinde de vardı. Her şey siyah beyaz filmlerdeki gibi, diye düşündü Melanie. Aslında renkler vardı da kendisi yabancı olduğu için göremiyor muydu, yoksa hiç kimse mi renkleri göremiyordu, bilemedi.

Melanie'nin kalbi duracak gibi oldu.

Hemen serbest kolunu kaldırıp elinin rengine baktı.

Yarım Dünya'nın donuk renkleri içinde teni enikonu parlıyordu. Çocukça bir hareketle "kanıtı" annesinin paltosunun ön cebinin derinlerine soktu. Dudağını ısırdı. Şimdi ne yapacaktı? Bu Âlem'de nasıl gezecekti? Boynuna ışıklı bir tabela assa daha az dikkat çekerdi!

"Ah acı bana!" dedi kapının çok yakınında bir yerde cılız bir ses. Melanie içgüdüsel olarak geri çekildi ama kapıyı bırak-

madı. Kapının kapanma tıkırtısı yüzünden kendini ele vermeyecekti.

"Ne? Ne?" dedi hırıltılı bir ses.

"Şu Bay Tutkal! Her şeyi bozuyor. Niye herkesi kendi döngüsünde bırakmıyor, anlamıyorum! Keşke başka bir otelde yaşasaydı! Baksana! Şu kominin başı fena halde belada!" dedi ilk konuşan. Sesi tizleşti, kıs kıs gülmeye başladı.

"İşler için iyi değil," dedi hırıltılı ses.

Melanie'nin kalbi duracaktı neredeyse.

Bay Tutkal burada. Bu binada! Onun yaşadığı yer burası!

Kapıdaki daracık açıklığa iyice yaklaştı. Görmek zorundaydı.

Çıkışın yakınında iki kişi vardı: Birincisi, on beş santimlik topuklular ve mayo giymiş küçük bir kız çocuğuydu. Melanie'ye arkası dönüktü ve sırtına çapraz olarak bir güzellik yarışması kuşağı asılıydı. Onun yanında insan kafalı kanguruya benzer bir yaratık vardı, kocaman kuyruğunun ucu heyecanla pat pat yere vuruyordu. Bu ikisinin ilerisinde, çökük pazar yeri lobisinin ortasında bir sürü seyirci halka olmuştu. Seyirciler daha iyi bir yer bulabilmek için huzursuzca yer değiştirirken Melanie olup bitenleri kısmen görebiliyordu.

Büyük bir çatırtı oldu! Kalabalık geriye doğru çekilerek halkayı genişletti, kendisi ile tehlikenin kaynağı arasındaki mesafeyi artırdı.

Uzun boylu, çok solgun, ak saçları darmadağınık bir adam çökük lobinin ortasında duruyordu. Yüzü çok inceydi ama derisi sanki çok gevşekti, kemiklerinden sarkıyormuş gibi görünüyordu. Sıska dizlerinin epeyce yukarısında sona eren naylon bir yağmurluk giymişti, sopa gibi bacaklarını kocaman, kara, kauçuk çizmelere sokmuştu.

Herkes dikkat kesilmiş, bir sonraki hamlesinin ne olacağına bakıyordu. İzleyiciler tam bir halka halindeydi. Güzellik yarışması kızı ve kanguru-adam da izliyordu.

Bu ondan başkası olamazdı. Bay Tutkal...

Melanie korkunç bir kıkırdama isteğine direnmeye çalıştı. Kes sesini! diye sertçe uyardı zihninin daha uyanık kısmı. Büyük bir tehlikedesin!

"Peki sen döngünün neresindesin?" diye fısıldadı cılız sesli kız.

"Büyük ihtimalle yüzde on yedisinde!" diye açıkladı kanguru-adam.

"Oooo!" güzellik yarışması kızı imrenerek içini çekti. "Geçen seferkinden çok daha uzun sürmesini sağlamışsın bakıyorum! Üstelik başını böyle yapmana da bayıldım!"

"İyi, iyi," diye mütevazılıkla ama yine de gururla omuz silkti kanguru adam. "Sana yetişmek mümkün değil. Geriye çekilmeden önce o kadar çok şey yapmayı başardın ki. Aha! Aha! İşte başlıyor!"

Melanie çökük lobiye gözlerini çevirdiği sırada uzun ve beyaz bir şey fırladı, hızlı ve esnekti, bukalemun dili gibiydi.

Biri korkuyla çığlık attı. Çaresizdi.

Bay Tutkal.

Dili birkaç metre daha uzadı. Sonra da beyaz ve yapışkan ucu...

Genç kominin kafasının üstünü kapladı.

Bay Tutkal dilini hızla geri çekti. Oğlan bir çığlık atarak havada uçup Bay Tutkal'ın ayaklarının dibine düştü.

Bay Tutkal'ın ağzı açıldıkça açıldı, kocaman oldu, çenesi göğsüne kadar ayrılmıştı.

"Ahhhhh," diye iç geçirdi izleyiciler.

"Çok iğrenç," dedi küçük kız. "Sanki burada birilerinin yemeye ihtiyacı varmış gibi. Bu Yarım Yaşamlarında... Sırf şu Yarımakıllıları dehşete düşürmek için yapıyor!" Kıkırdayarak tekrar önceki sohbete döndü. "Güzellik yarışmacısı olmak çoook eğlenceli!" dedi neşeyle. "Başka bir şey denemeden önce birçok kez güzellik yarışmacılığı oynayacağım."

Bay Tutkal domuz yutan piton yılanı gibi komiyi bütün bütüne yutuyordu.

"Ne kadar da güçlüsün," diyerek başını salladı kanguru-adam. "Ama kendimi yine hayvanat bahçesinde bulduğumda beni almaya geleceksin, değil mi?"

Küçük kız manzarayı izlemeyi bırakıp başını çevirdi. Profili ortaya çıkınca Melanie ses çıkarmamak için kendini son anda durdurabildi.

Çocuğun burnu yoktu. Yüzünün tam ortasında bir delik vardı, sanki biri burnunu baltayla koparmıştı. Manikürlü elini arkadaşının tüylü omzuna koydu. Güven verici bir edayla hafifçe vurdu.

"Elbette ki gelirim, tatlım. Senin için her zaman gelirim."

Kanguru-adam küçük patisiyle gözlerini silip boğazını temizledi. "Ah, hep merak etmişimdir," diye konuyu değiştirerek şöyle bir öksürdü. "Niye bu kadar güçlü olmana rağmen burnunu düzeltmiyorsun?"

"Yine de kanguruluktan vazgeçmiyorsun!" diye onu azarladı çocuk. Kanguru-adamın omzuna sertçe bir tokat patlattı. "Niye olduğu açık değil mi? İnsanları korkutuyor. Kötü adamların çoğunu benden uzak tutuyor."

"Haaaa," diye başını salladı kanguru-adam.

Bay Tutkal'ın incecik beli genişlemişti. Hamile gibi duruyordu. Onun ıslak kıkırtısı ani bir sessizlik yarattı. İki uzun koluyla karnını sıkıca tuttu. "Yapma!" diye ciyakladı. "Gıdıklanıyorum!"

Yağmurluğunun göğüs kısmı farklı yerlerden bir-iki kez dışarı doğru şişti. Sanki içinde dışarı çıkmaya çalışan bir şeyler vardı.

Melanie bir hayret çığlığı koparmamak için eliyle ağzını kapattı ve korku dolu gözlerle izlemeyi sürdürdü.

Komi hâlâ hayattaydı.

Bay Tutkal kendi gövdesine sertçe yumruklar atmaya başla-

dı. Çıkan cıvık ses çok tuhaf bir his yaratıyordu. Üstelik tüm bunlar sırasında çocuklar gibi neşeyle gülüyordu.

İzleyiciler nazikçe alkışlamaya başladılar. Birisi ıslık bile çaldı. Aşırı coşkulu bir ses, "Bis bis!" diye bağırdı.

"Bay Tutkal'ın bir parti vereceğini duydum." Güzellik yarışmacısı kız titreyen eliyle saçını havalandırdı. "Umarım davet edilmeyiz. Son partinin etkisinden kurtulmam tam bir döngü sürmüştü."

Kanguru-adam başını önce bir yana, sonra diğer yana eğdi. Burnunu kaldırıp havayı kokladı. "Bir koku alıyor musun?"

Küçük kız arkadaşının koluna sertçe vurdu. "Bu hiç hoş değil," diye fısıldadı. Sesinde aniden kötücül bir hava belirmişti. "Senin de şu tuhaf lafların leş gibi, çürümüş gibi kokuyor!"

"Yok! Yok! Gerçekten tuhaf bir koku var..." Kanguru adam başını hafifçe aralık kapıya doğru çevirdi.

Melanie telaşla kapıyı kapatmaya başladı. Tam kapıyı yerine oturtacakken, parıltılı elbise giymiş bir kadının Bay Tutkal'a yaklaştığını görür gibi oldu. Kadının ona arkası dönüktü ama omuzlarının duruşunda bir şey vardı...

Tıkırt.

Melanie diğer taraftan birisi kapıyı açamasın diye iki eliyle birden kapının kolunu sıkıca kavradı, bir ayağını da kapının altına dayadı.

"Ben hiç *koku* almıyorum," dedi kızın boğuk sesi öfkeyle, "ama havada bir şey hissediyorum. *Sarhoş edici* bir şey!"

Kapının altından *soluma* sesleri geldi. Kanguru adam dört ayağının üstüne inmiş, etli burnunu kapının altındaki ince aralığa yaklaştırmıştı.

"Ohhhhh! Evveeeethhh!" diyerek, hırıltılar çıkararak havayı derin derin içine çekiyordu.

Kapı, çerçevenin içinde oynamaya başlamıştı.

"Bu da ne?" dedi kız. Sesi yükselmeye başlamıştı. "Bana bir şey hatırlatıyor... Onu istiyorum! Aç kapıyı! Zorla aç!"

Çok fazla gürültü çıkarıyorlardı. Lobideki diğer insanlar ve yaratıkların dikkatini çekeceklerdi. Hepsi birden kapıdan içeri dalacak ve onu bulacaklardı. Hem de bu canlı renkleriyle!

Kapı kolu hâlâ eklemleri beyazlaşmış avuçlarının içindeydi.

Melanie kapının kolunu bırakıp merdivenlerden aşağı koştu. Başka bir yol olmalı, diye düşündü telaşla. Saklan. Saklan!

"Şu kapıdan!"

Bu tanıdık ses duyulduktan sonra sert postun tenine değdiğini, bıyıkların yüzünü gıdıkladığını hissetti.

Melanie çığlığı bastı.

9. Bölüm

"Kes sesini!" diye hışımla fısıldadı Yeşim Sıçan. "Diğer taraftaki hiç kimsenin kokusunu almıyorum ama sessiz olmazsan dikkat çekeceksin. Yürü!"

Melanie boğazına dek yükselen ağlama isteğini bastırarak kapıyı itti. Kapı bodrum katta uzun, boş bir koridora açılıyordu. Gür saçları yüzünü saklasın diye çenesini göğsüne bastırdı. Dağınık saçlarının siyah olmasına hiç bu kadar sevinmemişti. Kendisini ele verebilecek ellerini derin ceplere soktu, çiçek desenli halının üstünde koşar adım yürümeye başladı.

Saçının içine saklanmış olan Yeşim Sıçan kulağını çekiştirdi. "Şuraya!" dedi sertçe.

Melanie boş bir kadın soyunma odasına daldı. Klor kokusu alabiliyordu, uzakta su döküldüğünü ve birkaç konuşma sesinin yankılandığını duydu.

"Şimdi ne olacak?" dedi Melanie soluk soluğa.

"Bırak da düşüneyim," diye tersledi sıçan. Uzun bir aynanın önündeki tezgaha sıçradı.

Melanie aynada kendi yansımasını gördü. Yaşlar süzülen

kıpkırmızı bir yüz, korku ve çaresizlikle iri iri açılmış minik gözler. Tokat yemiş gibi geri çekildi.

Lavabonun başına geçti. Yüzüne biraz soğuk su vurunca kendini daha iyi hissetti. Hemen yandaki musluğun orada bir şey dikkatini çekti.

Bir ruj.

Ruj.

Makyaj.

Melanie hemen arkasına dönüp dolapları açmaya başladı. Boş, boş, boş. Bingo!

Gri renkli esnek bir eşofman. Bir havlu ve kocaman bir makyaj çantası! Havuzun giriş kapısından ya da koridora çıkan kapıdan kimsenin gelmediğinden emin olunca bunların hepsini dolaptan çıkarıp bir sıranın üstüne yerleştirdi. Makyaj çantasının fermuarını açtı. Fondöten kavanozları, ruj, göz kalemi ve göz farı dışarı döküldü. Hattâ bir çift kocaman güneş gözlüğü de vardı.

Evet!

Çabucak soyundu, berbat kokan pis kıyafetlerini boş bir dolaba doldurdu. Gri eşofmanı giydi, sonra da yapış yapış olmuş saçlarını parmağıyla tarayarak yüzünün çevresini kapattı. Bir sıvı fondöten tüpünü kapıp eline bol bol döktü. Soluk gri, adeta kil rengiydi. Yüzünün ve boynunun her tarafına fondöten sürdü, son dakikada kulaklarına da sürmeyi akıl etti. Ellerini, bileklerini, teninin görünen her yerini güzelce kapattı. İşini bitirdikten sonra aynaya tekrar baktı. Ucuz korku filmlerinden fırlamış bir hortlağa benziyordu. Melanie kendi haline bakarak sırıttı.

Aynadaki görüntüde ağzının içi pespembe ortaya çıktı. Hemen dudaklarını kapattı. Yeşim Sıçan'ın onaylayarak başını salladığını fark etti. Ağzımı fazla açmamalıyım, diye düşündü Melanie. Unutma. Ağzını açmak yok. Gülme.

Göz kalemini gözlerinin hem altına hem üstüne sürdü. Gü-

zel. Yarım Dünya'da yaşayanlara giderek daha çok benziyordu. Hiç makyaj yapmadığından ruju dudaklarının biraz dışına taşırdı, ama yine de mükemmel durdu. Ruju sarhoşken sürmüş gibi bir hali vardı. Dudakları neredeyse siyah görünüyordu. Tastamam iğrenç bir yüzü olmuştu. Son olarak da güneş gözlüklerini taktı.

İşi bitmişti. Kusuruz olmuştu. Üstelik bunu kendi başına düşünmüştü.

"Çok iyi," dedi Yeşim Sıçan. Ama sesi biraz cılız çıkmıştı. Her zamanki kadar keskin değildi.

"Omuzumda mı oturacaksın yoksa cebime mi girmek istersin?" diye usulca sordu Melanie.

"Cep," demeye bile zar zor gücü yeten Yeşim Sıçan tekrar tılsıma dönüştü.

Melanie dudaklarını büzerek paltosundaki küçük bir cebin fermuarını açtı, tılsımı içine soktu. Fermuarı geri çekmedi, belki sıçanın acilen çıkması gerekirdi. Yeşim Sıçan'ın ne kadar canı kaldığını bilmesine imkân yoktu.

Melanie gözlerini sırt çantasına çevirdi. Onu taşımaya devam etmek içinden gelmiyordu. Zaten suyu ve yiyeceği bitmişti. Geriye kalan tek şey o aptal Sihirli 8 Topu'ydu. Şu ana kadar da ona hiçbir yardımı dokunmamıştı. Hattâ aslında en çok yardıma ihtiyaç duyduğu anlarda şeytan tohumu gibi onu kışkırtmış, dalga geçmişti.

"Hiçbir şeyi boşa harcama," diye yankılandı annesinin sesi zihninde. "Sonradan ona ihtiyacın olup olmayacağını bilmiyorsun." Annesi işsiz kaldığında ve yeterince kuvveti varsa geceleri geri dönüşüme çıkar ve insanların çöplerindeki boş şişeleri toplardı. Elinde nakit parayla eve döndüğünde, "Bak ne kadar çok parayı sokağa atıyorlar!" diye hayretle söylenirdi.

Melanie'nin gözleri doldu. Hayır! Ağlamamalıydı! Makyajı! Hemen gözlerini kırpmaya başladı, kısa sürede kendine tekrar hakim oldu.

"Hiçbir şeyi boşa harcama," diye mırıldandı Melanie. Sırt çantasındaki çer çöpü boşaltıp sihirli 8 Topu'nu nazikçe eline aldı.

Plastik yüzeyi engebeli gibiydi. İçindeki sıvı daha da katılaşmıştı sanki. Melanie havluyu alıp rakunun armağanını dikkatle sardı, ayrıca bu işi yaparken aklına soru getirmemeye özellikle dikkat etti.

Kollarını çantanın askısından geçirdi. Aynaya son bir kez baktı.

Eşofman iyi durmuştu. Kendini daha hafif hissediyordu. Çok geçmeden Lali Vukov kadar hızlı koşacaktı!

Dudaklarını aralamadan şevkle gülümsedi.

MELANIE BİR KAVŞAĞA GELİNCE, yürüdüğü koridorun T biçimli bir binanın kısa kanadında olduğunu anladı. Çevrede insanlar dolaşıyordu, bazı salonlardan müzik sesi geliyordu, kumarhane makineleri takırdıyor, birileri neşeyle çığlıklar atıyordu.

Kimse ona şüpheyle bakmak için başını çevirmedi ama orada, o kavşakta sonsuza dek kalamazdı. Etrafta dolaşmalı, Yarım Dünya'nın kurallarını öğrenmeye çalışmalıydı. Bay Tutkal'ın hangi katta yaşadığını, annesini nerede tuttuğunu öğrenmeliydi.

Melanie ana koridora döndü. Başını eğik tutuyordu ve bu sayede saçı kısmen yüzünü örtüyordu. Kılık değiştirmesi işe yaramıştı; kokusunun da havadaki ağır sigara ve puro dumanlarının arasında kaybolmasını umuyordu.

Yanından otel ve kumarhane müşterileri geçiyordu. Diğerlerinin arasında olmak hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu.

Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

Birilerinin arkadan ona baktığını hissediyordu. Bundan emindi. Bütün sırtı bu duyguyla gerilmişti ama arkasına bak-

maya, onların farkında olduğunu göstermeye cesaret edemedi!

Adımlarını hızlandırdı ama o histen kurtulamadı. Orta yaşlı bir çift kumarhanelerden birine giriyordu, Melanie de kalabalığın içinde onu takip edenlere izini kaybettirmek için çiftin arkasından içeri daldı.

Kumarhanenin kargaşası onu hemen içine aldı. Kumar makinelerinin bipleri, çınlamaları, vızıltıları arasında kazanan ya da kaybeden kumarbazların çığlıkları duyuluyordu. Bozuk paralar metalik bir gürlemeyle üst üste yığılıyordu. Salonun daha loş kesimlerinde kendisine yol açması güçleşti. Önce sağa kıvrıldı, sonra sola geçti, kâğıt oynanan masalara ve barbut oyunlarına bakıyormuş gibi yapıyordu.

Birisi sertçe omzuna çarptı, kazanılmış paralarla dolu bir tepsinin yapışkan zemine döküldüğünü duydu. Melanie dehşetle ciyakladı.

"Dikkatli ol!" dedi eğilmiş ganimetini toplayan kişi sert bir sesle.

Melanie bakışlarını aşağı çevirdiğinde kel adamın kafasının içinden öbür tarafı gördü. Kafasındaki küçük yuvarlak delik giderek genişliyor, öbür tarafta tenis topu kadar oluyordu.

"Kusura bakmayın," diye kısık sesle fısıldadı Melanie.

Oradan çıkmalıydı. Daha fazla dayanamayacaktı.

Koşmaya başladı, insanların arasından kıvrılarak geçti, tekrar ana koridora fırladı. Melanie çenesini göğsüne yapıştırdı ve duvarın kenarından hızlı hızlı yürüdü.

Onu takip edenleri atlatmış mıydı? Emin olamadı.

Kapısı açık, içerisi karanlık bir yerden sigara dumanı bulutları çıkıyor, bir saksafonun hüzünlü nağmeleri duyuluyordu.

Soluk gri, neon ışıklı bir tabelada Antik Yunan taklidi harflerle şöyle yazılmıştı:

"AGAME NO 'S." Melanie eksik harflerin neler olduğunu merak etti. Bu salondan gelen alçak sesli mırıltılar sakinleştirici, hattâ avutucu gibiydi. Daha fazla kendine engel olamadı-

ğından, başını çevirip arkasına baktı. Kimse ona bakmıyordu, dışarıdan şüpheli görünen kimse de yoktu ama nasıl emin olabilirdi?

Karanlık girişten içeri daldı.

Melanie sigara dumanlarının altında romun tatlı kokusunu ve votkanın keskin antiseptik yakıcılığını duyabiliyordu. Annesi de içmeye önce sert içkilerle başlamıştı ama o kadar pahalıydılar ki nihayet daha "sağlıklı" olan biraya geçmişti...

Barın arkasındaki aynalı duvara dizilmiş sayısız içki şişesi parıltılar saçıyordu. Barmen yepyeni bir yüz lira gibi bakımlı ve temizdi. Her şeyi çok şık ve soğuk bir zarafetle tutuyor, asla boşalmayan şişelerden bardaklara çeşitli sıvılar döküyordu.

Melanie beceriksizce ilerledi, çıkışa yakın karanlık bir köşede boş bir masaya yaklaştı. Girip çıkan insanları oradan görebilir, kendisini kimin izlediğini bulabilirdi.

Yuvarlak masada tek bir mumun titrek ışığı vardı sadece. Bir de fıstık! Bir kasede tuzlu fıstık vardı. Melanie'nin ağzı sulandı. İyi ama Yarım Dünya'da bir şeyler yemek güvenli miydi? Oraya hapsolabilir ya da midesini bozabilirdi.

Melanie çevresine bakındı. Bunu kime sorabilirdi ki? Üstelik bu soruyu Sihirli 8 Topu'na da soramazdı. Ya geriye tek bir soru sorma hakkı kaldıysa ve onu fıstığa harcarsa?

Melanie geniş ve yumuşak koltuğa usulca ilişti. Yarım Dünya'da içki içmek için yasal yaş sınırı var mıydı acaba? Saksafonun sesi çevresinde dönüp duruyor, uykusunu getiriyor ve onu efkarlandırıyordu. Mekânın dörtte üçü doluydu ama müşterilerin çoğu artık yerinden kalkamaz hale gelmişti. Yumuşak koltuklarda başları geriye düşmüştü, gürültüyle horluyor, zaman zaman nefes alamayıp tıkanarak hırıltılar çıkarıyorlardı.

"Ne içersin, çocuk?" dedi bıkkın bir ses.

Melanie şaşkınlıkla havaya sıçradı.

Masasına yaslanmış olan kadın ondan daha yaşlı görünmüyordu ama boş boş bakan gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu. Bir eline tepsi tünemiş olan bu ölü gözlü ve arı

kovanı modeli saçlı kadının boynunda Melanie'nin yumruğu büyüklüğünde bir tümör vardı.

"Sadece biraz su alabilir miyim?" diyerek yutkundu Melanie. "Lütfen," diye ekledi.

Arı kovanı kadın cevap bile vermedi. Bakmayan gözlerini başka yere çevirerek yürüyüp gitti.

Melanie, "Bela," diye mırıldanarak koltuğa gömüldü. "Burada başım kötü belaya girecek." Titreyen elleriyle sırt çantasını omzundan beceriksizce çıkardı. 8 Topu'nu tekrar deneyecekti. Belki bu sefer ona bir cevap verirdi. Ona annesini nerede bulacağını söyleyebilirdi mesela. Seraplar Oteli'nden kaçmak zorundaydı. Emniyetli bir yer bulmak istiyordu. Yarım Dünya'da bile emniyetli bir yer vardı muhakkak.

Melanie'nin gözleri yeniden fıstıklara kaydı. Kendine hakim olamadan kaseden bir tane seçti ve dikkatle baktı. Tek bir fıstık yerse sonsuza dek Yarım Dünya'da yaşamaya mahkûm olur muydu? Karnı gurulduyor, midesini kemiren açlık yüzünden kıvranıyordu. Fıstığı kokladı. Normal kokuyordu. Melanie fikrini değiştiremeden fıstığı ağzına attı.

Bildiğin fıstık gibi tadı vardı. Tuzun ve yağın tadını alınca bayılacak gibi oldu. Melanie artık büyülü yiyecekleri ya da masallardaki tuzakları düşünmüyordu. Yağlı atıştırmalıktan bir avuç alıp ağzına attı. Gözünü çıkıştan ayırmadan bir eliyle yemeye devam etti, diğer eliyle de sırt çantasının fermuarını açtı.

İlk dikkatini çeken şey koku oldu. Adeta yoğun bir bulut çöktü, alkollü-şekerli ter, keskin sigara dumanı ve berbat, kurumuş kusmuk kokuları çevresini sardı. Ağır ağır, gönülsüzce başını kaldırdı.

Soluk renkli, eski moda ve fazla küçük bir takım elbise, pantolonun üstünden salınmış kirli bir tişörtü pek saklayamıyordu. Adamın bira göbeği kemerinin üstünden fırlamıştı ve pantolon fermuarı da yarıya kadar açıktı. Takım elbisesinin geniş yakalarında kurumuş kusmuk lekeleri vardı, buruşuk bir

mendil de bu yakadaki bir düğme deliğine ikinci el karanfil misali tıkıştırılmıştı. Adamın kolunda uzun, siyah saçlı, yerlere kadar uzanan siyah elbiseli güzel bir kadın vardı. Kadının gözleri tamamen geriye dönmüştü. Sadece beyazları görünüyordu, haşlanıp soyulmuş yumurta gibi ışıldıyordu bu gözler.

Leş gibi kokan vücut yumuşak koltuğa çürüyen bir ceset misali yaslandı, koltuğun derisi adamın ağırlığıyla gıcırdadı. Melanie'ye doğru dengesizce eğilerek bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Adamın ıslak-ekşi nefesi cin kokuyordu. Ter ve alkol kokusu tüm boşluklarından sızıyor, berbat koku Melanie'nin yüzünü yalıyordu.

"Burada tek başına ne yapıyorsun, tatlım?" dedi adam pis pis gülerek. Ona doğru sendeledi, neredeyse düşecekken, yanındaki arkadaşı gözleri geriye dönmüş olmasına rağmen onu kolundan yakaladı ve tekrar ayağa dikti. "Sağol, sağol," dedi adam dikkatle ve büyük bir asaletle. Tekrar Melanie'ye döndü ve yorgun gözlerini kırpıştırdı. "Uzun zaman önceki bir kız arkadaşıma benziyorsun, biliyor musun?" dedi dili dolanarak. "Gözlüklerini çıkarabilir misin? Bu otelde mi kalıyorsun?"

Melanie başını iki yana sallayarak geri çekildi. Hiç yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Adamın halinde bir şey vardı. Onu daha önce bir yerde görmüştü. Lobide mi acaba? Onu takip edenlerden biri miydi yoksa?"

"Dilini kedi mi kaptı?" dedi adam tekrar yaklaşarak. "Haydi, gözlerini görmeme izin ver," dedi tatlılıkla. İki kolunu birden ağır ağır kaldırarak güneş gözlüklerine uzandı.

Elleri.

Sol elinin serçe parmağı eksikti. Yara kabuk bağlayıp iyileşmemişti. Kopuk yerde hiç kan yoktu.

Serçe parmağı...

Melanie adamın yüzüne dikkatle baktı.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

O fotoğraf. Annesinin komodinindeki.

Titreyen eliyle ağzını kapattı.

"Miden mi bulandı, tatlım?" dedi sarhoş adam sevecen bir edayla. "İstediğin yere kusabilirsin. Kimsenin umurunda olmaz."

Bu iğrenç ayyaş onun babasıydı...

Öğürdü, fıstıklar ekşi ve buruk kütleler halinde masanın üstüne fışkırdı.

Babası onaylar bir edayla başını salladı. "Bir içki daha al," dedi. "Öncekinin etkisi geçmeden önce." Masanın yanında sabırla bekleyen kadına döndü. "Haydi onu şu çatı katı partisine götürelim. Sakıncası yok ya?"

Melanie sırt çantasını kaptığı gibi koştu, hiçbir şey düşünmeden, önünü görmeden koşuyordu.

"Hey!" diye bağırdı babası salonun diğer ucundan.

Melanie geriye bakmadı. Bardan fırlayıp aydınlığa çıktı. Tam o anda güçlü bir kol arkadan boynuna dolandı ve bir el ağzını kapatarak çığlık atmasına engel oldu. Aniden yakalanan Melanie'nin ayakları da yerden kesilmişti.

Saldırgan onu geriye doğru sürüklemeye başladı. Melanie tekmelemeye ve bağırmaya çalışırken ağzının üstündeki el sıkılaştı, onu biraz sallayınca güneş gözlükleri düşüp yerdeki taşların üzerinde takırdadı.

"Sende bana ait bir şey var," dedi hırıltılı bir ses. "Kokusunu alabiliyorum!"

Melanie yenilgiyi kabullenerek kendini bıraktı.

Yakalanmıştı. Kılık değiştirmesi yeterli gelmemişti.

Onu sürükleyen kişi son derece güçlü ve dayanıklıydı. Çelik gibi parmakları vardı ve Melanie topuklarını yerde sürüyerek bile hızını azaltamıyordu. Saldırgan küçük bir kapıyı tekmeyle açtı, onu içeri soktu ve uzun, soğuk, karanlık bir geçitten sürüklemeye devam etti.

Melanie ışıktan giderek daha uzağa sürüklenirken etrafını izliyordu.

Küçük kapı ağır ağır kapandı.

10. Bölüm

Yakalanmıştı. Bay Tutkal'ın işbirlikçilerinden biri tarafından. Belki de başka bir delirmiş Yarım Dünyalı'nın elindeydi. Kim ya da ne olursa olsun, onu açığa çıkartmıştı işte. Daha annesini bulamadan her şey bitmişti. Hepsi sona ermişti.

Bu çaresizlik ve korku çok şiddetliydi. Melanie adeta felç olmuştu. Mücadele edecek gücü bile kalmamıştı. Uzun, karanlık ve dar koridor boyunca bir pirinç çuvalı gibi sürüklendi. Havada ağır bir küf kokusu vardı.

Boynuna dolanmış çelik gibi kol biraz gevşedi.

Ağır bir kilit takırdadı, zincir şakırtıları duyuldu: Burası zindan olmalı, diye düşündü Melanie çaresizce.

İkinci bir kapı gıcırdayarak açıldı. Daha ılık bir havayla birlikte tanıdık bir koku geldi, burada almayı asla beklemeyeceği bir kokuydu bu...

Toz ve kitaplar... Yığın yığın eski kitabın küflü ve biraz da nemli kokusu. Burası kitapların istifler ve yığınlar halinde durduğu, büyük zenginliklerin ucuz kitaplarla iç içe geçtiği, kitapların tavana kadar ulaştığı Macleod sahafı gibi kokuyordu.

Aniden yanan bir ışıkla gözleri kamaştı.

Melanie adeta bir çuval gibi yere bırakıldı. Ağır kapı gıcırdayarak kapandı ve gürültüyle kilitlendi. Kitaplar, tomarlar, parşömenler ve taş tabletlerle dolu oda üstüne üstüne geliyordu sanki.

Melanie başını kaldırıp kendini kaçıran kişiye baktı.

Paçavralar içinde yaşlı bir kadındı bu. Çalı gibi olmuş ak saçları düğüm düğüm ve dağınıktı, esmer ve kırışıklarla dolu yüzünde minik kara gözleri vahşice parlıyordu. Onu kaçıran bu kadın Melanie'yle neredeyse aynı boydaydı, bu yüzden nasıl olup da onu öyle kolayca sürükleyebildiğine şaşırdı. Melanie derin bir nefes alarak konuşmaya hazırlandı.

"Neden..." Sesi boğuklaştı. Güçlükle yutkunup bir kez daha denedi. Bu kez ağzından sözcükler usulca ama net çıktı. "Neden beni buraya getirdin?"

Kadın aniden dizlerinin üstüne çöktü. Yüzünü Melanie'nin yüzüne yaklaştırınca kızcağız korkuyla geri çekildi. Kadın onu takip edince de sırtı bir kitap yığınına yaslanıncaya kadar çekilmeye devam etti.

"Sende bana ait bir şey var!" diye fısıldadı yaşlı kadın. "Geri ver onu!"

Hayatım, diye düşündü Melanie. Kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Canlı olmak istiyor. Tıpkı benim gibi. Benim hayatımı istiyor...

Çılgın kadın boğum boğum parmaklarıyla uzandı ama Melanie'nin boğazını sıkmak yerine giysilerini yoklamaya başladı. Bir şey arar gibiydi. Fermuarı açık cebi buldu ve elini içeri soktu.

Yaşlı kadın bir sevinç narası attı.

Elini geri çekti, yumruk olmuş parmaklarının arasından yeşim tılsımın kırmızı şeridi sarkıyordu.

"Ah!" Melanie bir çığlık atarak kadının kolunu yakalamak için uzandı ama kadın tılsımı göğsüne bastırarak geri çekildi.

Diğer elini de kapalı yumruğunun üstüne kapatmıştı.

"İşte burada! Bulundu! Bunca yıl sonra. Çağlar sonra! Bu bitmek bilmez Yarım Yaşam'da. Yeşim Sıçan! Yeşim Sıçan! Bana geri döndün!" Yaşlı kadının sesi çatallaştı. Gözlerini kapatıp dizlerinin üstüne çöktü. Kırışık yüzünden koca koca damlalar yuvarlandı.

Parmaklarının arasından yeşil bir ışık çıkmaya başladı, giderek güçlendi, parlaklaştı ve yaşlı kadın gözlerini açtı. Hayretle avucunu aralayınca mağaramsı odanın içi parlak ışıkla doldu. Küçük, parlak taştan ılık bir rüzgar esiyormuş gibi yaşlı kadının karmakarışık saçları dalgalanmaya başladı. Bir an havaya tatlı bir koku yayıldı, bahar yağmurundan sonraki kavak fidanlarının kokusunu andırıyordu.

Melanie ağzı açık, şaşkınlıkla seyretmekten başka bir şey yapamadı.

Yeşil ışık canlandı, yaşlı kadının gövdesinin etrafında bir hale oldu, sonra azaldı, giderek ortalık loşlaştı, huzmeler küçüldü, nihayet sadece taşın merkezinde hafif bir zümrüt yeşili kaldı.

Melanie başını kaldırıp yaşlı kadının yüzüne baktı. Kadının ağzının kenarındaki derin çizgiler, gözlerindeki vahşilik kaybolmuştu. İnsana benziyordu.

Yaşlı kadın poposunun üstüne oturuverdi. Avucundaki ışıldayan tılsıma bakmayı sürdürüyordu. Başını kaldırdığında yüzü huzur doluydu.

"Evladım," dedi yaşlı kadın kibarca. "Sana minnettarım. Tüm ruhumla."

Melanie yutkundu. Birkaç saniye geçti. "Rica ederim," dedi usulca. Yaşlı kadının minnettarlığını kabul etti. Tam olarak neler yaşandığını anlayamamıştı ama görünüşe bakılırsa ölmeyecekti. Henüz.

İkisi birden yorgunlukla oh çektiler.

Yaşlı kadının titreyen avucundaki ışıltıda bir hareket oldu.

Küçük, yeşim taşından tılsım canlandı ve Yeşim Sıçan, bıyıkları heyecanla oynayarak yaşlı kadının kolundan tırmanıp yanağına yaslandı.

Melanie'nin kalbine bir kıskançlık saplandı.

Kadın yavaşça elini kaldırıp titreyen sıçanı okşadı. "Bu kadar yıl sonra nasıl oldu da bana döndün, benim canım dostum?" Yaşlı kadının yanaklarından yine iri damlalar süzülmeye başladı. Sevinç gözyaşları.

"Gao Çin Şi," diye fısıldadı Yeşim Sıçan. Melanie onun böyle bir tonla konuştuğunu daha önce hiç duymamıştı.

"Yarım Dünya'nın çılgınca döngülerinde binlerce yıldır kaybolmuş haldeydim ve şimdi sen bana ışığı getirdin. Kendi kâbusunun içinde uyanmış biri gibiyim." Yaşlı kadın ağır ağır başını salladı. "Bu Âlem'e nasıl oldu da değişiklik getirebildin, evladım?" diye sordu Melanie'ye dönerek.

Melanie başını iki yana salladı. "Ben buraya, yani Yarım Dünya'ya annemi bulmak için geldim. Bay Tutkal denen biri tarafından kaçırıldı. Yarım Dünya hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama anladığım kadarıyla annem ve babam buralı. Arkadaşım Bayan Wei uğur getirsin diye Yeşim Sıçan'ı bana verdi. Kendisinin çok eski bir araştırmacılar ve arşivciler soyundan geldiğini söyledi..." Mağaramsı odanın içindeki sayısız kitaba şöyle bir gözlerini gezdirdi. Çıplak ampullerin yandığı tavan sekiz metre kadar yüksekteydi ve yer altı mezarlıkları gibi kemerliydi. "Siz Yeşim Sıçan'ı nereden tanıyorsunuz? Bayan Wei'yi de biliyor musunuz?"

"Demek eski bir araştırmacılar ve arşivciler soyu," diye tekrarladı Gao Çin Şi.

Onun çalı gibi saçlarını sevgiyle taramakta olan Yeşim Sıçan saçları aralayıp boncuk gibi gözüyle Melanie'ye baktı. "Ten Âlemi'nde Gao Çin Şi'nin tılsımıydım. Bayan Wei doğmadan çok çok önce. Gao Çin Şi ölmeden önce tilki geleneğindeki dönüşümleri ve ruh aktarımlarını araştırıyordu. Canlı ruhunun

bir kısmını benim taş bedenime üfledi. Şimdi Gao Çin Şi'yi görünce bunları hatırladım."

Yaşlı kadın başını salladı. Melanie onun profilden Bayan Wei'yi hatırlattığını fark etti.

"Gençliğimde çok meraklı bir araştırmacıydım. Sihir, simya ve bitkisel tedaviyle uğraşıyordum." Gao Çin Şi başını iki yana salladı. "Taşın içine birazcık ruh koyup koyamayacağımı anlamaya çalışıyordum. Çünkü taş hareketsizdir. Döngülerin yasalarını ihlal etmiyordu. Yeşim Sıçan canlıyken çok yaşlıydı. Onun ölümlü hayatını uzattım ama ben bile yaşam süresini iki katından fazla artıramazdım. Onu taşa çevirdim ve bu tılsım haline getirdim. Ani ve korkunç bir ölümün pençesine düştüğümde ise ruhumun az bir kısmını taşın içine üfledim."

Melanie yaşlı kadına dikkatle baktı. Nasıl öldüğünü ona soramadı. Ayrıntıları sormanın yakışık almayacağı kadar mahrem bir duruma benziyordu.

Gao Çin Şi'nin başı yorgunca önüne düştü. "Ölünce ben de herkes gibi Yarım Dünya'ya girdim ama Ruh Âlemi'ne varamadan büyük Bölünme meydana geldi. O zamandan beri, binlerce yıldır Yarım Dünya'ya sıkışmış haldeyim. Herkes de o zamandan beri benim gibi bu Âlem'e hapsolmuş durumda."

Yeşim Sıçan yaşlı kadının çalı gibi ak saçlarını okşuyordu.

"Nasıl hapsoldunuz?" diye sordu Melanie usulca. "Neden oldu bu?"

Gao Çin Şi derin bir nefes aldı. "Üç Âlem'in, yani Ruh Âlemi, Ten Âlemi ve Yarım Dünya'nın bağlantılı olması gerekiyor. Vakti gelince birinden ötekine geçmeliyiz, her birey yaşar, ölür, yarı yaşar, sonra Ruh olur ama birisi ya da bir şey kutsal döngüyü bozdu, Âlem'lerimizi yenilenemez bir çürümeye mahkûm etti. Nedenini bilmiyorum! Nasıl olduğunu da bilmiyorum! Tek bildiğim tamamen dağılıp gitmeye çok yakın olduğumuz. Bir çözüm bulmak için uzun zamandır arşivimi araştırıyorum ama bitmemiş kitaplarda cevabı bulmak imkânsız.

Yeşim Sıçan, Gao Çin Şi'nin düğüm düğüm saçlarını pençesiyle tararken bir yandan da rahatlatıcı mırıltılar çıkarıyordu.

Melanie kaşlarını çattı. "Yeşim Sıçan?" dedi. "Yeni sen her zaman taş biçimi ile hayvan biçimi arasında gidip gelebiliyor muydun? O günden beri... Üç Âlem hakkındaki her şeyi biliyorsan bana niçin daha önce Yarım Dünya hakkında bir şey anlatmadın?"

Yeşim Sıçan başını iki yana salladı. "Ağır ve suskun bir bilincim vardı, bir taşın bilinciydi. Eylemde bulunamıyordum ama belki de senin içindeki Yaşam özeldir, Melanie. Değişimi yaratan sen oldun. Gao Çin Şi'nin ihtiyacını hissetmeye başladım ama beni eski dostuma kavuşturan sen oldun." Sıçanın sesi duygularının yoğunluğundan titriyor gibiydi.

"O yeşil ışık." Gao Çin Şi hayretle avucuyla göğsüne vurdu. "Ruhumun birazının bana geri dönmesiydi. Bu yüzden daha önce hiç olmadığım kadar ayığım. Bu Âlem'de nasıl bitmek bilmez, tekrarlanan yaşamlara katlanmak zorunda olduğumuzu bilemezsin, evladım. Çağlar boyunca Yarım Yaşamlarımıza takılıp kalıyor, hayatımızın en büyük travmasını tekrar tekrar yaşıyoruz. Yıllar içinde daha güçlü olanlar bu döngüleri genişletip küçük değişiklikler yapmayı başardı, bu sayede toplumlar ve şehirler oluşturduk, meslekler edindik ve bazı amaçlar için yaşamaya başladık ama her seferinde ruhun kırılma anına geri çekiliyoruz ve bir daha baştan döngüye giriyoruz. Bazıları döngüyü hiç bozamıyorlar. Bizim nefes alıp vermemiz gibi ölüyor, hayata dönüyor ve tekrar ölüyorlar."

Melanie dağdan inerken gördüğü şeyleri hatırladı; kanala atlayan, sonra tekrar yukarıda beliren, yine kanala atlayan kadın. Sonsuza dek. Hiç durmadan. Küçük çocuklar öldürülüyordu. Kadınlara tecavüz ediliyordu. Ölüm ve yıkım sonsuza dek tekrar ediyordu. Gözlerinin önünde benekler uçuşmaya, kulakları uğuldamaya başladı. Olduğu yerde sallandı.

"Melanie, nefes al," dedi Yeşim Sıçan eskisi gibi patronluk taslayan sert tavrıyla. "Ağır ağır. Derin derin."

Gao Çin Şi sırtını sıvazladı. Melanie görüşü tekrar netleşene kadar ağır ağır nefes aldı.

Annesiyle babası... Gerçekten de bu kâbus diyarındansa...

"Annem kendi döngüsünü bozmayı nasıl başardı?" diye usulca sordu Melanie.

"Yanılıyor olmalısın." Gao Çin Şi'nin gözleri kısılmıştı. "Annenin Yarım Dünya'dan olması bana mümkün gelmiyor. Yarım Dünya'da gerçek bir doğum olamaz, gerçek bir ölüm de olamaz. Yarım Dünya huzursuz varlıkların tamamen Ruh olmadan önce ölümlü çilelerini dolduracakları bir geçiş mekânıdır. Varlıklar buradan Ruh Âlemi'ne geçer. Bir zaman sonra da Ruh tekrar Ten'e döner. Annenin Yarım Dünya'da hamile kalması bana mümkün görünmedi."

"Ama işte buradayım," diye mırıldandı Melanie. Ayağa kalkıp yürümeye başladı. Kâğıtlar, açık kitaplar, toz ve kalemlerle kaplı kocaman bir ahşap masaya yaklaştı. Bu masa Bayan Wei'nin çalışma masasına korkunç derecede benziyordu.

Melanie'nin gözleri birden iri iri açıldı. "Bayan Wei! Onda sihirli bir kâğıt parçası vardı. Kâğıtta Yarım Dünya'yla ilgili bir şeyler yazıyordu. İmkânsız bir bebek doğarsa olmaması gereken şeyler duracakmış."

Gao Çin Şi'nin küçük kara gözleri kısıldı. "Sihirli kâğıt," diye mırıldandı. "İmkânsız bebek? Bunun anlamı ne olabilir?"

"Hah!" diye bağırarak yerinden sıçradı. Yeşim Sıçan omzundan masaya atladı.

Melanie aynı anı tekrar yaşama hissiyle yaşlı kadının toz bulutları kaldırarak parşömenleri ve kitap yığınlarını karıştırmasını izledi. Gao Çin Şi parmağıyla kitap sırtlarını takip ederek rafları taradı. Sonunda soluk soluğa bir yerde durdu. Titreyen elleriyle eski bir cildi çekip çıkardı.

Eskiyip kararmış kapağında hafifçe kabartmalı bir sembol vardı. Bu sembol yin-yang'a benziyordu, ama birbirine karışmış iki parça yerine üç parça vardı. Siyah, beyaz ve gri parçalar

birbirleri içinde dönerek tam bir daire oluşturuyordu.

Gao Çin Şi hiçbir şey söylemeden kitabı masanın üstüne koydu.

Yaşlı kadın sayfaları çevirmeye başlarken Melanie ve Yeşim Sıçan da yaklaştılar.

"*Âlemler Kitabı*," dedi Gao Çin Şi. "Bu kitap bitmemiş, zaten burada, yani Bitmemiş Kitaplar Arşivi'ndeki bütün kitaplar öyledir. Tamamlanmış kitaplardan çok daha fazla sayıda bitmemiş kitap var ve bilemediğim yollardan bir şekilde buraya ulaşıyorlar. Sözcükler de Ruh'tur ve yazıldıkları zaman bir güç ortaya çıkar. Âlemlerin ayrılmasına bir çare bulmak için uzun yıllardır bu kitabı inceliyorum. Yüzyıllar boyunca sayfalarına baktım ama bu bir kehanet kitabı ve şifrelerini çözmek imkânsızdı. Bin yıldan sonra heves kırıcı şifreli sözlerine bakmaya katlanamaz hale geldim ama hatırlıyorum. Bir bölümde Yarım Dünya'da doğacak bir çocuktan bahsediliyordu. Bu imkânsız olduğu için, simgesel bir deyiş olduğunu düşünmüştüm."

Kitabın üçte ikisini kat edinceye kadar, neredeyse şeffaf sayfaları çevirmeyi sürdürdü. "Hah, işte," diyerek iç geçirdi. "Hâlâ burada." Sesini alçaltarak fısıldadı. "Kimi zaman sözcükler değişiyor."

Üçü birden yüzlerini sayfaya yaklaştırdılar. Akan su gibi görünen sayfanın üzerinde kurdele gibi hareketsiz duran bir yazı vardı.

Gao Çin Şi sözcükleri sesli okudu.

Bir çocuk oluşur ve gider
Doğmadan
Ayrımı geçip öbür yana
O döndüğünde
Biter olmaması gereken

İmkânsız
Bir çocuk doğunca
Yarım Dünya Âlemi'nde

Kitaptaki son sözcükler bunlardı. Geri kalanı yazılmamıştı, sayfalar bomboştu.

Yaşlı kadın hüsranla dilini şaklattı. "Kehanetin ne kadar anlaşılmaz olduğunu görüyorsun! Bir çocuk nasıl oluşur ve doğmadan buradan ayrılır, sonra da tekrar doğar?"

Yeşim Sıçan cevap vermedi. İki pençesiyle birden düşünceli düşünceli bıyıklarını sıvazlıyordu. Melanie'nin gözleri onun Bekçi'ye geçiş bedeli olarak vermek için serçe parmağını ısırıp kopardığı yere takıldı.

Geçiş bedeli olarak vermişti...

Melanie'nin zihninde sıcak bir ışık yayılmaya başlamıştı sanki. "Belki de iki farklı çocuktan bahsediliyordur," dedi ağır ağır.

Gao Çin Şi aniden ona dönerek müthiş bir ilgiyle Melanie'nin gözlerine baktı.

Melanie'nin yanakları kızardı. Çok aptalca ya da küstahça bir şey mi söylemişti? O kimdi ki bu yaşlı araştırmacıya sözcüklerin ne anlama geldiğini söylüyordu. Karşısındaki kadın binlerce yıldır inceliyordu bu metinleri!

Buna rağmen Melanie hissettiği şeyin *doğruluğu* hissinden de kurtulamıyordu. Sanki yapbozun bir parçası önemli bir yere tam oturmuştu.

"Devam et," dedi yaşlı kadın boğuk bir sesle.

Yeşim Sıçan doğruldu, pençelerini göğsünün üstüne koyarak ilgiyle dinlemeye başladı.

Ben mi! diye düşündü Melanie hayretle. Onun fikirlerini dinlemek için bekliyorlardı!

"Annemin komodininin üstünde bir fotoğraf vardı," dedi Melanie dili dolaşarak ama hevesliydi. "Gerçek bir fotoğraf

değildi, aslında bir 'Aranıyor' afişiydi. Ben şaka sanmıştım ama annemle babamın Yarım Dünya'da gebe kalma suçundan arandıkları yazıyordu. Bebekten kurtulmak gerekiyormuş. Ben kendi dünyamda annemle birlikte büyüdüm. ama annem Yarım Dünya'nın bir parçası değilse böyle bir afişi neden saklasın ki? Buradan oraya gitmiş olmalı. Eğer bunu yaptıysa ilk çocuk ben olmalıyım."

Yeşim Sıçan hayal kırıklığıyla hapşırdı. "Senin ilk çocuk olman mümkün, peki ama ikinci kim ya da ne?"

Melanie çaresizce omuz silkti. "İkinci kez nasıl doğabilirim? Bu mümkün değil. Demek ki başkasının doğması gerekiyor." Melanie'nin karnında bir endişe hissi büyümeye başladı. Hayır! Hayır! Annesi başka bir çocuğa gebe kalamazdı... O zaman çocuk kimin olacaktı?

Gao Çin Şi tam Yeşim Sıçan'ın sözlerinin ortasında bir şey mırıldanmaya başlamıştı. Melanie ve sıçan ona döndüklerinde sözlerinin ancak sonunu yakalayabildiler.

"... afiş! 'Aranıyor' afişi! Hah!"

Kare şeklinde deliklerle kaplı bir duvara koştu. Bu deliklerde çeşitli eşyalar, minik kemikler, zarlar, çiviler, kutu kutu kibritler, parşömen ruloları ve kâğıt parçaları vardı. Deliklerdekileri hızla çekmeye, içlerindekileri yere saçmaya başladı. Sonra ulaşamayacağı kadar yüksekte olan bir şey gördü. Yeşim Sıçan merdivenden çıkar gibi deliklerden yukarı tırmanarak bir parça iple bağlanmış gri bir kâğıt rulosunu indirdi. Köpek gibi ruloyu ağzında getirdi. Gao Çin Şi'nin eline bıraktı ve yaşlı kadın da titreyen parmaklarıyla kir içindeki kâğıdı açtı.

Daha genç halleriyle Fumiko ve Şinobu'nun kumlu görüntüleri. Annesi gebeydi, genç ve korku içinde görünüyordu.

Annesinin onca zaman sakladığı afişin aynısıydı. Hep komodinin üstündeki çerçevede duruyordu.

Melanie karmaşık duyguların hücumuyla harap olduğunu hissetti, gözleri doldu.

Annesi. Kızını korumak için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Hayatı boyunca hasta ve zayıftı çünkü asla gerçekten yaşamamıştı. Melanie'nin bir hayatı olabilsin diye onu arkasında bırakıp Yarım Dünya'ya geri dönmüştü.

"Canlı," dedi Gao Çin Şi. "Canlı olmayan bir Âlem'de canlısın, bu yüzden değişim yaratıyorsun. Bu yüzden döngüleri kırabiliyorsun."

Melanie çenesini yukarı kaldırdı. Bakışı sabitti. "Bu doğruysa, annemi kurtarabilirim demektir."

"Mümkün mü?" diye kendi kendine mırıldandı yaşlı kadın. "Bu çocuk bölünmüş Âlem'lerin yeniden birleşmesinin anahtarını elinde tutuyor olabilir mi?"

"Belki de," diye mırıldandı Yeşim Sıçan.

"Keşke bize rehberlik edecek bir şey olsa." Gao Çin Şi *Âlemler Kitabı*'nı kapattı. "Tarih sadece gelip geçmiş şeylerin hikâyesini anlatır. Kehanetler ancak olacak şeylerden söz eder ama şimdi bize lazım olan bir rehber kitap! Bize yol gösterecek bir şey! Pöh! O kadar yoruldum ki artık düşünemiyorum."

Rehberlik...

Sihirli 8 Topu! Şifreli soruları Melanie'ye hiçbir şey ifade etmiyordu ama belki de yaşlı kadın birtakım anlamlar çıkarabilirdi!

Melanie sırt çantasını bıraktığı kitap yığınının oraya koştu. Rakunun armağanını dikkatle açtı ve oyuncağı eline aldı.

Eskimiş plastik daha da yamru yumru ve harap görünümlüydü. Yüzeyini kurt kemirmiş gibiydi ve içindeki sıvı da iyice katılaşmış, adeta bir kova sulu kum gibi olmuştu.

Melanie dudağını ısırdı. Şimdi bana yardım et, diye zihninin içinden yalvardı. Bir işe yara. Rehberliğe ihtiyacımız var. "Bu benim Âlem'imdeki bir rakunun armağanı," diye açıkladı Melanie. "Soru biçiminde mesajlar veriyor. Ne anlama geldiklerini hiç anlayamadım ama belki siz anlarsınız."

"Bilemiyorum, evladım," diye yanıtladı Gao Çin Şi. "Ne soracağını görmek için güç küreni bir deneyelim."

Melanie dikkatle gözlerini kapattı. 8 Topu sorduğu sorulara tepki vermişti. Acaba mesele 8 Topu'nun faydasız cevaplar vermesi değil de onun sorduğu soruların yanlış olması mıydı? Belki de doğru soruları sormuyordu... O ana kadar hep ani sorular sormuştu, en önemli kaygısı neyse onu sormuştu. Belki de daha geniş düşünmeliydi.

Hayat ondan ve annesinden ibaret değildi.

Burada çok daha fazla şey söz konusuydu.

Melanie derin bir nefes alıp iyice kırılganlaşmış topu nazikçe salladı. "Âlemlerin dengesini yeniden kurmak için ne yapmalıyız?" diye açık ve yüksek sesle sordu.

Minik pencereyi yukarıya çevirdi ve sabırla beklemeye başladı.

Bu sefer cevabın yüzeye çıkması her zamankinden uzun sürdü. Artık üçgenin kenarları da o kadar yıpranmıştı ki üçgenlikten çıkmıştı. Yazı da çok silik olduğundan neler yazdığını anlaması zaman aldı. Sonunda mesajı sesli olarak okudu:

Gao Çin Şi düşüncelere daldı. "Cevap belirsiz. Biraz düşünmek lazım, doğrudan anlamını bilmiyorum. Sen bu soruyu anladın mı, evladım?"

Melanie içini çekerek başını iki yana salladı. Onlara hemen bir faydası olmayacaktı. Ama belki de sonradan faydasını görecekleri bir şeydi...

Tavanda bir gölgenin yer değiştirdiğini Melanie göz ucuyla fark etti. Başını kaldırdı.

Çıplak ampullerden bir tanesi tuhaf bir şekilde şişmişti, ileri geri sallanarak aşağı doğru sarkıyor, giderek zemine yaklaşıyordu. Eriyormuş gibi bir hali vardı. Üstelik büyüyordu.

Gao Çin Şi ve Yeşim Sıçan da yukarı baktılar.

Beyaz kütle fark edildiğini hissetmiş gibi tavandaki küçük aralıktan içeri akmaya başladı. Sıvı plastik gibi dökülüp, kendi üstünde birikiyor, uzun ve yapışkan gövdesini büyütüyordu. Kütlenin yukarıdaki ucu büyümeye başladı, giderek katılaşıyor, şekilleniyor, pürüzsüzleşiyor ve bir ağza benzemeye başlıyordu.

Beyaz bir dil.

Körlemesine kırbaç gibi savrularak bir kitap istifini devirdi.

"Evlat!" diye bağırdı Gao Çin Şi. "Yakala!" Elbisesinin cebinden bir anahtar çıkarıp Melanie'ye fırlattı. Melanie anahtarı tek eliyle yakaladı.

Dil öfkeyle odanın içinde savrulmaya devam ediyordu. Melanie'nin başının hemen üstünden geçti ve rüzgarıyla saçını havalandırdı. Melanie hemen çömelip uzun masanın altına emekledi, 8 Topu'nu da bir kolunun altına kıstırmıştı.

"Buldum seni!" diye çınladı Bay Tutkal'ın yapışkan, alaycı sesi. "Anneni özlemedin mi? Annen küçük tatlı kızını sorup duruyor! Sürekli adını sayıklıyor. 'Melanie! Ah, Melanie,'" diye annesinin sesini birebir taklit etti.

Bir çarpma ve savrulma sesi duyuldu.

Yeşim Sıçan çığlık attı.

Hayır! Melanie masanın altından çıktığında Yeşim Sıçan'ın Bay Tutkal'ın erimiş gibi duran ağzına doğru çekildiğini gördü. Adamın yüzünde gözler oluştu, tuhaf biçimli siyah gözbebekleri meydana geldi, Melanie'yi gördü ve gevşek ağzıyla gülümsedi.

Gao Çin Şi ağır bir kitabı Bay Tutkal'ın kafasına fırlattı. Ki-

tap katrana çarpmış gibi bir ses çıkardı ve kayıp düşmeden önce birkaç saniye oraya yapışıp kaldı. Dümdüz olmuş surat o kadar komik görünüyordu ki Melanie kıkırdama isteğini güçlükle bastırdı.

Adamın gözleri öfke saçıyordu.

"Koş!" dedi Gao Çin Şi. "Sen ölmemelisin. Biz Yarım Dünya'da ölemeyiz. Yaşayarak kurtar bizi!"

Melanie bir an tereddüt ettikten sonra kapıya doğru fırladı, anahtar da avucundaydı. Anahtarı kocaman kilide sokmaya çalışırken elleri titriyordu.

Bay Tutkal kükrer, Yeşim Sıçan çığlıklar atar ve ağır kitaplar patır kütür düşerken Melanie kesinlikle dönüp bakmadı.

Uzun ve karanlık dehlizden canını dişine takarak koştu. "Onlar ölemez," diye hatırlattı kendine. "Ölemezler."

Başlarındaki lanet bu sefer bir lütuf olmuştu.

11. Bölüm

Melanie bodrum katının çalışanlar kanadına doğru hızlı hızlı yürüdü. Daha önce oradan geçtiğini hatırlıyordu, planı değilse de biraz fikri vardı. Temizlikçi kılığına girecek ve Bay Tutkal'ın odasını bulacaktı.

Bunun pek iyi bir plan olmadığını biliyordu. Televizyonda ve romanlarda kahramanlar hep hayranlık verici yollarla düşmanlarını yenerler. İplerden ve dallardan karmaşık tuzaklar yapar, çamaşır suyu ve pilden bomba imal ederler. Bir cadı ya da sihirbaza çıraklık ederek özel güçlerini geliştirirler.

Melanie'nin kendinden başka yardım edeni yoktu.

Hayır, diye kendini düzeltti. Burada ve evinde ondan yana olanlar vardı. Gao Çin Şi ve Yeşim Sıçan onun tarafındaydı. Bayan Wei de onun dostuydu. Annesi.

Melanie babasının elindeki kopmuş kısmı düşündü.

O da Melanie'nin tarafındaydı.

Melanie'nin özel, sihirli maharetleri olmayabilirdi belki ama onun da seçim yapma gücü vardı. Canlı olmayan bir yerdeki tek canlıydı. Bu Âlem'deki başka herkes gibi ebediyen aynı

travmayı tekrar tekrar yaşamaya mahkûm değildi.

Gao Çin Şi onun değişiklikler yapabileceğini söylemişti.

Sabit bir dünyada değişiklik yapabilmek, diye düşündü Melanie. Güç diye buna denirdi işte...

Melanie "Sadece Çalışanlar. Personel Yatakhanesi" levhası asılı kapıyı buldu. Sessizce içeri girdi.

Yatakhane hemen hemen boştu. Birkaç kadın ve küçük kız yorgun argın ranzalarda oturuyor ya da odanın öbür köşesinde televizyon izliyorlardı. Kimse Melanie'ye dikkat etmedi, hepsi tekrarlanan Yarım Hayatlarının sersemliğine hapsolmuşlardı.

Melanie'den pek de büyük olmayan genç bir kadın kolundaki dikişleri sökmeye çalışıyordu. Koyu renkli taze yara bileğinden dirseğinin iç tarafına kadar uzanıyordu.

Melanie ona durmasını söylememek için kendini tuttu. O ölemez, diye öfkeyle hatırlattı kendine. Sadece bunu tekrar tekrar yapacak. Korkunç bir manzaraydı.

Buna bir son vermeliydi.

Melanie hırsla dolapları açmaya başladı. Kimse başını çevirip bakmadı bile.

Birkaç denemeden sonra bir temizlikçi üniforması buldu. Üstüne uyacak gibi duruyordu. Giysileri alıp yatakhanenin banyosuna gitti. Tuvaletlerden birinden gelen kusma seslerini duyabiliyordu.

Soyunma odalarından birine dalıp kapıyı kapattı. Odada uzun bir ayna vardı, birisi bazı tuvalet malzemelerini oraya bırakmıştı. Tezgahın üzerinde bir saç maşası ve saç kurutma makinesi duruyordu. *Poison* marka bir parfüm şişesi de vardı. Melanie 8 Topu'nu tezgahın üstüne bıraktı ve büyük makyaj çantasını açtı. Çantanın içinde makas, kremler, kavanozlar, göz kalemleri ve göz farı vardı. Çabucak temizlikçi üniformasını giydi. Üniformanın isim etiketinde Gladys yazıyordu.

"Gladys, Gladys, Gladys, Gladys," diye tekrar tekrar mırıldanarak ezberlemeye çalıştı. Saç maşasını fişe taktı ve o ısınır-

ken saçını iyice tarayarak öne getirip yüzünü sakladı. Öndeki saçları makasla biraz kısaltti ve burnunun hizasına getirdi. Bu saç tutamları sayesinde gözleri dışarıdan pek görülmeyecekti ama kendisi dışarıyı görebilecekti. Makyaj malzemesini tekrar bol bol yüzüne sürdü, kil rengi fondöteni de açıkta kalan her yerini kapatmakta kullandı. *Poison*'ı her tarafına sıktı. Hastalıklı, tatlımsı kokuyu alınca aksırdı ama çok işe yarayacaktı. Böyle berbat kokan bir parfümün buharları arasında kimse onun Canlılığının kokusunu alamazdı! Saç maşası ısınmıştı, Melanie hayatında ilk kez saçlarını kıvırmayı denedi.

Maşayı nasıl çevireceğini bilemedi, bu yüzden saçlarının ucu oraya buraya kıvrıldı, bazı tutamlar da lüle lüle oldu. Korkunç görünüyordu ama aynı zamanda da kusursuzdu. Küçük bir kıza benzemiyordu, daha ziyade gösterişsiz bir orta yaşlı anneye benzemişti.

Melanie hüzünle gülümsedi.

Yaşlandığı zaman böyle mi görünecekti acaba?

O günleri görebilecek miydi?

Melanie başını iki yana sallayarak omuzlarını dikleştirdi. "Gladys," dedi tekrar. "Benim adım Gladys." Gözleri kırılgan 8 Topu'na takıldı. Artık yüzeyi kuru ve çukurlu görünüyordu, tıpkı ayın yüzeyi gibi olmuştu. Daha ne kadar dayanabilecekti? Tamamen dağılıp gitmeden önce kaç soru daha sorabilecekti? Her baktığında daha da kötü durumda olduğunu görüyordu. Acaba top dağılmadan önce son bir soru sorsa mıydı? Yoksa küreyi bu kadar hızlı eskiten şey sorular mıydı?

Şimdi mi yoksa sonra mı? Melanie ne dediğinin pek farkında değildi. Şimdi mi sonra mı? Topa doğru uzandı parmak uçları plastik yüzeye dokunduğu anda top yorgun bir puff sesi çıkardı, bütün eni boyunca zikzaklı bir çatlak oluştu. Melanie soluğunu tutarak geriye çekildi. Çatlaklar daha da arttı ve nihayet bazı parçalar kırık çömlek parçaları gibi düşmeye başladı. Topun içindeki kum kuru bir *hışşşş* sesi çıkararak döküldü.

Melanie'nin yüreği kederle doldu. Gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Son soruyu ne kadar da aptalca bir şekilde harcamıştı. Artık topu tekrar bir araya getirmesine imkân yoktu. Son armağanı artık tamamen işe yaramaz olmuştu. Melanie öfkeyle kumları avuçladı.

"Offf!" dedi hüsranla. Kumlar parmaklarının arasından akınca iki avuç daha aldı... Tam o anda sert ve düz *bir şey* geldi eline.

Bir tane daha. Son soru.

Eline gelen şeyi başparmağı ve işaretparmağıyla dikkatle tutup yavaş yavaş çıkardı.

Bu seferki düz plastik parça üçgen değil dörtgendi. Banka kartı boyutundaydı, hattâ siyah bir manyetik bandı da vardı.

Melanie kaşlarını çattı. Banka kartı mıydı? Tersini çevirince süslü karakterlerle Seraplar Oteli yazılı olduğunu gördü.

Melanie'nin gözleri faltaşı gibi açıldı.

Bu kartları daha önce hiç kullanmamıştı ama televizyonda görmüştü. Lüks otellerde artık anahtar kullanılmıyordu. Bu anahtar kartlarını tıpkı bankamatiklerdeki gibi bir yuvaya sokuyordunuz.

Sihirli 8 Topu ona en son cevabı vermişti... Bay Tutkal'ı bulmanın anahtarı!

"Sağol!" dedi Melanie heyecanla. Kartı elinde tekrar tersine çevirdi ama kartta otelin adından başka bir şey yazmıyordu. Birden cesareti kırıldı. Bay Tutkal'ın kaldığı odayı nasıl bulacaktı? Bu otelde kimbilir kaç oda vardı?

Melanie kararlılıkla dudaklarını büzdü. Bütün binadaki her kapıyı denemesi gerekse de bulacaktı.

Bir temizlik arabası! Temizlik arabası olursa farklı kapıları denemesi meşru olabilirdi! Melanie isim etiketinin formasına iğnelendiği yerin hemen altındaki cebe kartı soktu.

Bulduğu temizlik arabası ağır ve kullanışsızdı, bir tekeri sürekli takılıyordu. Arabayı koridorda beceriksizce asansöre doğru itti. Tekerlekleri o kadar gıcırdıyordu ki Melanie onu geride bırakmayı bile düşündü. Başını yere eğmişti ve saç tutamları burnuna kadar iniyordu, bu yüzden çevresinde kimse olup olmadığını göremiyordu. Bu hem rahatlatıcı hem de korkutucuydu.

Asansörün kapalı kanatlarından birine bindirecekti neredeyse. Kendini tutamayarak sinirli sinirli kıkırdadı.

Elinin titremesine güç bela hakim olarak düğmeye bastı. Asansörün gelmesini beklerken, en alttaki odalardan başlayıp yukarı doğru çıkabileceğini düşündü. Asansöre binip kapının kapanmasını beklerken tatlı ve genç bir ses koridordan seslendi.

"Beni bekle!"

Melanie saç tutamlarının arasından bir göz attı.

Gümüş tepsisi üstü kapalı tabaklarda yiyeceklerle dolu bir garson çocuk çenesini kaldırarak onu selamladı ve ustaca bir hareketle asansörden içeri süzüldü. Siyah pantolonu ve beyaz gömleği kusursuzdu ama siyah saçları birbirine yapışmıştı ve bazı yerlerinde beyaz kütleler vardı.

"Dördüncü katın düğmesine basabilir misin lütfen?" dedi kibarca.

Melanie gözlerini kırpıştırdı. Bu çocuk... Bay Tutkal'ın otel lobisinde yediği çocuktu. Sanki milyon yıl önce olmuştu bu.

"Öhhö," yaptı garson çocuk sabırsızca. "Şeyyy, Gladys değil mi? Lütfen dördüncü katın düğmesine basar mısın? Dört. Dört!"

Melanie felç halinden kurtuldu ve beceriksizce düğmeye bastı. Panelde dört numaranın ışığı yandı ve asansör yavaşça yükselmeye başladı.

Oğlan panele bakarak kaşlarını çattı. "Hangi kata gideceksin?"

Melanie yutkundu. Konuşursa acaba nefesinden canlılığının kokusu alınır mıydı?

Temizlik arabasını sıkı sıkıya tutmaktan eklemleri beyazlaşmış ellerini bırakıp kartı aradı, sonra da meşruluğunu ispatlamak için gösterdi.

"Gladys," dedi oğlan, tane tane. "Onu okuyucudan geçirmen gerek. Çatı katı için." Abartılı bir edayla içini çekti. "Kafa hiç çalışmıyor!" diye fısıldadı. Sesinin tonu değişti, entrikacı ve adice bir hal aldı. "Mutfakta duyduğum kadarıyla Bay Tutkal bir parti hazırlıyor. Kanepe ve kanlı fondü sipariş etmiş!" Garson çocuk hafifçe Melanie'ye doğru eğildi ve yapmacık bir edayla fısıldadı: "Hiç havasında değil. Ben bu halini iyi bilirim! Gözüne çarpmamaya dikkat et!"

Asansörün şık zili çaldı, dördüncü kata gelmişlerdi.

Dördüncü Kapı, diye düşündü Melanie. Bu rakam ensesindeki tüm tüylerin diken diken olmasına yetmişti.

Kapı sessizce ve düzgün şekilde açıldı. Dördüncü kat...

Bir gürültü seli asansörün içine saldırdı. Melanie ellerini kulaklarına bastırdı ama haykırışlar, bağırışlar, keskin metalik çığlıklar kulak zarını deliyordu adeta. İşkence gören biri boğazını yırtarcasına çığlıklar atıyordu. Duvarlardan sanki birisi yıkmaya çalışıyormuş gibi derin ve tok darbe sesleri geliyordu. Koca bir tulum ekibi konser veriyormuş gibi iniltili bir nağme

yükselip alçalıyordu. Adamlar ağlıyor, bebekler öksürüyor, köpekler havlıyordu. Melanie sırtını asansörün en uzak köşesine dayadı ama gürültüden kaçamıyordu.

Hepsinden kötüsü de koridorun bomboş olmasıydı.

"Benim katım," diyerek gülümsedi garson çocuk. Gülünce ağzının içindeki dişsiz, karanlık boşluk ortaya çıktı. Melanie onun derinlerinden müthiş bir gürlemenin geldiğini duyabiliyordu. Çocuk asansörden çıktı ve yemek tepsisini havada tutarak bomboş, sağır edici koridorda yürümeye başladı.

Melanie çaresizce "Kapat" düğmesine bastı. Düğmeye birkaç kez tekrar tekrar bastıktan sonra nihayet kapının kanatları ağır ağır kayarak bir araya geldi. Kanatlar kapanmadan hemen önce Melanie insan bebeği suratlı bir şempanzenin bir odadan çıkıp diğerine girdiğini görür gibi oldu.

Melanie sırtını köşeye dayamaya devam etti, sanki orada olmak onu bir şekilde kurtaracaktı.

Korkudan kanı donmuş, tüm duyuları kapanmıştı. Sadece kalbi göğsünün içinde kendiliğinden çarpmayı sürdürüyordu.

Asansörün sessizliği çok sinir bozucuydu. Mekanik hareketin seslerini ayırt edemiyordu, üstelik gerçekten hareket edip etmediği de belli değildi. Ya zaman ve mekânda yer değiştiriyorsa? Kapının nereye açılacağını kim bilebilirdi ki? Ya Escher baskısındaki gibi hem aşağı hem yukarı gidiyorsa? Melanie'nin başı dönmeye başladı. Kapının üstündeki panelde yanan ışıklara baktı ama hâlâ dördüncü katta bulunuyordu.

Geçiş kartı. Kartı okuyucudan geçirmeliydi. Elleri titreyerek plastik kartı çıkardı ve manyetik okuyucudan geçirdi. Panelde "ÇK" ışığı yandı ve asansör tekrar hareketlendi.

Melanie olduğu yere çöktü.

Bu çok yorucuydu. Hissettiği dehşet onu bitkin düşürmüştü. Kat ışıkları birbiri ardına yanmaya devam etti ve Melanie çatı katına giderek yaklaşırken korku ve sabırsızlıkla paneli izlemeyi sürdürdü.

Ting.

Kapı açıldı.

Dördüncü kattaki gürültü kakofonisi Melanie'yi çatı katına kadar takip etmemişti. Boş ve aydınlık koridoru korku içinde gözden geçirdi.

Kapının kanatları kapanmaya başlayınca Melanie'nin eli içgüdüsel olarak uzanıp kanatları durdurdu. Güçlükle yutkunarak başını öne eğdi ve temizlik arabasını iterek uzun koridora çıktı.

Süslü duvar kâğıdının üstünde, açılmış eğteltiotu yaprağı ve soluk renklerde egzotik kuş desenleri. Melanie'ye bunlar aslında altın sarısı olabilirmiş gibi geldi. Tavandan minik avizeler sarkıyordu ve kristaller ışığı elmas misali toplayıp parçalar halinde dağıtıyordu. Küçük ve dar çıkıntıların üstündeki saksılarda siyah, gri ve beyaz çiçeklerle dolu vazolar vardı, ayrıca uygun yerlere birkaç kumaş kaplamalı hoş koltuk yerleştirilmişti. Hepsi çok şirindi...

Hepsi çok korkunçtu.

Melanie'nin dişleri takırdamaya başladı. Gürültü tiksindiriciydi ve zihninin telaşlı çağrışımlarını engelleyemiyordu. Birbirine çarpan kemikler. Kukla gibi iplerin ucunda oynayan, yükselip alçalan iskeletler.

"Kes artık!" dedi Melanie kendi kendine. Arabayı sık ve kalın halının üstünde itmeye başladı. Artık tekerlerin takırtısını duymuyordu.

Aniden duruverdi.

Kart... Hangi kapıyı açtığını bilmiyordu.

Melanie koridora şöyle bir göz gezdirdi. Çok fazla kapı yoktu: Toplamda altı taneydi. Koridorun her iki tarafına kapılar uygun bir mesafeyle yerleştirilmiş, hiçbir konuğun kapısının öbürünün karşısına denk gelmemesine dikkat edilmişti. Melanie rahatladı. Altı kapı çok fazla değildi. Üstelik odada konuklar varsa bile sorun çıkmayacaktı çünkü o temizlikçi Mavis'ti.

Orada olmasının mantıklı bir açıklaması vardı. Kartı cebinden çıkarıp ilk kapıya yanaştı.

Devam et, dedi kendi kendine. Devam et. Yapabilirsin.

Annen için yapabilirsin. Kendin için. Yarım Dünya'da çile çeken herkes için. Kişisel korkularını sonsuza dek yeniden yaşayarak ızdırap çeken tüm ruhlar için.

Melanie kartı o kadar sıkı tutuyordu ki avucunu kesmeye başlamıştı.

Hissettiği acı şüphelerinin ve korkularının arasına keskin bir bıçak gibi girdi.

Derin bir nefes aldı, numarasız kapıya yaklaşmak için kendini zorladı. Kartını manyetik okuyucudan geçirmek için kaldırdı ama sonra durakladı. Birkaç saniye düşündü ve boş elini kaldırıp kapıyı tıklattı.

Sessizlik.

Melanie ağır ağır ona kadar saydı.

Hiçbir şey.

Kartı okuyucudan geçirdi.

İki ışıktan biri yandı, ama rengin ne olduğunu ayırt edemiyordu. Telaşlandı, kapıyı açmaya çalıştı.

Açılmadı.

Melanie kartı tekrar geçirip kapı kolunu daha hızlı çevirdi ama kapı açılmadı.

"Tamam," diye mırıldandı. "Tamam. Bir tanesi gitti, beş kaldı."

Temizlik arabasının arkasına geçti, ikinci kapıya kadar itti. Kapıya yaklaşıp kartı manyetik okuyucuya doğru kaldırdı.

Tam o sırada belli belirsiz bir *klik* sesi duydu.

Sessizlik.

Melanie soluğunu tuttu, kalbi bir anda iki kat hızlı çarpmaya başlamıştı. Daha önce dikkatini çekmemişti ama kapılarda, görüş alanının hemen üstünde minik gözetleme delikleri vardı. Tüyleri dikildi. Tanrım, kapının arkasından herhangi biri bakıyor olabilir. Herhangi bir şey...

Melanie yüzünü yukarı çevirmeden, dudaklarını aralamadan gülümsemeye çalıştı. "Temizlikçi," dedi kısık bir sesle. Parmağıyla adının yazdığı etiketi gösterdi. "Ben Mavis," dedi, "yeni temizlikçiniz."

Bir klik sesi daha duyar gibi oldu. Tanıdık bir sesti ama daha önce nerede duyduğunu hatırlayamıyordu. Bir şey dönüyordu. Sert metal parçaları olan bir gereçti bu...

Kumarhanedeki rulet tekerleği gibi... Ya da bir altıpatların namlusu gibi.

Melanie ağır ağır dikkatle uzaklaştı, iki elini birden havaya kaldırma dürtüsüne direndi. "Daha sonra gelirim," diye fısıldadı. "Rahatsız ettiğim için üzgünüm."

Görüş alanından çıkar çıkmaz derin bir soluk aldı. Alnında buz gibi bir ter biriktiğini hissedebiliyordu.

Aniden elleri titremeye başladı. Geciken şokun ve adrenalinin etkisiyle dudakları da kasılıyordu. Olduğu yere çöküp kalabileceğini hissetti. Gözleri yaşarmaya başladı, makyajının bozulmaması için kendini kastı.

Ne yapıyordu burada, tek başına bir kız, hem de silahsız?

Ne yapabileceğini zannediyordu ki?

Melanie otel kartını yine avucuna sertçe bastırdı, acı sayesinde umutsuzluk sarmalından çıkması kolaylaşmıştı.

"Yapma," dedi kendi kendine. "Hiç faydası yok. Geçmişi değiştiremezsin ama geleceği değiştirebilirsin."

Kararlı bir edayla arabayı üçüncü kapıya doğru sürdü.

Kapı o kadar hızlı açıldı ki çığlık atmaya bile vakit bulamadı.

İri cüsseli kel bir adam, elleri önden bağlı, ağzında bir tıkaçla, gözlerinde dehşet içinde bir telaş ve çaresizce bir umutla ona doğru koşuyordu.

Melanie'nin göremediği bir şey onu arkasından yakalayıp oyuncak bebek misali geriye çekiverdi. Kapı hızla kapanmadan önce Melanie sadece adamın yüzünde umudun yitişini görebildi.

Her gün.

Adam her gün yaşıyordu bunu...

Melanie öğürme isteğini güçlükle bastırdı.

Bu çok *yanlıştı*! Bu kadar yanlış bir şey nasıl olur da bu kadar uzun sürebilirdi?

Bir şekilde. Bir yolunu arayacaktı. Durdurmaya çalışacaktı.

Melanie bir sonraki kapıya yaklaştı.

"Dördüncü Kapı," diye fısıldadı. Ruhundaki sağlam kararlılığa rağmen kırılgan, ölümlü kalbi gırtlağından fırlamak ister gibiydi.

Dördüncü Kapı. Uğursuz sayıyla işaretlenmiş bu kapıyı geçmek için neler vermezdi...

Bir insan ne kadarına katlanabilir, diye düşündü dalgınca.

Çatı katının tamamında derin bir sessizlik vardı. Sadece aptal kalbinin hızlı atışlarını duyuyordu.

Ne olursa olsun, bunu yapmak zorunda olduğunu düşündü Melanie.

Derin bir nefes alıp kartı okuyucudan geçirdi.

İki küçük ışıktan biri yandı ve mekanizma duyulur bir *klik* sesi çıkardı.

Melanie kolu çevirince kapı açıldı.

12. Bölüm

Giriş karanlıktı ama koridorun köşesinden belli belirsiz bir ışık geliyordu. Melanie loş ışıkta durdu, temizlik arabasının kolunu avucunun içinde sıkıyordu. Havada ekşi bir şeyin hafif kokusu vardı.

Başka vahşet yok, dedi sessizce. Bu seferki doğru olsun.

Bu umut ve dehşet bağlarının çekiştirmesi dayanılacak gibi değildi. Kusmak istedi.

Sanki kendisini koruyabilirmiş gibi arabayı önünde iterek kapıdan içeri girdi. Kapı çat diye arkasından kapandı.

Lastik tekerler soğuk mermer döşemenin üstünde gıcırtılar çıkarıyordu. Melanie durdu.

"Merhaba?" dedi. Sesi iyice boğuk, çatallı çıkmıştı.

İçerideydi. Aniden kılığının onu saklamaya yetmeyeceğini düşündü.

Okul piyesi için kendi kostümünü tasarlamak zorunda kalmış bir çocuk gibi duruyordu.

"Temizlikçi," dedi Melanie cılız bir sesle.

Sessizlik devam etti.

Arabayı girişte bırakarak parmak uçlarına basa basa koridorda ilerledi, sakınarak oturma odasından içeri baktı.

Oda gayet konforlu döşenmişti. Yerde kalın ve sık bir halı vardı, mobilyalar şık ve eski modaydı. Melanie antika olduklarını tahmin etti: Mobilyaların oymalı kolçakları ve kıvrımlı ayakları vardı, minderleri çiçek desenliydi. Alçak bir masa, rahat koltuklar ve bir kanepe, devasa bir seramik vazonun içine geniş geniş yerleştirilmiş bambular vardı. Ürkütücü, duvarla aynı boyda pencerenin hemen yanına siyah bir kuyruklu piyano konmuştu. Piyanonun kapağı açıktı ama zaten geniş odada fazla bir yer kaplıyormuş gibi bir hali yoktu. Kocaman yağlıboya tablolar duvarların üstünde posta pulları gibi görünüyordu. Siyah beyaz olmalarına rağmen Melanie'nin gördüğü en ihtişamlı tablolardı.

Melanie derin bir soluk aldı. Ortalıkta kimse yoktu, odayı çabucak arayabilecekti.

Etrafına bakınarak halının üstüne adımını attı.

O anda piyanonun tuşlarına hızla üç kez basıldı.

Melanie soluğunu tuttu.

Aynı notalara üç kez daha basıldı. Ardından iki farklı nota, bir, iki, üç, bir, iki, üç...

Bu melodi tuhaf bir şekilde tanıdıktı.

Melanie oturma odasının ucunda durup piyanoya baktı, çalan kişi kapağın arkasında olmalıydı.

Onun dünyasından bir vals. "Vals çalıyor," dedi kendi kendine...

Piyanist valsin ilk melodisini bitirdikten sonra tekrar başladı. Bir, iki, üç, bir, iki, üç...

Melanie ne yapacağını bilemedi.

Piyanoyu çalan kişi bu delirtici melodiyi çalmaya devam ediyordu.

Melanie bir rüyanın pençesindeymiş gibi bu korkunç müziğe doğru çekildi. Kalın halıda ayak sesleri duyulmuyordu,

manzaraya tepeden bakan dev pencerenin yanına kurulmuş piyanoya giderek yaklaşıyordu.

Aynı vals çalıyor da çalıyordu.

Melanie zorlukla yutkundu, çalan kişiyi görmek için piyanonun öbür yanına döndü.

Oturakta kimse yoktu.

Melanie kendi kendine çalan tuşlara baktı.

"Ha, ha, ha, ha," diye cılız bir kahkaha çıktı ağzından. "Hi, hi, hi, hi!"

"Sen de kimsin?" dedi tam arkasındaki biri.

Melanie bir çığlık atarak arkasına döndü. Bir stantta açık duran kitabı neredeyse devirecekti.

"Partiye davetli misin?" diye ağır ağır sordu kadın.

Saçı daha kısaydı, omuzlarına kadar gelip orada içeri kıvrılıyordu. Bembeyaz fondöten yanaklarına tekinsiz bir ışıltı vermişti, dudaklarının çevresine kalem çekilmiş, esas halinden daha dolgun görünmesi sağlanmıştı. Siyah maskara ve koyu göz kalemi yüzünden bıkkın bir sertlik gelmişti yüzüne ama gözleri bulutluydu ve bir yere odaklanmıyordu. Melanie'nin hemen başının üstünde bir noktaya bakar gibiydi.

Kırık ayna parçaları ve tüylerle süslü siyah krepe bir elbise giymişti, dolgun kolları dirseklerinden yukarıya kadar çıkan uzun, siyah, şeffaf eldivenlerin içindeydi.

Bir elinde yanmamış bir sigara vardı. Diğerinde ise boş bir martini kadehi.

Annesiydi...

Onu bulmuştu.

Onu bulmuştu!

Melanie'nin gözleri yaşlarla doldu. "Ah!" Konuşamıyordu; içi içine sığmıyordu. "Ah! Ah!"

Koridorun oradan yapışkan bir ses "Fumiko," diye seslendi.

Keskin bir sirke kokusu odanın içine yayıldı.

Melanie'nin kalbi buz kesmişti. Hayır! Henüz olmaz! Bu adil değil!

Aşırı uzun saç tutamlarının arasından ileriye baktı. Gözleri kendisini tanımasını isteyerek önce hırsla annesine yöneldi. Beni hissedemiyor musun? dedi içinden yalvarırcasına. Kendi kızının tam karşında durduğunu göremiyor musun?

Annesinin bakışları onu delip geçiyordu. Melanie korku içinde annesinin arkasındakine baktı.

Bay Tutkal geçen seferkinden daha uzun boylu görünüyordu. Yüzü de biraz değişmişti. Daha uzun, inceydi, burnu kemerlenmiş, alnı genişlemişti. Saçı beyaz değil kırdı, açık alnının tepesi biraz dağınıktı. Beyaz gözleri ışıldıyordu. Eskiyip paçavraya dönmüş bir smokin giyiyordu, hâlâ aynı leş kokulu kauçuk çizmelerin içindeydi, düğününden kaçmış ve uzun zamandır sokaklarda yatıp kalkan bir damada benzemişti. Bir elinde ağır görünümlü plastik torbalar vardı.

Karnı şişmemişti. Gao Çin Şi'yi yemiş olsaydı böyle görünemezdi.

Ona ve Yeşim Sıçan'a ne yapmıştı?

Melanie'yi gören Bay Tutkal'ın dudakları tiksintiyle büküldü. "Evet! Nihayet yardım geldi," dedi alayla. "Temizliğe ihtiyacımız yok ama hizmetçiye var. Adın ne hizmetçi?"

Melanie korkudan felç olmuştu, öylece dikiliyordu.

"ADINI sordum!" Bay Tutkal kükreyerek ona doğru yaklaştı.

"M... Mavis," diye fısıldadı Melanie. "Mavis." Başını öne eğdi, omuzları düştü. Ardından gözleri ters duran isim etiketine takıldı...

Hissettiği dehşetten ağzı bir anda kurudu.

Fumiko bir şeyler mırıldandı. Bay Tutkal aniden Melanie'yle ilgilenmeyi bırakıp ona döndü.

"Ne dedin, tatlım?" dedi aşırı sevecen bir sesle. "Ne dedin?"

"Gladys," dedi Fumiko tekdüze bir edayla.

Melanie'nin kalbi duracaktı neredeyse.

Bay Tutkal'ın gözleri kısıldı.

İşte bitti, diye düşündü Melanie. Çaresizlik içinde başını daha da öne eğdi. Tıpkı yatakhanede ranzalarında otururken gördüğü, ümitsizce bir şeyi tekrarlayan kadınlar gibi...

"Gladys," diye tekrarladı Melanie. "Gladys. Gladys."

"Budala!" Bay Tutkal kıkırdamaya başladı. Melanie'nin isim etiketini aşırı uzun parmağıyla düzeltti. "Adın Glaaaadys! Daha kendi adını bile öğrenemedin mi? Offff, iyi bir yardımcı bulmak ne kadaaaar da zor. Belki de seni mideye indirip yerine yeni bir tane hizmetçi istemeliyim, ha?" Ağzını şapırdattı, Melanie bayıldı bayılacaktı. Güç bela ayakta duruyordu.

Bay Tutkal kaşlarını çattı. "Hayır, iştahım kesilir sonra. Kızın için vereceğimiz sürpriz partiye hazırlanalım, Fumiko. Şu Yarımakıllı'nın şampanyayı mutfağa götürmesine yardım et." Ses tonu aniden değişti. "Isınıyorlar!" diye hırladı.

Bay Tutkal torbaları Melanie'nin eline tutuşturdu. Melanie parfüm katmanının altından kokusu duyulmasın diye hemen torbaları tutup indirdi.

"Bu taraftan," dedi Fumiko, dümdüz bir sesle.

Melanie onun peşine takıldı. Uzun buklelerinin arkasında gözleri başka bir çıkış bulabilmek için çılgınca sağı solu kolaçan ediyordu. Bu kadar büyük bir süitin tek yangın çıkışı olamazdı. Mutfakta annesiyle konuşacak, ona kimliğini açıklayacaktı. Birlikte kaçacaklardı.

Eve gideceklerdi.

Fumiko ışığı yaktı. Mutfağın ortasındaki kocaman bir ada, streç filmle sarılmış gümüş tepsilerle kaplıydı. Filmin altında minik yaratıklar çaresizce kıvranıyordu. Melanie'nin midesi ağzına geldi.

"Konukların hepsi gelene kadar bunları açma," dedi Fumiko duygusuzca. "Buzdolabından buz çıkar da şampanyayı soğut." Lavabodaki kirli bulaşık yığınını işaret etti. "Şunları bulaşık makinesine at. Kadehleri de elinle parlat."

Melanie dev gibi buzdolabından iki torba buz alırken umut-

suzca bir plan yapmaya çalışıyordu. Buz küplerini büyük bir gümüş kaba boşalttı, dört şişe şampanyayı da soğusun diye içine koydu. Acaba şimdilik hizmetçi rolü yapsa da annesini kurtarmayı başka bir güne mi bıraksaydı? Bu kılıkta devam edebilir, işi bitince gidebilir, sonra da Bay Tutkal korkutucu işlerini yapmak için çıktığında geri dönüp annesini kurtarabilirdi.

Fumiko bir martini çalkalayıcısına bolca cin koydu, yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Melanie buzla birlikte çalkalanan alkolün sesini dinleyerek kirli tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeye koyuldu. Fumiko bardağına sert içkiden biraz koydu, sonra da koca bir yudumda dibine kadar içti. Birkaç saniye boyunca buzdolabına boş boş baktı, sonra da gümüş renkli çalkalayıcıya koca bir ölçek daha cin doldurdu.

Hayır! diye düşündü Melanie. Daha fazla beklerse annesi de tıpkı babası gibi alkolik bir yaşayan ölüye dönüşebilirdi.

Melanie hızla annesine doğru döndü ve gözlerini göstermek için saçını geriye attı. Annesinin eldivenli ellerine yapıştı.

Fumiko onu böyle sıkı sıkı tutan kişiye umursamazca baktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu duygusuzca.

"Bana bak," dedi Melanie. "Benim, Anne. Benim!"

Fumiko'nun dumanlı gözleri kızının yalvaran gözlerine kaydı, usulca omuz silkti. Elini hizmetçinin korkunç kavrayışından kurtarmaya çalıştı.

"Bana niye öyle diyorsun? Seni tanımıyorum," dedi Fumiko aynı tekdüzelikle.

Melanie yüreğinin sıkıştığını hissetti.

"Anne," dedi Melanie ağlamaklı. "Böyle söyleme!" Yanaklarından iri iri damlalar yuvarlanmaya başladı, her şeyi bir yana bırakıp dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını annesinin bacaklarına doladı. Bu kadar şey yaşadıktan, onu bulmak için bu kadar şey yaptıktan sonra. Melanie annesinin elbisesinin buruşuk kumaşına yüzünü dayayıp hüngür hüngür ağlamaya

başladı, ayna parçaları yaşlar akan yüzüne batıyordu.

Fumiko bu akılsız hizmetçiden dizlerini kurtarmak için geriledi.

"Hayır, Anne," dedi Melanie sarsılarak, "bu haksızlık." Sevgili annesine bakmak için, ağlamaktan harap olmuş yüzünü kaldırdı. Melanie başını iki yana salladı. "Hayır! Seni bulmak için Yarım Dünya'ya geçtim! Canımı kurtarmak için savaştım! Korkunç şeyler gördüm. Hepsini senin için yaptım!"

Annesi Melanie'nin dağınık, gösterişsiz saçına, ıslak yüzündeki akmış göz kalemine ve fondötenine baktı.

Melanie ıslak burnunu kasten elinin tersiyle sildi. Çirkin ve üzerine oturmayan polyester forma zaten göğsünü ve yuvarlak karnını çok sıkıyordu.

Fumiko şimdi de Melanie'nin omzunda bir yere bakıyordu. "Senin kafan karışmış," dedi annesi yine aynı sesle. "Beni başkası zannediyorsun."

Melanie'nin kulaklarında bir çınlama başladı. Kalbi sıkışıyor, eziliyor gibiydi ama sanki başkasının acısını çekiyordu.

Başkası zannetmek.

Melanie sendeleyerek ayağa kalktı, Fumiko'yu omuzlarından tutup yüzünü yüzüne yaklaştırdı. "Gözlerime bak!" dedi öfkeyle. "Canlıyım! Sana benimle birlikte Hayat'a dönmeni söylüyorum! Sen ölü değilsin! Hâlâ bir şansın var! Tek yapman gereken *hatırlamak*."

Fumiko artık Melanie'nin histerisinden uzaklaşmaya başlamış, kapıya doğru gerilemişti. "Senin annen olmama imkân yok," dedi Fumiko. "Çok büyüksün. En az otuz yaşında olmalısın."

Irkilen Melanie ellerini yüzüne götürdü. "Bu sadece makyaj," dedi dili dolaşarak, gülmeye çalıştı. "Sadece kılık değiştirdim. Çünkü hâlâ *canlıyım*. Sen de canlısın! Yarım Dünya'dakilerin geri kalanından farklısın." Parmakları sivri bir şeye değdi ve yanağında bir acı hissetti. Ürkmüştü.

Elleri titriyordu, parmaklarına baktı. Yarım Dünya'nın siyah-beyaz tonları arasında parlak kırmızı, canlı kanının iziydi bu.

"Ne..." diye fısıldadı Fumiko.

"Hımmmm, mmmm! Nefis bir koku alıyorum. Taze bir koku geliyor!" dedi Bay Tutkal oturma odasından.

Melanie tiksintiyle ürperdi. Artık gitmeliydiler. Üstelik şimdi bir de damgalıydı. Parmağını minik bir cam parçası kesmişti. Annesinin korkunç elbisesinden bir aynanın parçasıydı. Kanını yıkmaya kalkarsa teninin canlı renkleri açığa çıkaktı. Yüzü de parlak kırmızı canlılık izleriyle dolu olabilir miydi?

Fumiko daha yakına eğildi, bir şey yüzündeki ifadeyi değiştirmişti. Kısacık bir an...

Melanie annesinin iki elini tuttu. Kara eldivenin parmaklarından bir tanesinin boş olduğunu fark etti. Serçe parmak. Yerinde yoktu.

Melanie bunu fark edince gözleri yine yaşlarla doldu. "Anneciğim. Kendi parmağını ısırıp koparmışsın. Yarım Dünya'ya geri dönmek için yapmışsın. Beni korumak için yapmışsın... Benimle birlikte geri dönmelisin," diye heyecanla fısıldadı. Onu kapıya doğru çekti. "Bay Tutkal. Seni kandırdı. Hatırlasana, Anne! Ben Melanie'yim! Senin kızınım. Babamı hatırlıyor musun? Şinobu Tamaki. Onu tekrar görmeyi beklediğini söylemiştin. Bu yüzden hiç başkasını aramadın. Frida Kahlo ve Escher'in resimleri var evinde! Bosch'un tabloları sana Yarım Dünya'yı hatırlatıyordu." Kekelemeye başlamıştı. "Ha... hatırlasana! Tüm zamanlarda senin başına gelen en iyi şey olduğumu söylerdin.... Hep böyle derdin..." Nihayet sesi tamamen kısıldı.

Annesi ürperdi. Ağır ağır başını iki yana salladı, aşırı boyalı yüzünden büyük bir bıkkınlık akıyordu adeta.

"Seni tanımıyorum," dedi Fumiko duygusuzca. Melanie'nin kavradığı elleri ölü gibiydi. "Seni daha önce hayatımda hiç görmedim."

Melanie'nin uyuşmuş parmakları gevşedi ve elleri yanlarına

düştü. O ana kadar katlanmak zorunda olduğu her şeyin ağırlığı artık fazla gelmişti. Aniden hepsini birden hissetti. Sözcüklere dökülemez bir çaresizlik tamamına erdi ve insanların nasıl kendi canlarını alabildiğini, annesinin nasıl umutsuzca kedere kapılıp alkolik olduğunu nihayet anladı.

Artık bu bilginin bir faydası yoktu işte.

"Git," dedi Fumiko. "Başka bir hizmetçi buluruz."

Melanie'nin dudaklarının arasından usulca bir hayret nidası çıktı.

Büyük çaba harcamış, çile çekmiş, katlanmıştı. Hem de ne için? Şimdi onun kızı olduğunu reddetmekle kalmıyor, hizmetçi olarak bile istenmediğini söylüyordu.

Buna daha fazla dayanamazdı.

Melanie gülmeye başladı. Elini dizine vura vura gülüyordu, gülmekten gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Serin fayansın üstüne çöktü, ağrıyan karnını kollarıyla sardı, sarsıla sarsıla kahkahalar atmayı sürdürdü.

Keskin sirke kokusu odayı doldurdu.

"Evet, artık şu hizmetçiyi çöple birlikte atma vakti geldi," dedi Bay Tutkal. "Anlaşılan aklını oynattı."

Melanie gözlerini açtığında Bay Tutkal'ın tam tepesinde durduğunu fark etti.

"Hımm, burada ne varmış böyle?" dedi Bay Tutkal tane tane.

Melanie'nin aşınmış yanaklarındaki keskin karıncalanma yanmaya dönüştü.

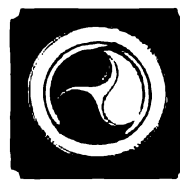
Çok geç kalmış olsa da yanaklarını elleriyle kapatmaya çalıştı.

Avucundaki yapış yapış kanı hissedebiliyordu.

Fumiko, Bay Tutkal'a yanaştı ve onun elini tuttu. Melanie o yapışkan parmakların uzayıp sahiplenici bir tavırla annesinin elini sıkmasını, adamın yüzüne esnek bir gülümsemenin yayılmasını izlerken midesi bulandı.

"Merhaba, Melanie," dedi adam kibarca. "Bize katıldığına sevindim."

13. Bölüm

Bay Tutkal'ın ağzı ağır çekimde hareket ediyor gibiydi, esnek dudaklarından sesli harfler abartılı bir özenle çıkıyordu. Ne komik, diye düşündü Melanie uyuşmuş bir halde. İnsanların ağızlarına baktığınız ama ne söylediklerini bilmediğiniz zaman çok aptal görünüyorlar. Sözcükler tepesinden dökülürken, biçimsiz sesler olmaktan çıkıp yavaşça anlam kazanırken boş boş baktı. Anlamamak ne kadar da güzeldi böyle...

"... eğlenceli oyunlar!" diye bitirdi Bay Tutkal. Melanie esnek bir kapanma sesiyle anlam dünyasına geri döndü.

Ağır ağır gözlerini kırpıştırdı.

Bay Tutkal parmaklarını kıvırıp elini yumruk yaptı, sonra da Melanie'nin kafasına yukarıdan tık tık vurdu. "Merhabaaaaa," dedi ses tonunu değiştirerek. "Kimse yok mu? Yarımakıllı! Eksikakıllı! Çeyrekakıllı!" Her sözcükle birlikte kafatasına daha sert vuruyordu. Melanie gözlerinden yaşlar boşanmasına mani olamadı.

Annesi onu neden durdurmuyordu?

Kapının zili bütün dairede çınladı.

"Hah! İlk konuklarım geldi! Onları karşılamalıyız. Çok ama çoook eğleneceğiz!" Bay Tutkal avutucu bir edayla kolunu Fumiko'nun beline doladı, diğer eliyle de Melanie'nin bileğini yakaladı. Parmakları eriyip aralarında kopmaz bir bağ oluşturdu. Kolunu da sündürüp uzattı ve onu tasmasından köpeği çeker gibi çekmeye başladı. Melanie kendini kurtarmak istedi ama adam hızla çekince neredeyse yüz üstü düşüyordu.

Melanie onun peşinden gitti.

Bay Tutkal ve biraz arkasında Fumiko kapıda duruyorlardı. Adam kol-kayışını aşağı doğru çekti. "Otur!" diye emretti.

Melanie dişlerini gıcırdatarak beceriksizce çömeldi.

Bay Tutkal kapıyı sertçe açtı.

Girişte bir grup tuhaf yaratık duruyordu. Sahte kürkten bir don haricinde çıplak olan kuş kafalı bir adam, gece elbisesi giymiş ve kollarının yerine yılanbalıkları olan bir kadın, tam göbeğinde güzel bir çocuk yüzü olan bir denizyıldızı vardı. Denizyıldızı lastik çizmeler giymişti, Bay Tutkal'a özeniyormuş gibi bir hali vardı. Yüzünde delik olan güzellik yarışmacısı kız ve kanguru arkadaşı da oradaydı. Bir de birkaç iskelet arkada huzursuzca takır tukur ediyordu.

"Sevgili dostlarım," dedi Bay Tutkal sıcak bir edayla.

"Merhaba!" dediler koro halinde. Bir televizyon programına çağırılmış izleyiciler gibi görünüyorlardı.

Bay Tutkal tek tek hepsine baktı, yüzündeki ifade giderek daha sert, hainçe bir hal aldı. "Hediyelerim nerede?" diye sordu soğukkanlılıkla.

Dostları önce kendi boş ellerine, sonra yanlarındakinin boş ellerine baktılar, ardından telaş içinde kımıldanmaya başladılar. Birisi sinirli sinirli kıkırdadı. "He, he, hee..." Sonra sesi boğuklaştı.

Bay Tutkal'ın gözbebekleri minicik siyah iğne başları gibi olmuştu. "LANET HEDİYELERİM NEREDE DİYORUM!" diye haykırdı. Sirke kokusu havayı doldurdu.

Melanie bakmaya bile zor dayanıyordu. Fumiko'nun da başını önüne eğmiş ayaklarına baktığını fark etti.

Melanie'nin yüreği korkuyla doldu. Bay Tutkal annesine kimbilir ne korkunç şeyler yapmıştı. Annesinin bu rezil yaratıklarla birlikte vakit geçirmeye zorlanmasının neye yol açacağını daha önce enine boyuna düşünmemişti. Annesinin onu tanımamasına o kadar üzülmüştü ki, onun neler çektiğini düşünmek aklına bile gelmemişti. Melanie başını iki yana salladı. Onu tanımaması bu kadar şaşırtıcı mıydı gerçekten?

Girişteki "dostlar" güruhu yırtıcıların kuşattığı balıklar gibi birbirine sokuldu. Kaç git! Melanie çığlık atmak istedi. Bu budalalar niye kaçmıyordu? Zaten niye gelmişlerdi ki?

Çünkü korkuyorlar, dedi Melanie'nin zihninde kalan ufacık akıl parçası. Korkuyla yönetilenler böyle olur...

Melanie kimin ya da neyin seçtiğini bilmiyordu, belki de bireysel bir tercihti, ya da grubun kendiliğinden verdiği bir karardı ama insan kafalı kanguru aniden grubun koruyucu kalabalığının dışına atılıverdi. Koca kara gözleri fok yavrusu gibi açılmış, savunmasız bir halde orada duruyordu.

"Aaaaaaa," dedi Bay Tutkal alayla. "Ne gerek vardı!" Beyaz bir şey gözün takip edemeyeceği bir hızla hareket etti, aniden kangurunun kafası neredeyse şeffaf bir tutkal tabakasının içinde kaldı.

Parti konukları aynı anda nefesini tuttu, sonra da alkışlamaya başladı. "Heey! Hey!" diye bağırdı rahatladığı belli olan bir ses neşeyle.

Nefes alamayan kanguru adam hoplayıp zıplamaya başladı, Bay Tutkal'ın ağzından ona uzanan dili ön patileriyle uzaklaştırmaya çalıştı. Birazcık hava alabilmek için çabalıyordu ama bütün kafasını kaplayan elastik dil ağzının olduğu yerde dışarı şişip içeri çekiliyordu. Sanki biraz beceriksizce sakızını şişirmeye çalışıyordu.

Bay Tutkal gülmeye başladı. "Haf, haf, haf, haf!" Bir yandan

da leş kokulu lastik çizmelerini aynı ritimle yere vuruyordu. "Gıdıklanıyoruuum!" dedi.

Çenesini açıp göğsüne doğru indirirken dilini de hızla geri çekti. Kanguru adamın kıvrık arka ayakları ve kuyruğu bir an Bay Tutkal'ın ağzında göründü. Arka ayaklar son kez havayı tekmelerken kuyruk da iki yana sallanıyordu.

Çok yavaş geçen birkaç saniye içinde Bay Tutkal onu yutuverdi.

Melanie hissettiği korkunç dehşet yüzünden elinde olmadan öğürdü. Başını kaldırıp tekrar Bay Tutkal'a baktığında, yüzünde tatminkar bir sırıtış olduğunu, karnının da bebek taşıyormuş gibi şiştiğini gördü.

"İçeri gelin! Hoş geldiniz! Bugün canlı gösterimiz var, üstelik harika olacak!" Konuklar içeri girebilsin diye yana çekildi. Yanaklarında parlak kan lekeleri olan Melanie'yi görünce hepsi hayretle bakakaldılar, sonra da fısıldaşmaya başladılar. Güzellik yarışmacısı kız ise gözden kaybolmuştu. Melanie onun odaya girdiğini görmemişti. Belki de hayvanat bahçesine gitmiş, arkadaşının tekrar ortaya çıkmasını bekliyordur, diye düşündü.

Konuklar tedirgin bir ceylan sürüsü gibi piyanonun yanına toplandı.

Bay Tutkal şöyle bir gerileyip Melanie'nin temizlikçi formasına tiksintiyle baktı. "*Cık, cık, cık*!" yaptı. "Çok çirkin görünüyorsun, nasıl düzelteceğimi de bilemiyorum. Biraz *kendine gelmen* gerek. Sana *giyecek* bir şey lazım." Melanie'yi yeni bir geçide doğru sürüklemeye başladı. "Şimdilik kendi aranızda eğlenin," diye seslendi konuklarına. "Fumiko, ona bir elbise ver."

Bay Tutkal, Melanie'yi banyoya doğru itti. Burası çok geniş bir banyoydu. Melanie'nin kendi evinin oturma odasından büyüktü, tamamen beyaz fayansla, parlak musluklar ve siyah havlularla kaplıydı, küvet neredeyse küçük bir yüzme havuzu kadardı. Koca bir basket takımının kullanabileceği büyüklük-

teki duş da diğer köşedeydi. Hemen yanında çamaşır torbasına benzer, beyaz ve büyük bir torba vardı.

Bay Tutkal tane tane konuşuyor ve sözcükleri vurguluyordu. "Yıkan. Üstünü değiştir. Gösterinin yıldızı sen olacaksın." Abartılı hareketlerle, gözlerini kırpıştırarak yıkanma ve kurulanma taklidi yaptı, topluiğne başı gibi gözbebekleri kocaman parlak aklarının içinde çok rahatsız edici görünüyordu.

Melanie geriledi. Adamın ruh hali çok değişkendi. Ne zaman öfke nöbetine tutulacağını bilemiyordu. Şaka yaparken birden saldırganlaşıyordu.

Bay Tutkal birkaç kez yerlere kadar eğilerek geri geri banyodan çıktı. Kapı trak diye kapandı.

Melanie'nin göğsü öfkeyle sıkışmaya başladı, alnı alev alev yanıyordu. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek istiyordu. Suratına suratına vurmak istiyordu. Onu devirip üstünde tepinmek istiyordu.

Melanie sık sık ve hızlı soluklar aldı...

Titreyen eliyle ağzını kapattı. Bir canavara dönmek ne kadar da kolaydı böyle.

Ama hak etmişti! dedi içinden yükselen sert ve hain bir ses. Yaptığı nefret dolu ve kötücül şeyler yüzünden her şeyi hak ediyor zaten! Herkes böyle düşünecektir. Nasıl yaşıyorsa öyle ölmeli.

Yarım hayatında...

Melanie karnını kollarıyla sardı. Aynada kendi yansımasını gördü.

Gözlerinin altında kara gölgeler vardı. Gözleri yüzünde iki yara gibi duruyordu. Genç bir kıza değil, otuzuna yaklaşmış bir kadına benziyordu...

Annesine ne kadar da benzemişti.

Melanie derin derin içini çekti.

Hareket.

Beyaz çamaşır torbası kıvrılıp gerilmeye başlamıştı, kau-

çukla kaplı bir larva gibi görünüyordu.

Melanie bu tuhaf kıvrılıp bükülmeyi görünce ensesindeki tüyler dimdik olmuştu. Aniden bir şey dışarı doğru hamle yaptı ve esnek malzeme incelip şeffaflaştı. Melanie dışarı çıkmaya çalışan bir ayağı ayırt etti. Bir el beyaz kumaşı açmaya çalıştı – bu kumaş değildi! Birisi tutkalın içine hapsolmuştu.

Melanie hemen hapsolmuş yaratığa doğru koştu ve tutkal tabakasını yırtmaya çalıştı. Bileğini yakalayan Bay Tutkal'ın elinin derisinden daha kuruydu. Melanie esnek malzemeyi tırmalayıp çekiştirerek nihayet bir delik açtı. Deliği iki kenarından tutup yanlara doğru ayırınca tabaka yelken bezi gibi yırtıldı.

Gao Çin Şi'nin kırışık yüzü sırılsıklam ve ceset gibi solgundu. Saçları kafatasına yapışmıştı ve dışarı uzattığı eli zayıflıktan titriyordu. Melanie onun bileğini yakaladı ama yıpranmış yaşlı kadın başını iki yana salladı. Çenesiyle işaret edince Melanie nihayet anladı. Elini uzatıp avucunu açtı ve Gao Çin Şi içini çekerek elindekini bıraktı.

Yapış yapış olmuş yeşim tılsım Melanie'nin avucuna düştü.

Gao Çin Şi'nin ağzı oynuyor ama kelimeler çıkmıyordu. Önce ağzını, sonra boğazını işaret edince Melanie hemen lavaboya koşup bir bardak su getirdi.

Hâlâ beyaz tabakanın içinde hapis olan yaşlı kadın dünyanın en lezzetli içeceğiymiş gibi içti suyu.

"Ohhhh," diye iç geçirdi. "Teşekkürler, evladım."

Gözleri fal taşı gibi olmuş Melanie rahatlayarak başını salladı. Gao Çin Şi iyi görünüyordu. Artık Bay Tutkal ve korkunç dostlarıyla tek başına yüzleşmesi gerekmeyecekti.

Gao Çin Şi gözlerini kıstı. "Neler oldu?"

Melanie'nin gözleri doldu. Bu endişeli ve güçlü yetişkin sesi karşısında bir duygu seli geçti içinden. Rahatlamak ve yetersizliğinin farkına varmak kendini genç ve savunmasız hissettirmişti. Başka biri olmak, kendisinden daha iyi biri olup işi üstlenmek istiyordu.

"Annemi buldum ama artık beni tanımıyor. Bay Tutkal beni yakaladı..." Melanie'nin boğuk sesi kapının savrularak açılmasıyla kesildi.

Fumiko tamamen ifadesiz bir yüzle beyaz bir elbiseyi Melanie'nin ayağının dibine fırlattı. "Bay Tutkal bunu giymeni istiyor," dedi. Sonra da konukların gürültüsüne geri döndü. Bu sefer gerçek bir kişi aynı valsi piyanoda hızlanıp yavaşlayarak çalıyordu.

Melanie elinin tersiyle gözlerini sildi. "Görüyorsun," diye fısıldadı. "Annem artık beni tanımıyor. Buraya gelmemeliydim. Hiç evden ayrılmamalıydım!"

"Melanie!" dedi Gao Çin Şi sertçe. Melanie geriledi.

"Annen bir tuzağın içinde. Yarım Dünya çile çeken herkes için bir tuzak olmamalı ama Üç Âlem bölünmüş olduğundan tekrar tekrar aynı çile döngüsüne düşüyoruz. Senin âlemin ve Ruh Âlemi için de durum farklı değil. Denge ve bütünlük için Üç Âlem'in birleşmesine *ihtiyacımız* var. Aksi takdirde hepimiz tuzağın içinde kalacağız, sadece kısmen kendimiz olabileceğiz. Kimse bütün olamayacak."

"Ne yapabiliriz?" dedi Melanie çaresizce.

"*Sen* ne yapabilirsin?" diye usulca sordu Gao Çin Şi.

"Ne demek istiyorsun?" Melanie yaşlı kadının yanına çöktü. Sesi titriyordu. "Bana yardım etmeyecek misin?"

Gao Çin Şi'nin başı yorgunluktan sallanıyordu. "Evladım," dedi yumuşak bir sesle. "Bu Âlem'de Yarım Hayat'larımızın nasıl olduğunu bilmiyorsun. Biraz kuvveti olanlar bilincini korumayı başarıyor, kırılma anımıza geri dönmeden önce Yarım Hayat'ımızdaki cebi derinleştirebiliyoruz ama geriye atıldığımız anın travması ve acısı Ten Âlemi'nde ilk kez yaşadığımız seferki kadar korkunç oluyor. Buradakilerin çoğunun canavarlaşmasının sebebi bu. Aynı döngüye tekrar girdiğimizde bilincimizi kazanmamız çok uzun sürüyor. Bilinç kazanınca da bu kez umutsuzluk baş gösteriyor. Yarım Dünya'dakilerin çoğu

umutsuzluğun üstüne çıkamıyor. Annenin seni tanımıyormuş gibi davranmasının sebebi bu. Seni henüz tanımıyor. Travmasına yakalanmış durumda. Daha uyanmadı. Ben de..." Gao Çin Şi'nin sesi çatallaştı.

Melanie endişeyle gözlerini kırpıştırdı. Yaşlı kadının sadece sesi bozulmamıştı. Tüm bedeni varlık ile yokluk arasında gidip gelmeye başlamış gibiydi.

"Tekrar geriye çekiliyorum." Gao Çin Şi başını iki yana salladı, gözleri on bin yılın yorgunluğunu taşır gibiydi. "Her şey sana bağlı, evladım. Burada hakikaten canlı olan sadece sen varsın. Bu canlılıkla döngüyü değiştirme gücüne sahipsin." Yaşlı kadın giderek şeffaflaşıyor gibiydi.

"Bekle!" Melanie elinde olmadan bağırmıştı.

Gao Çin Şi müthiş bir irade gücüyle bedeninin varlığını sürdürmeyi başardı.

"Ne yapmalıyım? Ne yapacağımı hiç bilmiyorum! Bir kız Üç Âlem'i nasıl değiştirebilir? Bay Tutkal'ı bile durduramam. Annemi bile kurtaramam." Melanie bunu söylerken avucuyla göğsüne vuruyordu.

Gao Çin Şi gözlerini kapattı.

Melanie'nin katılaşmış omuzları düştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı. Yaşlı kadının acısını artırmak istemiyordu.

Gao Çin Şi'nin gözleri birden açıldı. Kısa bir süre için yeşimin yeşil ışığıyla aydınlandı. "Tüm yanlışları düzeltecek bir çözüm bulmak değil mesele. Bu imkânsız bir iş. Hattâ senin için bile." Umutla gülümsedi, Melanie kadının sesindeki saygıyı fark edince şaşkına döndü.

Gao Çin Şi'nin gözleri bir anlığına kıvılcımlar saçsa da, sesi cılızlaşmıştı. "Sadece seçim. Sonunda. Zamanı gelince. Korkunç bir şey. Nasıl seçeceksin..."

Yaşlı kadını bir arada tutan unsurlar nihayet silindi, onu içinde tutan zamk tabakası soğuk, beyaz fayansların üstüne yığılıp kaldı.

14. Bölüm

Seçenekler.

Ne sihirli kelimeler, ne her şeye iyi gelen iksirler, ne ödülün kapısını açacak anahtar, ne büyücünün kılıcı, ne de hep içinde gizli olan süper bir güç. Bunların hiçbiri onu, annesini ve Üç Âlem'deki herkesi kurtarmayacaktı.

Her şey seçimine bağlıydı.

Onun seçimine.

Melanie'nin boğazından yukarı bir panik dalgası yükseldi, ezici bir sorumluluk duygusu üzerine çöktü. Derin ve uzun bir nefes aldı, sonra yavaş yavaş bıraktı. İki kere. Üç kere.

Biraz sakinleşmişti.

Âlemlerdeki tüm yanlışları düzeltmekten sorumlu değildi.

Yaptığı seçimlerden sorumluydu.

Hepsi bu.

Hafiften gülümsemeyi bile başardı. Bu hem inanılmaz ağırlıkta bir sorumluluk hem de neredeyse hiçbir şey, diye düşündü hayretle. "Ne kadar olağanüstü," diye fısıldadı.

Hâlâ avucunda sımsıkı tuttuğu yeşim tılsım kımıldayınca

Melanie avucunu yukarı doğru çevirip açtı.

Taş ağır ağır cansızlıktan sıyrılıp hayvana dönüştü.

Eskisinden daha küçüktü. Artık küçük bir hint domuzu kadar değildi, neredeyse fare kadar kalmıştı.

"Olağanüstü olan sensin," dedi Yeşim Sıçan saygıyla. Hattâ öne doğru eğildi ve Melanie kendisini de karşılık olarak eğilirken buldu.

Sonra ciddiyet uçup gitti ve Melanie neşeyle dostunu göğsüne bastırdı. "Teşekkür ederim! Geri döndün," diye fısıldadı. "Eskisine göre çok küçüksün. İyi misin?"

Yeşim Sıçan, Melanie'nin eline burnunu sürtüyordu. "Çünkü Ruhumun canlılığının büyük bir kısmını Gao Çin Şi'den almıştım. Bende şimdi çok az can kaldı. Kısa süre sonra tekrar taş olacağım ama o zamana kadar elimden geleni yapmaya çalışacağım. Sana yardım bulmaya gideceğim."

Melanie minik sıçanı yüzüne yaklaştırıp hassas burnundan öptü. "Teşekkürler. Tüm yüreğimle."

"Bütün yüreğinden hemen vazgeçme! Şimdiye dek birine âşık olduğundan çok şüpheliyim!" dedi Yeşim Sıçan sert bir sesle. Eski huysuzluğu geri dönmüş gibiydi.

Melanie'nin yanakları kızardı.

"Şimdi taşa dönüşeceğim. Üzerime sifonu çek. Kanalizasyondan kaçacağım." Sıçan kendinden emin görünüyordu ama kuyruğunun ani bir kasılması gerginliğini ele verdi.

"Cesur sıçan," diye fısıldadı Melanie. "Dikkatli ol."

Hafif bir tıklamayla sıçan tekrar tılsım halini aldı. Melanie hiç tereddüt etmedi. Yeşim tılsımı deliğe atıp sifonu çekti. Yutkunmaya çalışarak suyun içinde kırmızı şeritlerin döne döne gözden kaybolmasını izledi.

"Seçimler," diye mırıldandı Melanie.

Birisi kapıyı yumrukladı. Melanie kimin gireceğini görmek için sıçrayarak arkasına döndü ama kapı açılmadı.

"Gösteriye on dakika!" diyerek kıkırdadı boğuk bir ses.

Melanie kir pas içindeki haline baktı. Artık saklayacak bir şeyi kalmamıştı. Çabucak, sıcak, gürül gürül bir duş aldı. Kendini hayret verecek kadar iyi hissetti. Her şeyi yıkayıp temizledi, kurulandı ve o korkunç beyaz elbiseyi giydi. Nikah törenine yaraşır, diye düşündü Melanie, ya da kurban törenine.

Siyah ve ıslak saçları omuzlarına kadar iniyordu. Uzun buklelerini iki yana ayırarak Yaşam dolu yüzünü ortaya çıkardı, deniz feneri gibi parlıyordu. Yanakları sıcaktan pespembe olmuştu ve kahverengi gözleri mücevher gibi ışıldıyordu.

Artık saklanmayacaktı.

PARTİ KONUKLARI MELANIE'Yİ GÖRÜNCE nefesleri kesildi. Yarım Dünya'nın siyah-beyaz tonları içinde, gecenin en karanlık saatinde yanan altın sarısı bir mum gibi duruyordu. Elbise kolsuz olduğundan yuvarlak kolları ortaya çıkmış, canlı teni ve altında akan kan iyice belirginleşmişti.

"Ahhhh," dedi konuklar özlemle. Sanki onun gibi olmak istiyorlardı, ona sahip olmak istiyorlardı. Boncuk gibi kara gözler ışıldadı, gagalar arzuyla takırdadı ve kuyruklar ağır, heyecanlı bir edayla yere vurmaya başladı.

Fumiko'yla birlikte müzik odalarında en çok çalınan parçalardan birini çalmakta olan Bay Tutkal gevşek ve korkunç bir sırıtışla oturaktan kalktı.

"Ne kadar tatlı değil miiii?" dedi şarkı söyler gibi. "Ne kadar da nefiiiis." Dili dışarı çıktı, aralarındaki beş metreyi bir anda aşarak Melanie'nin omzuna dostça *yapıştı*.

Melanie kılını bile kıpırdatmadı.

Onu yalıyordu. Onu korkutmaya çalışıyordu. Adamın tarzı buydu. İnsanlarla oynuyor, onları kandırıyor ve korkutuyordu.

Gerçekten acı vermekten ziyade, yarattığı korkuyu seyretmeyi seviyordu.

Melanie tenine yapışan dile bir fiske vurdu. Dil geri çekildi

ve herkes şaşkınlıktan nefesini tutmuş halde bakarken Bay Tutkal uzun dilini yüksek bir şlap sesiyle ağzının içine aldı.

Hâlâ piyano oturağında olan Fumiko pencereden dışarı bakıyordu. Yarım Dünya şehrinde gri neon ışıkları yanıp sönüyor, sağda solda meşaleler, gaz lambaları ve fenerler görülüyordu.

Melanie annesine şöyle bir göz attıktan sonra bakışlarını başka yöne çevirdi. Annesine bir zarar gelmemişti, bu yüzden ona odaklanmanın bir anlamı yoktu.

Şimdi onun amacı Bay Tutkal'a ulaşmaktı. Bir şekilde onun insanlığına ulaşmalıydı. Çok uzun zaman önce de olsa, o da Gao Çin Şi gibi bir insan değil miydi neticede? Şeytan olarak doğmamıştı. Şeytan haline gelmişti...

Melanie dimdik, kararlı bir ifadeyle Bay Tutkal'ın insanlıktan çıkmış gözlerine baktı.

Parti konukları soluklarını tuttular. Karşılarındaki çarpıcı tabloya dehşet içinde, donakalmış bir halde bakıyorlardı.

Bay Tutkal birkaç saniye geçtikten sonra konuştu. "Demek içinde Hayat var gerçekten. Daha önceki sızlanan ve hastalıklı halini gören hayatta inanmazdı. Belki de Hayat'ını korumak için vahşice savaşacaksın ve biz de yavaş yavaş hepsini emip bitireceğiz. Senin çırpınmaların, hastalıklı çabaların bizi eğlendirecek, kana kana güleceğiz. Kanını akıtsak mı? Dövsek mi seni? Boğsak mı yoksa yesek mi?

Melanie, kalp atışları hızlanmasına rağmen gözlerini kaçırmadı.

"Yoksa seni annene mi yedirsek? Belki de sen Anneciğinden bir ısırık almak istersin, ha?"

Melanie ürperdi.

Parti konukları ıslıklamaya ve alkışlamaya başladılar.

Bay Tutkal eğilerek onları selamladı. "Teşekkürler, teşekkürler."

Melanie Bay Tutkal'la zalimlik yarışına dayanamayacağını biliyordu. Artık topu almalıydı... Spordan nefret ediyordu, ap-

tal basketbol ve turnike denemelerinden, softboldan, voleybol-dan, yakartopun zalimliğinden.

Burada rekabet yok, diye düşündü. Yarışma değil.

Zaman.

Yardım aramaya giden Yeşim Sıçan'a daha fazla zaman kazandırmaya çalışmalıydı. Acaba Gao Çin Şi'yi travma anından uyandırmaya mı gitmişti? Bu Âlem'de başkasına yardım edecek kadar benliğini koruyabilen kim vardı? Birileri vardır, diye düşündü Melanie. Gao Çin Şi binlerce yıl sonra hâlâ insanlığının bir kısmını koruyabiliyorsa, başkalarının da olabileceğine inanmalıydı.

Bay Tutkal'ı yenmeye çalışmayacaktı. Onunla dost olmaya çalışacaktı. Şefkat göstererek onun güvenini kazanacaktı. O da kırıp dökmekle bir şey kazanamayacağını görecekti – var olmanın başka yolları da vardı, Yarım Dünya'da bile. Onun güvenini kazandıktan sonra da kaçacaktı, annesini gerekirse zorla yanında götürecekti.

Melanie, Bay Tutkal'a gülümsedi.

Konukların hepsi birden nefeslerini tuttular.

"Ne güzel," diye iç geçirdi biri.

Melanie bu kompliman karşısında kızarınca konuklar rengindeki artışa *ahhhhhhh* diye tepki verdiler.

"Eviniz çok güzel." Melanie kollarını yana doğru savurarak kirpiklerinin altından Bay Tutkal'a baktı. "Ayrıca bu elbise için teşekkürler. Hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim."

Konuklar tıpkı bir tenis maçı izler gibi bakışlarını Bay Tutkal'a çevirdiler. Nasıl tepki vereceklerini bilemez gibiydiler, onun oynak suratında ipuçları arıyorlardı.

Bay Tutkal'ın ifadesi kötücüllükten şüpheciliğe, oradan da alaycı bir neşeye kaydı. "Sevgili kızım," diye abartılı ağız hareketleriyle konuşmaya başlarken konuklara göz kırptı. "Fumiko, kızına yetişkinlere göre bir içecek getirsene! Yarım Dünya ona uydu galiba." Fumiko sessizce mutfağa giderken Bay

Tutkal, Melanie'ye dönerek uzun, ince parmağıyla onu çağırdı. "Bende görmek isteyebileceğin bir şey var," dedi sır verir gibi fısıldayarak.

Melanie yüzündeki tebessümü bozmadan yanına yaklaştı.

Bay Tutkal uzun, yapışkan kolunu onun koluna dolayarak bir stantta duran açık kitaba doğru götürdü. "Edebiyata bayılırım, ya sen?" Melanie'nin cevabını beklemedi. "Korkunç canlandırıcı. Doyurucu ve eğitici. Kitaplar kendimi öyle yetersiz ve önemsiz hissetmeme yol açıyor ki onları ateşe verip geceleri ısınmak geliyor içimden!" Keyifle gülmeye başladı ama bir şey boğazına takılınca durdu, öne eğildi, burnunu çekti, horultular çıkardı, sonra da bir top balgam fırlattı. Golf topu büyüklüğünde yapışkan kütle uçup denizyıldızı-çocuğun tam suratına yapıştı. Çocuk geriye doğru sendeledi, ağır hareket eden kollarıyla pisliği temizlemek için yüzüne uzanmaya çalıştı.

Yılanbalığı kollu uzun boylu kadın onun yardımına koştu. Diğer konuklar ise Bay Tutkal'ın dikkatini çekmemek için onları görmezden geldiler.

Melanie'nin göğsünün içi öfkeyle yanmaya başladı ama duygularını bastırdı. Bay Tutkal'ı ve konuklarını kaba kuvvetle yenemezdi. Zaman. Zaman kazanmalıydı. Denizyıldızı-çocuk acı çekmişti ama ölmeyecekti.

Asıl zalimlik *hiç* ölmeyecek olmasıydı...

"Kitapları seviyorum," dedi Melanie sakince. "Özellikle sahaflardaki eski kitapları. Hazine bulmak gibidir."

Bay Tutkal neşeyle bir çığlık attı. "O zaman buna bayılacaksın!" Heyecanla konuşurken ağzından beyaz tükürükler saçıyordu. "Baksana! Bu şimdiye kadar gördüğüm en eski kitap," diye ıslak ıslak fısıldadı Melanie'nin kulağına. "Sırlar ve kehanetlerle dolu, senden ne gördüğünü bana söylemeni istiyorum. Çünkü dediklerine göre bu sözler kimin okuduğuna bağlı olarak değişiyormuş!"

Melanie'nin korkudan boğazı düğümlendi.

Standın üzerinde açık duran kitap: *Âlemler Kitabı*'ydı...

Bay Tutkal ilahi söyler gibi tekrarlamaya başladı. "Buldum onu! Buldum onu! Nana nana *buubuu*!" Az önce dostça uzanan eliyle Melanie'yi bileğinden hızla çekip yere düşürdü. Dizinin üstüne düşen Melanie'nin derisi sıyrılmıştı ama hiç ağlayıp sızlamadı.

"Ben fark etmeden bu Âlem'e girebileceğini mi sanıyordun? Anneni kurtarıp eve dönebileceğini mi sanıyordun? Sen iğrenç bir şeysin! Hiç var olmamalıydın! Burada olman, Yarım Dünya'da bulunman, bütün Âlem'i canlılığınla kirletmen, değişiklik yapabilme gücüne sahip olman beni DELİRTİYOR!" Bay Tutkal uzayıp yükseldi, çenesi aynı yükseklikte kalmış ama başı tavana kadar çıkmıştı. Böyle uzamış, iğrenç şekilde sünmüş haliyle neredeyse tamamen ağız, kol ve bacaktan ibaretti. Çevresine sirke ve küf kokusu yayıyor, gözleri ve boğazları yakıyordu.

Çat! Kısalıp eski haline döndü, sonra eğilip Melanie'yi yerden kaldırdı. Yüzünde samimiyetsiz bir kaygı vardı. "Düşünsene," dedi. " Tüm bu yıllar boyunca burnumun dibinde bir kehanet kitabı varmış, hem de bu oteldeymiş ve o çirkin cüce kadın benden saklamış! Katlanamam! Ama artık nerede yaşadığını biliyorum. Onu her gün ziyaret edebilirim! Hepsi senin yüzünden, Melanie. Senin teninin berbat kokusunu izledim. Bunu biliyor muydun?" Özel konuşmak istermiş gibi elini Melanie'nin kulağına götürdü ama sesi herkesin duyabileceği kadar yüksekti. "Gerçekten çok kötü bir vücut kokun var."

Melanie'nin kulakları kızardı. Seni kışkırtmasına izin verme, dedi kendi kendine. Oyununa katılman için seni kandırmaya çalışıyor. Aşağılamak istiyor, diye düşündü. Sadece dehşet ve korkudan beslenmiyordu – aşağılamak da istiyordu.

"Bilmiyordum," dedi Melanie yavaşça. "Söylediğiniz için teşekkürler. İlk fırsatta biraz deodorant alayım."

İskeletler ve kuş kafalı adam gergince birbirlerine baktılar,

Melanie'nin ne yapmaya çalıştığını kestirememişlerdi. Deniz-yıldızı-çocuk nihayet yılanbalığı-kadının da yardımıyla yüzündeki tutkalı temizlemeyi becermişti. "Olleeey!" diye bağırdı ama kadın, yılanbalığı koluyla hemen onun ağzını kapattı.

Bay Tutkal'ın minik gözleri kısıldı.

Melanie'nin kalbi hafiften pırpır etti. Konuklar: Hepsi ona karşı değildi.

Fumiko buz kovasında soğutulmuş bir şişe şampanya ve bir tepsiye dizilmiş kadehlerle çıkageldi.

"Hah! İçecekler! Köpüklüyü dök bakalım, tatlım." Bay Tutkal sakin ve neşeli gibiydi.

Şampanyanın mantarı pat! diye basınçla fırladı. Konuklar da aşırı bir neşeyle gülmeye başladılar.

Bay Tutkal yapışkan eliyle Melanie'yi ensesinden yakalayıp yukarı kaldırdı. Onu kitap standına doğru götürdü. Yüzünü açık sayfalara yaklaştırdı ama okumasını engelleyecek kadar çok yaklaştırmıştı. Kara harfler balık gibi akıntıya karşı kıvrıla kıvrıla yüzüyorlardı.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Bay Tutkal.

"Okuyamıyorum," dedi Melanie.

Adam yüzünü sayfaya yapıştırıp sağa sola hareket ettirdi. "Şimdi görüyor musun!" diye haykırdı. "Bu yeterince yakın mı!"

Melanie'yi o kadar ani bıraktı ki kızcağız geriye doğru devrildi. Tavan çok yukarıda kalmıştı, bir an girdap gibi döndüğünü gördü. Melanie ayaklı kadehlere doldurulan şampanyanın sesini duyabiliyordu, kabarcıklar mikroskopik müzik notaları gibi birbiri ardına patlıyordu.

"Kalk ayağa," dedi Bay Tutkal kibarca.

Melanie ayağa kalktı.

Bay Tutkal ince bir kadehi Melanie'nin eline verdi ve kendi kadehini de havaya kaldırdı. "Dinleyin! Dinleyin! Bir duyuru yapmak istiyorum!" Yaratıklar susup hevesle beklemeye başladılar.

"Gel buraya, şekerim!" Bay Tutkal kolunu uzatıp Fumiko'yu sirke kokulu kolunun altına çekti.

Melanie'nin yüzündeki ifadede değişiklik olmadı. Sadece kadeh tutan eli hafifçe titredi.

"Melanie'ye, mütevazı evime ve Yarım Dünya'ya hoş geldin, diyorum!" diye başladı Bay Tutkal.

"Heey, heeey!" diye tezahürat yaptı birkaç tanesi.

"Henüz SÖZLERİMİ BİTİRMEDİM!" diye kükredi Bay Tutkal.

Konuklar donup kaldı, kimseden ses çıkmadı.

"Nerede kalmıştık," diye devam etti Bay Tutkal. "Melanie'nin gelişi çok münasip bir zamana denk geldi çünkü tam da Fumiko benimle evlenmeyi kabul etmişti." Nişanlısına dönerek onun ifadesiz yüzüne baygın bir hayranlıkla baktı. "Öyle değil mi, tatlım?" Fumiko'yu hafifçe sarstı, kadıncağızın başı aşağı yukarı inip kalktı.

Konuklar kibarca onları alkışladı, tezahürata başladı ama Melanie artık hiçbir şey duyamaz olmuştu. Gözlerinin önünde ateşten bir duvar gürül gürül yanıyordu adeta.

Annesine böyle davranılıyordu. Eşya gibi. *Mal* gibi.

Bay Tutkal göz ucuyla Melanie'ye baktı, oynak dudaklarına alaycı bir neşe yerleşti.

Melanie derin bir nefes alıp ağır ağır geri bıraktı.

Zaman. Zaman kazanacaktı. Kontrolü yitirmemeliydi. Onu dost olabileceklerine ikna etmek zorundaydı... Yeşim Sıçan, diye yalvardı içinden. Bana geri dön.

Bay Tutkal gözlerini kıstı.

"Tebrikler," dedi Melanie duygusuzca.

Bay Tutkal'ın burun delikleri genişledi. Minik gözbebekleri iyice küçüldü ve gözlerinin beyazından ışıklar saçılmaya başladı. "İç!" diye gürledi ve herkes köpüklü şampanyadan birer yudum aldı. Melanie kadehi ağzına götürdü ama ağzını kapalı tuttu. Sonra herkes içmeye devam ederken kadehi indirdi ve

belli etmeden içindekini halıya döktü.

"Melanie." Bay Tutkal onu alnından öpmek için eğildi. Melanie başını çevirince adamın yapışkan dudakları saçına değdi. "Melanie bizim minik, çiçek kızımız olacak. Törenden sonra da onu domuz gibi şişte çevireceğiz."

İskeletler gergince takırdadı.

"Taze domuz yeme fikrini çok mu beğendiniz?" diye köpürdü Bay Tutkal.

Konuk güruhu hemen alkışlamaya ve ıslıklamaya başladı. Onlar "Kızarmış domuz! Kızarmış domuz! Kızarmış domuz!" diye bağırıp ayaklarını da ritme uygun olarak yere vururken salondaki hafif eşyalar da sallanıyordu.

"Hımmmm, mmmmm çok iyi!" Bay Tutkal dudaklarını yaladıktan sonra eliyle dümdüz karnını ovaladı. Karnı artık şiş değildi, kanguru adam ya sindirilmiş ya da döngüsüne geri başlamak için hayvanat bahçesine geri çekilmişti. "Karnım çok acıktı! Üstelik çok susadım! Ama önce," Bay Tutkal yapışkan eliyle Melanie'yi ensesinden yakaladı ve tekrar *Âlemler Kitabı*'na doğru iteledi. "Şunu konuklara sesli olarak okumanı istiyorum. Kitaptaki son yazılı sayfa. Ardından gelen sayfalar boş. Bu yüzden söylediği son şeyi bilmek istiyorum. Gelecekteki vefatının bilgisini bizimle paylaş. Gördüğün kanlı ayrıntıların hepsini anlat."

Ses tonu. Bay Tutkal alaycı ve sadistti ama başka bir şey daha vardı. Şüphe duyuyordu...

Melanie kehanetin sözcüklerini okurken içinde bir şeyler tık etti.

Bir çocuk büyüdü
Âlemler arasında
Bölen şimdi
Bir araya getiriyor. Bir çocuk
Yeniden doğabilir

Böylece bitebilir
Başlayabilecek
Olan

Yazı değişmişti! Melanie şaşkınlıkla gözlerini kırpıp tekrar okudu. Son okuduğunda doğmamış bir çocuk ve bu çocuğun ikinci kez doğuşundan söz ediliyordu. Kehanetin bu versiyonunda ise çocuk büyümüştü... Büyümüştü! Yüreğini gurur ve hüznün ışıltısı doldurdu. Doğruydu.

Kalbi hızla çarpıyordu. Kehanete göre ayrıca bölen de bir araya getiriyordu. İşlerin yoluna gireceği an yaklaşmış olmalıydı. Kesinlikle bu anlama geliyordu! Yüreği göğsünün içinde kuş gibi çırpınmaya başladı.

Ensesine yapışık duran el sünerek bütün boğazını kapladı. Yapışkan ve esnek madde biraz sonra sıkmaya başladı. "Oku dedim sana," diye fısıldadı Bay Tutkal.

"Önce sen!" Melanie hızla bir nefes aldı. "Sen seninkini söylersen ben de benimkini söylerim!"

Bay Tutkal'ın yüzündeki öfkenin yerini önce korku, sonra utanç aldı.

Melanie hayretle onu seyretti.

Gözleri. Sayfanın her yanına bakıyor, köşeden köşeye gidiyor, bir taraftan öbür tarafa geçiyordu ama harfleri takip etmiyordu.

Bay Tutkal okuyamıyordu...

15. Bölüm

Kendi kaderini okuyamıyordu... Gelecekte neler olacağından haberi yoktu. Kazanacağından emin olamıyordu...

Melanie umudunu yitirmezken, Bay Tutkal şüpheler içinde kıvranıyordu.

Melanie'nin boynundaki zamktan halat nefesini kesmeye başladı, gözünün önünde beyaz ışıklar uçuşuyor, etraf bulanıklaşıyordu. "Tamam!" dedi boğuk bir sesle. "Okuyacağım!"

Bay Tutkal ölümcül kavrayışını gevşetti ama onu tamamen serbest bırakmadı.

Melanie kesik kesik nefes alarak hızla düşündü. Ardından boğazını temizledi, titreyen sesiyle okumaya başladı.

Tüm aradıklarını
Yitirdin
Ah kederli çocuk
Ağla, kabullen
Kaderinin yattığını

Ellerinde
Yeni efendinin
Itaat et!

Bay Tutkal yapış yapış dudaklarının arasından püskürdü. Kahkahalar atarken bardağını yere attı, manyakça bir neşeyle ellerini dizlerine vurmaya başladı. Islak avuçlarıyla dizlerini döverek ayaklarını da sabit bir ritme göre yere vuruyordu. Sirke ve kauçuk kokusu havayı doldurdu. "Evet! Evet!" dedi sevinçle kendi kendine sarılarak. "Biliyordum! Biliyordum! Söylentilerin yalan olduğunu biliyordum! Bu Âlem'de canlı hiçbir şey doğamaz! Bu acayipliğin burada doğmasını engelledim, şimdi de onu öldürecek ve şafak sökmeden önce yiyeceğiz! Sonsuza dek Yarım Hayat! Ebediyete kadar! Ten ile Ruh arasındaki engelleri yıkacağız, tek döngü Yarım Dünya olacak, bütün zaman boyunca!"

Melanie bir korku hissinin boğazında yükselmesini engelleyemedi. Bu gece. Onu bu gece öldürecekti.

Gerçekten ölecek miydi? Aynı çileyi ebediyete dek yeniden yaşamaya mı mahkûm olacaktı? Melanie hırsla Fumiko'nun yüzüne baktı. Anne, diye yakardı yüreğinin derinliklerinden.

Fumiko ağır ağır ona doğru döndü.

Melanie onun yüzündeki ifadeden bir şey çıkaramadı.

Bay Tutkal ayağa fırladı. "Daha fazla içecek! Kanepeleri getirin! Müzik!" Kapı zili çalınca Bay Tutkal heyecanla ellerini çırptı. Girişe doğru döndü, sonra durdu. Gözlerini kıstı, dilini çıkarıp ip gibi savurdu. Dilinin ucu Melanie'nin bileklerini sararak ikisini birbirine bağladı, dilinin ortasını da piyanonun ayağına doladı. Ondan sonra bağladığı yerden dilini kopardı, geri kalanını ağzının içine çekti.

Melanie bağlarını çekiştirdi.

Bağlar esnekti ama onlardan kurtulmasına imkân yoktu.

"Orada dur, domuzcuk," dedi Bay Tutkal. Yeni konuklarını karşılamaya gitti. Melanie onun sinsice konuşmasını ve gerek

insanların gerekse insan olmayanların mırıl mırıl yanıtlarını duydu...

Melanie elini bağlayan tutkal halatı yere koydu. Halatın üstüne ayağıyla sıkıca basıp iki elini birden yukarı doğru çekmeye çalıştı. Ama Bay Tutkal'ın dili kopmuyor, sadece lastik gibi uzuyordu.

Piyano oturağına çöktü.

Oda Bosch tablolarından fırlamış yaratıklarla dolmaya başlamıştı; balık kafalı bir adam, çocuk yüzlü bir yavru köpek, her yerinden siğiller ve kıllar fışkıran dev kurbağalar, domuza benzeyen maymunlar, hattâ hayvandan ziyade bitkiye benzeyenler. Melanie bunlardan bazılarının insan olarak başlayıp sonra hayvan taraflarını mı seçtiklerini, yoksa hayvan olarak başlayıp insan taraflarını mı seçtiklerini bilemedi. Neticede bir şey fark eder miydi? İnsan gibi kalmayı seçen birkaç kişi ise ölümlerinin izini taşıyorlardı; göğüste bir boşluk, kocaman ve iltihaplı çıbanlar, kangren olmuş ve leş gibi kokan azalar... Acaba bunları madalya niyetine mi taşıyorlardı? Melanie merak etti. Birbirlerine izleri gösterip övünüyorlar mıydı?

Fumiko buz kovasında şampanya getirmeye devam etti. Mantarlar pop! diye fırladı, konuklar köpüren içkiyi sevinç çığlıklarıyla karşıladı. Bardaklar boşaldıktan sonra Fumiko atıştırmalık getirmek üzere mutfağa döndü. Nihayet şeffaf bantla kaplı gümüş tepsileri içeri getirdi. Melanie bandın altında bir şeylerin *kımıldandığını*, minik kürklü patilerin, dokungaçların ve kuyrukların hareket ettiğini görebiliyordu. Fumiko bandı çıkarınca minik kanepeler tepsiden fırlayıp dört bir yana dağıldılar, konuklar da neşeyle, çığlıklar atarak bu canlı lokmaları kovalıyordu. Bu şamata sırasında Melanie yanından geçmekte olan annesinin kolunu yakaladı.

"Bu gece bitecek," dedi Melanie heyecanla. "Her şey yoluna girecek, Anne. Buradan kurtulacağız. Tekrar iyi olabiliriz. Buna inanıyorum." Sözcükler Melanie'nin boğazında düğümleniyordu. "Ayrıca seni seviyorum."

Fumiko ifadesizce ona bakmayı sürdürdü. Melanie kolunu bırakınca da bir şey demeden yürüyüp gitti. Melanie gözlerini sert sert ovuşturdu. Belki de annesi onu duymuştu. Derinlerinde bir yerde. Melanie derin bir nefes alıp yavaşça geri bıraktı.

O zaman çevresinde bir kalabalığın birikmiş olduğunu anladı.

Sarkmış çatallı dillerinin uçlarını şapırdatarak ağızlarına çeken Bosch halkı Melanie'ye garip bir doğa olayıymış gibi bakıyordu. Birbirlerini dürtüyor, kıkırdıyor, alaycı kahkahalar atıyor, keçi burunları ve tüylü solungaçlarıyla çevrelerindeki havayı kokluyorlardı.

Birisi çıplak kolunu okşadı. Temas ıslak, kaygandı, çürüyen mantar gibi. Melanie elinin tersiyle ona bir fiske vurup uzaklaştırdı, izleyiciler önce nefeslerini tuttular, sonra gergin bir keyifle kıs kıs güldüler.

Birisi saçını çekti. Baldırına pençeler dokundu. Melanie irkilerek ayağını çekti. Kalabalık parıltılı gözlerle yaklaşıyor, çürümüş etin şekerlenmiş ve pis kokusu yoğunlaşıyordu.

Adrenalini yükselen Melanie'nin kalbi hızlı hızlı atmaya, kulakları çınlamaya başladı.

Bu çok hızlı olmuştu...

Dişlerini gösterdi. Kavga etmeden canını teslim etmeyecekti.

Yüzü bir papatyanın merkezi gibi görünen denizyıldızı-çocuk kalabalığın önüne geçti. Minik gözleri kaygıyla irileşmiş, dudakları bükülmüş ve dingildiyordu.

"Bay Tutkal!" diye seslendi yüksek ama ürkek bir sesle. "Ona dokunuyorlar ama siz izin vermemiştiniz!" derken Melanie'ye bir göz kırptı.

Melanie korkunun etkisinden sıyrılıp onu anladı.

Onu koruyabilecek tek kişi işkencecisiydi. Melanie dudağını ısırdı. İşler çok fena karışmıştı. Denizyıldızı-çocuğun gözlerine baktı. Teşekkürler, dedi içinden.

Denizyıldızı-çocuğun dokungaçları duygusalca titreşti.

Bay Tutkal dilini kalabalığın üzerinde bir kırbaç gibi şaklatarak onları dağıttı. "Nankörler!" dedi kudurmuş gibi. "Beş para etmez OBURLAR!" Kalabalık dayak yemiş köpekler gibi sağa sola kaçışıyordu.

"A-affedersiniz," diye kekeledi bir iskelet adam. "Çok özür dileriz, efendim!" İtaatkarca boynunu eğdi ve Bay Tutkal onu kenara doğru itiverdi. Kemikler duvara çarpıp dağıldı. Bay Tutkal kemikleri iyice sağa sola dağıttı, minik köpek-çocuk da bir kemiği kapıp tüydü.

"Meerhabaaaa! Nankörler! Ucubeler ve geri zekâlılar! Her şeyin bir zamanı var, baylar bayanlar! Herkese kekten bir parça düşecek! Ama ben söyleyince. Ayrıca ilk parçayı BEN ALIRIM!" Bay Tutkal bağırırken ağzından beyaz parçalar saçıyordu. Gözleri mermer toplar gibiydi, tam ortalarında minicik birer siyah nokta vardı.

Delirmiş, diye düşündü Melanie. Bu adam delinin tekiydi. Söylediği her şey sanki yoldan çıkmış, eziyet görmüş, canavar bir çocuğun sözleriydi.

Onu bu hale getiren neydi? Korkunç zarar gördüğü ana kaçınılmaz olarak geri çekildiğinde ne oluyordu? Melanie anlayış ve tiksintiyle ürperdi. Bu kadar yoldan çıkması, canavarlaşması... Ona yapılan kötülük akla hayale sığmayacak cinstendi herhalde. Hissettiği iğrenme ve acıma dalgaları çok şiddetliydi.

Bay Tutkal, Melanie'nin yüzündeki duyguları aniden fark etti.

Gevşek yüz hatları öfkeyle çarpıldı. Kıvrılarak, köpürerek çenesini açmaya başladı, ağzı bedeninden daha büyük olmuştu, avını yutmaya hazırlanan yılanbalığı gibi görünüyordu.

Melanie onun ağzından içeri baktı. Nemli, ekşi sirke kokusu gözlerini yaktı; boğucu, iğrenç ve zehirliydi. Ağzının içindeki derisi, boğazına kadar kurtçuk beyazıydı, eriyen peynire benzeyen tutkal parçaları içeri doğru akıyordu.

Bay Tutkal rulo halindeki genişlemiş, düzleşmiş dilini kırmızı bir halı misali açtı. Dili tamamen açılınca yapışkan ucuyla Melanie'nin gövdesini sevgiyle ve kibarca sardı, kollarını bedenine yapıştırdı.

Onu çok yavaş *sıkıyordu*, sanki candan bir kucaklamaydı bu.

Onu ağır ağır ve nazikçe ağzına doğru çekmeye başladı.

Melanie'yi sardığı uzun dili ağzının geri kalanına eriyik halinde bir halatla bağlıydı. Yutulup ölmesini engelleyecek hiçbir şey kalmamıştı.

Melanie'nin kulaklarında bir uğultu başladı. Annesinin yüzünü son bir kez görmek için umutsuzca bakışlarını çevirdi.

Oradaydı. Profili. Pencereden dışarı bakıyordu. Mesafeli ve anlaşılmazdı. Aynalı elbisesi gerçekten çok güzeldi...

Melanie yol boyunca mücadele etmeden gitmeyecekti. Ayaklarını iki yana açacak, tırnaklarıyla yeri kazıyacak, dişleriyle onun boğazının içini parçalayacaktı.

Uğultu artıyordu, parti konukları panik halinde çevrelerine bakıyor, sesin kaynağını bulmaya çalışıyorlardı.

Uğultu sadece Melanie'nin kafasının içinde değildi; her yanlarını sarmıştı, muazzam, yankılı ve korkunçtu.

Duvar boyundaki büyük pencere kırıldı, parçaları çevreye saçıldı; çığlıklar ve haykırışlar duyuldu; cam parçaları açıktaki deriyi, postu, pulları kesti; uğultu iyice büyüyüp bir ses kasırgası halinde odanın içine dökülmeye, akmaya başladı. Siyah, siyahlık, kargalar. Yüzlerce ama yüzlerce karga havayı kapladı, çarpan kanatların uğultusu sağır ediciydi. Kara füzeler gibi dalıyor, dönüyor, gagalıyor, tırmalıyorlardı.

Tuhaf şekilli bir kuş Bay Tutkal'ın gözlerini oymak için dalışa geçince Melanie onun dilinden sıyrılmayı başardı.

Şimdi dizlerinin üstünde, kalbi deli gibi çarparak yukarı bakıyordu.

Dalışa geçen kocaman kara bir karganın sırtına minik bir

sıçan binmişti, dört uzun ön dişi ortaya çıkmıştı ve karganın tüylerine pençeleriyle hırsla tutunuyordu.

Melanie'nin yüzünde sevinçli bir gülümseme belirdi. "Haaah!" diye haykırdı boğuk sesiyle. Ayağa fırladı, iki yumruğunu havada salladı. "Haaayyah!"

Kuşlardan beş tanesi Bay Tutkal'ın başına üşüşmüştü, gözlerini oyuyor, kulaklarını yırtıyor, yanaklarını deşiyorlardı.

Kargalar konuklara da sürü halinde saldırıyordu. Konuklardan bazıları kollarını başlarının çevresinde sallayarak kaçıyor, bazıları da eğilip halının üstünde sürünerek uzaklaşıyordu. Sahte kürkten şort giymiş kuş kafalı adam keskin gagasıyla bir karganın bacağını kopardı. Karga bir çığlık attıktan sonra döne döne yere düştü. Kuş kafalı adam çıplak ayağıyla onu ezdi.

Kargalar iskeletlerin kemiklerini alıp götürüyor, çok geçmeden iskeletler bir çuval kibrit çöpü misali çöküveriyorlardı. Denizyıldızı-çocuk kollarını içe doğru bükerek hassas yüzünü koruyabilmişti, pütürlü ve sert dış kabuğu da ona kalkan oluyordu.

Fumiko piyanonun altına çekilmişti. İfadesiz yüzüyle solgun yanaklarındaki cam parçalarını çekip çıkarıyordu. Teninde kara kan lekeleri beliriyor, giderek yayılıyordu.

Şırrak! Şırrak! Şırrak! Bir hava akımı oldu, kargalar vurulmuş gibi düştüler.

Bay Tutkal dilini kırbaç gibi kullanıyor, gözle izlenemeyecek kadar büyük bir hızla şaklatıyordu. Kafasının etrafındaki kuşları da avuçlarından çıkan ince bir tutkal tabakasının içine hapsetmişti.

Patırt! En büyük karga taş gibi yere düştü ve Yeşim Sıçan onun sırtından atlayıp halının üstüne kondu. Ardından üzerine gelen tehlikeyi fark edip hemen çekildi. Yan yan sendeleyen bir adamın ölüm yarasına bir sürü karga üşüşmüştü. İç organlarını çekiştirip koparıyorlardı.

Melanie kendisi ile piyano arasında engelsiz bir yol olduğu-

nu gördü. Hemen fırladı ama ayak tabanında sıcak ve kıpkırmızı bir batma hissetti.

Cam. Kırılan pencerenin parçalarından biri. Kırık pencereden içeriye doğru geniş bir yay halinde cam parçaları dağılmıştı. Soğuk bir rüzgar esmeye başladı, çok ama çok uzakta arabaların kornaları duyuldu, sirenlerin sarmal halinde sesleri geldi, eşekler anırıyor, köpekler hırlaşıyor, inliyordu.

Melanie topuğuna gömülmüş uzun cam parçasını dişlerini

sıkarak çıkardı. Neyse ki ayağının daha yumuşak bir yerine saplanmamıştı. Çivi gibi ayağının üstünden çıkabilirdi. Kıpkırmızı kanı bu siyah-beyaz dünyada neredeyse ışıldayarak akıyordu. Melanie önce annesini çevreleyen kırık camdan çembere, sonra da kendi yalınayaklarına baktı. Annesinin ayağında ayakkabılar vardı, yürüyüp çıkabilirdi. Melanie tıpkı küçük ve ağlamaklı bir çocuk gibi ağır ağır elini uzattı, avuçlarını açtı. "Benimle gel," dedi usulca. "Gitme zamanı geldi."

Fumiko ona boş boş bakmayı sürdürdü. Yanaklarındaki kan lekeleri mürekkep gibi duruyordu. Savaşın sürdüğü odada ağır ağır bakışlarını gezdirdi. Yüzlerce kanat hızla çırpılıyor, kuşlardan kaçanlar ciyaklıyor ve çığlıklar atıyor, yukarıdan kara kül misali tüyler yağıyordu. Fumiko yavaşça kızının eline doğru uzandı.

Bay Tutkal gürledi. "Benim!" diye bağırdı. Şaklatarak, çatırdatarak kargaları üçer dörder vurup düşürürken bir yandan da Melanie ve annesine doğru yaklaşıyordu. "Benim! Benim! BENİM!"

"Gitmemiz gerek," dedi Melanie daha kararlı bir edayla. Sesinin umutsuz çıkmaması için çaba gösteriyordu. Annesinin bakışını yakaladığında biraz gülümsemeyi bile başardı. "Her şey yoluna girecek."

Annesinin gözlerinde umutlu bir his ağır ağır çiçeklenir gibi oldu. Yarım Dünya'da onu gördüğünden beri ilk kez annesinin içinde bir şeylerin geri döndüğünü sezebiliyordu.

Beyaz tutkal Fumiko'nun yüzüne yapıştı, yüzünün hatları bir anda silindi, çarpmanın etkisiyle başı geriye doğru devrildi.

Melanie bir çığlık attı.

Fumiko burnunu ve ağzını kaplayan kalın tutkal tabakasını içgüdüsel olarak tırmalamaya başladı.

Bay Tutkal dilini bukalemun gibi geri çekti ve Fumiko piyanonun altından fırlayıp onun ayaklarının dibine düştü.

Adam ağzını açmaya başladı, çenesi giderek daha çok aşağı

indi, başı kayboldu, nihayet geriye sadece açık bir ağız kaldı.

Odadaki gürültü uzaklardaki bir gürleme gibi kaldı, kuşlar sanki ağır ağır kanatlarını çırpıyor, insanlar yavaş çekimde kara sürülerin altında sendeliyorlardı. Kırık bir makineyle eski moda bir film çekiliyordu sanki. Melanie'nin çevresindeki dünya hareketsiz karelere bölündü, donmuş gerçeklikler arasındaki saniyelerde her şey kesik kesik hareket ediyordu.

Melanie soğukkanlılığını yitirmedi.

Çevresine şöyle bir göz gezdirdi. Pencerenin kırık camları.

Camlar annesini kaplayan esnek bağları kesmeyecekti. Şişe. Hayır. Bay Tutkal hemen kendine gelirdi. Kırılacak bir kafatası yoktu.

Bir kadın yılanbalığı kollarını başının çevresinde sallayarak acı dolu bir yavaşlıkla Melanie'ye doğru düşmeye başladı.

Melanie devrilmemek için yana çekildiğinde halıdaki yapışkan bir şeye bastı. Ayağını kaldırdığında yeni çiğnenmiş sakız gibi bir tutkal parçası olduğunu fark etti.

Sakız gibi...

Dünya hızlandı, kanatların patırtısı ve parti konuklarının çığlıkları geri döndü, Fumiko da Bay Tutkal'ın yamyam ağzına doğru sürüklenmeye devam ediyordu.

Melanie kendi çevresinde döndü. Şampanya şişesini boynundan yakalayıp bir kenara fırlattı. İçi buz ve erimiş suyla dolu kovayı kaptı. Yere düşmüş kuşların titreşen bedenlerinin üstünden atladı, gagalanmakta olanlara çarpmamak için yanlara kaydı. Sonunda ayağını halının üstüne sağlam bastı ve kovanın içindekileri Bay Tutkal'ın diline döktü.

16. Bölüm

Bay Tutkal'ın yayılmış dili hoş bir kristalleşme sesiyle katılaştı. Hâlâ yumuşak ağzının geri kalanına bağlıydı ama artık hareketleri kontrol edilemiyordu. Hâlâ dilin yapışkan ucuna bağlı olan Fumiko'nun ağırlığı bu uyuşmuş dili yere doğru çekti. Fumiko bir yana devrildi ve yüzünü kaplayan zamk tabakasını umutsuzca yırtmaya çalıştı.

Bay Tutkal'ın bedeni eski haline döndü, beyaz gözleri çılgınca dönüyor, öfke ve hüsranla gerilen yüzü canavar suratını andırıyordu. Donmuş dilini kontrol edemediğinden, ileri doğru giderek donmuş etinin çevresinde dönmeye başladı, tıpkı avını sarmalayan bir boa yılanı gibiydi. Bu arada ağzı da çabaları giderek azalan Fumiko'ya yaklaşıyordu.

Yeşim Sıçan birinin oyulmuş gözünün kalıntılarını tükürdü. Halının üzerinde yuvarlanarak yaklaştı, ölü bir karganın gövdesine çarparak durdu. "Evet!" diye sevinçle bağırdı Yeşim Sıçan. "Buz!"

Melanie ikinci ve üçüncü kovaları da kaptığı gibi önce Bay Tutkal'ın dilinin ucuna, sonra da boğazından aşağıya faşş! diye

kütür kütür buz döktü. Soğuk yayılırken adam esnekliğini iyice yitirdi, uzamış uzuvları katılaştı, nihayet yüzü de öfkeli bir maske halinde donup kaldı.

Fumiko kımıldanınca Bay Tutkal'ın dili kurumuş bir ağaç dalı gibi çat diye kırıldı.

Donmuş dilin kökü düşünce parça parça oldu. Parçalar siyah tüylü halının üstünde sert beyaz peynir topakları gibi duruyordu.

Melanie'nin kalbi üç kat hızlı çarpmaya başladı. Annesinin yüzündeki sertleşmiş zamkı nazikçe çekti, yüz kalıbı çıkarır gibi çıkardı. Maskeyi bir yana fırlattı.

Melanie annesinin yüzündeki terli saç tutamlarını ayırdı.

Sessizlik.

Sonra annesi öksürmeye başladı.

Kimse hareket etmiyordu. Kuşlar, parti konukları, hayvanlar ve canavarlar. Hepsi de şoka uğramış halde hiç kımıldamadan bu manzaraya bakıyorlardı.

Bay Tutkal etkisiz hale getirilmişti.

Hem de bir kız tarafından ve birkaç kova buz yardımıyla.

Melanie annesinin oturmasına yardım etti, usulca sırtını sıvazladı. Normal nefes almaya başladığını görünce de ayağa kalkmasına yardım etti. Elleri titriyordu.

Melanie hiçbir şey söylemedi. Kollarını annesinin boynuna doladı, ona sıkı sıkı sarıldı. Annesinin göğsünde kalbinin atışlarını duyabiliyordu.

Fumiko ağır ağır başını indirdi ve kızının omzuna dayadı.

Yeşim Sıçan bir çığlık attı.

Melanie irkildi. Hemen küçük dostunun olduğu yere baktı.

Dilin yavaşça eriyen bir parçası Bay Tutkal'ın ağzına doğru uzanmaya çalışıyordu. Efendisine doğru yaklaşan beyaz bir sülüğü andırıyordu. Sıçan dişini bu parçaya geçirmiş, o gitmek için çekiştirirken dört pençesiyle birden halının tüylerine tutunuyordu.

Bütün dil parçaları eriyor ve Bay Tutkal'ın ağzında donmuş duran köklerine doğru uzanmaya çalışıyorlardı.

Bay Tutkal biraz eriyen kaşlarını oynattı. Eski moda bir komedyen gibi hareket ettiriyordu onları. "Khheeeeuuuuu!" diye inildedi, sesi sis düdüğünden bile boğuk çıkmıştı.

Yetmedi! Melanie'nin kalbi duracak gibi oldu. Yetmemişti.

Mutfağa doğru fırladığında onu kimse durdurmadı.

Dondurucuyu açıp içinden büyük buz torbaları çıkardı. Üç torbayı ve boş bir buz kovasını aldı, erimeye başlayan Bay Tutkal'ın yanına geri döndü. Melanie torbalardan birini yırtıp avuç avuç buzu boş kovaya doldurdu.

Eriyik halinde dil parçaları Bay Tutkal'ın açık ağzına doğru sülükler gibi ilerlemeye devam ediyordu. Melanie onların hepsini yerden toplayıp buz kovasının içine koydu. Hepsi de anında katılaştılar ve bir daha hareket etmediler.

Bay Tutkal erimeye devam ediyordu, boynu hareketlenmişti, başını Melanie'ye doğru çevirdi. Dilinin kökü gri bir sülük gibi ağır ağır dışarı çıkmaya başladı. Bir yandan da gülümsüyordu.

Melanie tırnağını diğer torbaya geçirip onu da yırttı. Buz küpleri halının üstüne döküldü. Açık torbadan bir avuç buz alıp Bay Tutkal'ın açık ağzından içeri doldurdu.

Yüzün alt kısmı soğuktan hemen kitlendi.

Bay Tutkal'ın gözleri öfkeden kudurmuş gibiydi. Melanie torbadaki buzun geri kalanını katılaşmış ağzının içine döktü.

"İyi düşündün," dedi rahat bir nefes alan Yeşim Sıçan. "Şimdi bir bıçak getir."

Melanie hayretle irkildi. Sonra da Bay Tutkal'ın ayaklarına buz dökmeye devam etti. Bir tiksintiyle yüzünü buruşturarak yakasını boynundan ayırdı, gömleğinin önünden içine buz doldurmaya devam etti. Çok geçmeden adam tamamen buz küpleriyle çevrelenmişti. "Hayır," dedi Melanie usulca. "Onu öldüremeyiz."

Bay Tutkal kaskatı olmuştu. Gözleri bile hareket etmiyordu artık. Bir otopark şenliği için kötü yapılmış bir heykeli andırıyordu.

"Neden öldürmeyelim?" dedi Yeşim Sıçan soluk soluğa. Yanları hızlı hızlı inip kalkıyordu ve artık fareden bile küçüktü. "O da sana aynı şeyi yapacaktı, hattâ daha kötüsünü yapacaktı. Yaşamasına izin verirsek yine peşine düşecek. Buna artık son vermeliyiz."

Melanie kocaman kauçuk çizmelerin içine buz döktü, sonra daha büyük bir tiksintiyle yüzünü buruşturarak kemerini çekip oradan içeriye de buz küpleri attı. Buz torbaları boşalmıştı. Bay Tutkal tamamen donmuştu.

En azından bütün küpler eriyinceye kadar.

Ne kadar sürecekti?

Melanie başını kaldırdı.

Herkes ona bakıyordu; kargalarla savaşmak için orada kalan parti konukları, hâlâ canlı olan kuşlar. Denizyıldızı-çocuğun yüzü açığa çıkmış, ağzı hayret ve dehşetle açılmıştı. Yılanbalığı kolları olan kadın halının üstünde, düştüğü yerden ona bakıyordu, kollarının siyah ve eğri büğrü derisi yaşadığı şoktan titriyordu. Kuş kafalı adamın gagası telaşla takırdıyordu.

Melanie o sessizlikte bir araya gelmeye çalışan kuru kemiklerin takır tukur seslerini duyabiliyordu.

Annesi. Mutfaktan onlara doğru geliyordu. Aynalı elbisesinin parçaları bir pınar gibi ışıldıyor, bazı büyükçe parçalar kısacık anlar için çevrelerindeki katliamdan manzaraları yansıtıyordu; çarpık çurpuk ölü kargalar, oyulmuş gözler, tüy yığınları ve yerde göllenmiş kara kan.

Fumiko uyurgezer gibi hareket ediyordu, elindeki satırı yukarı kaldırmıştı. Gözleri boş bakıyordu, ölü gibiydi, yanaklarında simsiyah kan lekeleri vardı.

Melanie'nin kalbi sıkışır gibi oldu.

Annesi ne hale gelmişti böyle?

Fumiko Bay Tutkal'ın yanında durdu. Yüzündeki ifade hiç değişmeden, tek kelime etmeden satırı onun savunmasız ve donmuş ensesine doğru indirdi.

"Hayır!" Melanie ikisinin arasına atıldı, Fumiko'yu bileklerinden yakaladı.

Fumiko hiç tepki vermedi. Kızıyla çatışmadı ama uyurgezerce hareketini devam ettirmek ister gibiydi. Satırı bastırmaya devam etti, satırın çelik ağzı Bay Tutkal'ın savunmasız ensesine doğru çekiliyordu adeta.

"Hayır, Anne!" diye bağırdı Melanie. "Bunu yapmamalıyız!"

"Peki onu nasıl durduracağız?" dedi Yeşim Sıçan kısılmış sesiyle. Melanie onun sesini zar zor duymuştu. Sıçanın sesine bakılırsa çok güçsüz kalmıştı ve Melanie ona bakmaya cesaret edemiyordu. Annesi aşağı doğru ağırlığını verirken kendi kollarının da titremeye başladığını hissedebiliyordu.

"Eriyecek. O zaman baştan başlayacak," diye fısıldadı Yeşim Sıçan. "Onu parçalara ayırmalı ve bu Âlem'in her yanına dağıtmalıyız. Parçalarını derine gömmeliyiz. Ne gerekirse yapmalıyız."

Melanie'nin zihninde bir şimşek çaktı. "İşte buldum!" diye bağırdı. "Onu yok etmemizin bir faydası olmaz. Böyle korkunç bir şeyi yapsak bile döngü yinelenecektir. Döngüsünün başına geri dönecek, bu yüzden parçalarını ne kadar uzağa dağıttığımızın bir önemi kalmayacak. Onun bedeni parçalanmamalı. Asıl döngüyü parçalamamız gerek!"

Bir sessizlik oldu.

Derinden çalan bir çan gibi, havuzda genişleyen halkalar gibi. Uzaklarda kederli bir miyavlama duyuldu. Ses çok boğuktu, kaynağını bulabilmek için kulak kabarttılar.

Belki de yan dairedeki bir kedi?

Miyavlama giderek şiddetleniyordu.

Çıtırt, çıtırt, gevrek bir şey kırılmaya başlamıştı.

Yer sallandı, tavan alçalıp yükselir gibi oldu, Melanie ani bir baş dönmesiyle beraber dengesini kaybetti. İnsanlar, yaratıklar

korkuyla çığlıklar atarak dizlerinin üstüne çöküp yere tutunmaya çalıştılar.

Fumiko'nun bileği kurtulunca ağır satır indi, indi, Melanie'nin dehşet içindeki gözlerinin önünde kocaman parlak ağzı yavaşça üç yüz altmış derece döndükten sonra Bay Tutkal'ın kafasına birkaç santim girdi.

Bay Tutkal'ın gövdesi iki yana sallandı ve bu zaten yeterli oldu. Geriye doğru bir heykel gibi devrildi. Kalın halıya güm diye çarptı, taş gibi katı halde biraz sallandıktan sonra hareketsiz kaldı.

Kafasında satırla donmuş haline bakakaldılar.

Çok korkunçtu. Neredeyse komik bile denebilirdi.

Melanie aynı anda hem iğreniyor hem de gülme isteği duyuyordu.

Mermer kırılıyormuş gibi gürültülü bir çatırtı duyuldu, hepsi birden nefeslerini tutarak geriye sıçradılar.

Sanki büyük basınç altındaki bir şey nihayet patlamış gibi, Bay Tutkal'ın kafası ikiye ayrıldı, giysileri açıldı ve karnında beyaz, kansız bir yarık meydana geldi.

Miyavlama sesleri arttı, daha canhıraş bir hal aldı.

Görebilmek için iyice yaklaştılar...

Islak bir çatırtı! Şeftali çekirdeği gibi sertleşmiş olan Bay Tutkal ikiye ayrılınca körpe iç kısmı meydana çıktı.

Şiddetli bir rüzgar Melanie'nin başının çevresinde gürleyerek saçını uçurdu, sendeleyerek annesinin vücuduna yaslandı. Aynı anda hava durgunlaştı. O daimi sirke kokusu kaybolmuştu. Sağlıklı bir bebek bas bas bağırmaya başladı.

Hepsi birden şoka uğramış, dilleri tutulmuş halde Bay Tutkal'a bakıyorlardı. Sertleşmiş ak gövdesi ikiye yarılmıştı. İçinde organlar ya da kemikler yoktu, tamamen beyaz ve katıydı. İkiye ayrılınca ortaya minik bir bebek çıkmıştı. Solgun, pembemsi ve ışıltılı bebek capcanlıydı; minik topuklarıyla havayı tekmeliyordu, küçücük ellerini de yumruk yapmıştı. Nemli, tatlı, kabaran bir ekmek kokusu yayıldı etrafa...

17. Bölüm

Yeşim Sıçan iki ayağının üstünde doğruldu, minik pençelerini göğsünde birleştirdi. Sesi cılız ama berraktı, saygı ve derin bir tamamlanma hissiyle konuşuyordu.

Bir çocuk oluşur ve gider
Doğmadan
Ayrımı geçip öbür yana
O döndüğünde
Biter olmaması gereken
İmkânsız
Bir çocuk doğunca
Yarım Dünya Âlemi'nde

Minik sıçan çok kısa bir an için duraksadı, ardından neredeyse duyulmaz bir klik sesiyle birlikte tekrar tılsım halini alarak halının üstüne düştü.

Bebek daha şiddetli ağlamaya başlamıştı. Bay Tutkal'ın ko-

nukları huzursuzca kendi aralarında fısıldaşarak geri çekilip halkayı genişlettiler.

Melanie onların insan ya da insanlıktan çıkmış yüzlerine endişeyle baktı. Kehanet gerçekleşmiş miydi? Âlemler tekrar birleşmiş miydi?

Annesiyle birlikte artık eve dönebilirler miydi?

Bebek viyaklamaya devam ederken Fumiko başını iki yana salladı. Gürültü onu rahatsız etmiş gibi kaşlarını çattı, başka birinin düşlerinin derinliklerinden uyanır gibi bir hali vardı. Başını kaldırınca kızını gördü.

"Melanie?" dedi telaş ve şaşkınlık içinde. "Melanie?"

Melanie'nin yüzü, güneşe dönmüş bir çiçek gibi aydınlandı.

Fumiko heyecanla titreyen elini uzatıp kızının yüzünü okşadı.

Melanie gözlerini kapadı ve annesinin avucunun içine sıcacık gözyaşları fışkırdı.

"Bu yanlış," dedi bir yaratık ıslıklı bir sesle.

"Bay Tutkal geri gelince bizi suçlayacak!" diye homurdandı başka bir ses.

"Bir şeyler yapmalıyız," dedi bir başkası hırıltılar arasında.

Kuş kafalı adam keskin gagasını takırdattı. "Döngüsünde, annesi onu doğururken babası tarafından öldürülüyordu. Onu yaratan döngü buydu. Böyle bir döngüyü uzatmıştı. Yarım Hayatlarımızı değiştirebileceğimizi, esnetebileceğimizi, yeniden biçimlendirebileceğimizi ilk fark eden oydu."

Yılanbalığı kadın şahane başını sallayarak onayladı. Kara gözlerinde duygulu bir ışıltı belirdi. "Tam doğmaktayken ölen bir bebek olmaya mahkûmdu ama yüzlerce yıl içinde bilgisini azar azar artırdı. Nihayet kurban katil oldu!"

Kuş kafalı adamın tüyleri büyük bir heyecanla dikildi. "O bizim kurtarıcımız! Eninde sonunda ilk travmaya geri fırlatılsak bile güçlü olmayı bize o gösterdi! "

Yılanbalığı kadın kaygan kollarını kıvrak gövdesinin çevre-

sine doladı. "Bay Tutkal olmasa şimdi hâlâ denizde boğuluyordum," diye fısıldadı.

Kuş kafalı adam başını yana eğdi, ışıltılı, ela gözünde bir ifade okunamıyordu. "Tekrar doğmasına izin veremeyiz. Böyle olmaz! Onun kimliğinin her yönüne aykırı! Döngülerden biri kırılırsa bizim başımıza neler geleceğini kim bilebilir?" Adam onlara doğru bir adım atınca Melani küçük bir *çatırtı* duydu.

"Yoo!" diye bağırdı Melanie. Kuş adamı sertçe itti, adam sendeleyerek birkaç adım geriye gitti. Melanie kalbi endişeyle çarparak çömeldi.

Parçalardan biri hâlâ kırmızı şeride bağlıydı ama yeşim tılsımın yarısı ezilip parçalanmıştı.

Yeşim Sıçan kırılmıştı.

Melanie'nin alt dudağı titremeye başladı. Çok üzgünüm, Gao Çin Şi, diye düşündü. Çok üzgünüm, Bayan Wei. Üzgünüm, Yeşim Sıçan.

Melanie şeridi yerden alıp bileğine doladı, uçlarını da avucunun içine aldı. Burnunu çekmekte olan bebeğe doğru geriledi. Annesinin de aynı şeyi yaptığını hissedebiliyordu.

Melanie boştaki avucunu açarak elini uzattı. "Durun," diye yalvardı. "Görmüyor musunuz? Döngüyü değiştirmemiz *gerek*. Hepiniz acılarınıza hapsolmuşsunuz. Bu böyle devam etmek zorunda değil!"

Göz ucuyla çevresini taradığında kargaların da sessizce hoplayarak ona doğru geldiğini fark etti.

"Sen, çocuk," dedi yılanbalığı kadın, kişnercesine. "Burası bizim Yarım Dünyamız. Tek bildiğimiz yer burası." Kadın yere doğru kıvrıldı, yılanbalığı kolları çılgınca savrulmaya başladı. Ağzını açınca yine yılanbalığından kısa bir dil ortaya çıktı. Onun da gözleri ve incecik, iğne gibi dişleri olan bir ağzı vardı. "Bizim istediğimiz burada olmak!" diye vızıldadı yılanbalığı dil.

Fumiko bebeği kabuğundan çıkarıp Melanie'yi de elbisesi-

nin sırtından çekiştirmeye başladı. "Koş!" diye bağırdı. Aynı anda kargalar da halıdan yukarı doğru sıçrayarak gürültülü, kanattan bir kara duvar ördüler.

Parti konukları bu patırtı karşısında gerilerken Melanie de tılsımı avucunun içinde sıkıca tutarak annesiyle birlikte ön kapıyı geçip koridora çıktı.

Merdivenler, diye düşündü Melanie telaşla. Oradan binanın çatısına. Sonra da dağa ve karga köprüsüne.

Kargalar... Geç de olsa minnettarlıkla gözleri doldu.

Yangın çıkışını gösteren işarete yöneldi.

Fumiko onu asansöre doğru çekti. "Bu taraftan! Hatırlıyorum!" dedi boğulurcasına.

Konuşmalar, hırlamalar, sızlanmalar, kanat sesleri yankılanarak onlara kadar ulaşıyordu.

Melanie bir anlık tereddütten sonra annesiyle birlikte çift kanatlı asansör kapısına doğru koştu.

"Aşağıya!" diye bağırdı Fumiko.

Melanie düğmeye bastı. "Haydi!" diye yalvardı. "Haydi, haydi!"

Arkalarından yankılanarak gelen sesler değişiyor, daha sevinçli ve telaşlı bir hal alıyordu. Kargalar ilk kez gaklamaya başladılar.

Gaklamaları giderek daha uzaktan duyulur oldu, sonunda tamamen kesildi.

Tam asansörün geldiğini haber veren çınlama duyulduğu anda Melanie ve annesi Bay Tutkal'ın kapısının açıldığını duydular.

Hemen asansöre daldılar ve Melanie "Kapat" düğmesine hırsla basarken koridora baktılar.

Bay Tutkal'ın süitinin kapısı açılmıştı ama bir şey çıkışı tıkıyordu...

Tuhaf şekilli bir şey, sayısız, üçgen biçimli uzuvları sayesinde kalabalığı içeride tutuyordu.

Bu denizyıldızı-çocuktu. Kalın zırhlı, pütürlü tarafını kalabalığa dönmüştü. Melanie onun papatya gibi yüzünü bir anlığına görebildi. Cesurca gülümsüyordu. "Acele edin!" diye bağırdı asansörün kapıları kapanırken. O sırada önce bir kolu, sonra diğer kolu koparıldı.

Melanie'nin üzüntüden nefesi kesildi.

Fumiko kararlı bir ifadeyle bebeği göğsüne daha sıkı bastırarak paneldeki düğmelerden birine bastı.

Dört numaranın ışığı yandı.

"Hayır!" diye haykırdı Melanie. "Ne yapıyorsun? Dört numara kötü bir yer!" Acil durum düğmesine, başka herhangi bir düğmeye basmaya yeltendi ama annesi sert bir hareketle kolunu yakaladı.

"Dur!" dedi Fumiko kesin bir sesle.

Melanie hemen yelkenleri suya indirdi. Annesinin böyle kararlı davrandığını daha önce hiç görmemişti.

Bebek yine ağlamaya başlayınca Fumiko onu avutmak için sallamaya koyuldu. "Üzgünüm, Melanie," dedi Fumiko usulca. "Senin âlemine gidebilmemizin tek yolu orası."

Melanie rahatlayarak sırtını serin duvara yasladı. Tabii ya. Şimdi mantıklı gelmeye başlamıştı. Gözlerini tavana çevirerek, ikinci asansörün kalabalığa ne zaman varacağını düşündü. "Bebekle ne yapacaksın?" diye sordu. Hisleri yıpranmış, birbirine girmiş, karmakarışık olmuştu.

Fumiko başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Fakat onun tekrar döngüsüne girmesine izin veremem."

Asansör yavaşladı, çan çaldıktan sonra da tamamen durdu.

On üçüncü katta durdurulmuşlardı.

Fumiko ters ters Melanie'ye baktı.

"Ben dokunmadım!" dedi Melanie.

Sırtlarını umutsuzca asansörün arka duvarına dayadılar.

Kapılar sessizce açıldı.

Modası geçmiş ve çekmiş gibi duran solgun bir takım, pan-

tolonun dışına çıkarılmış kirli tişörtü güç bela kapatıyor, kemerin üstünden bira göbeği sarkıyordu. Düğme iliklerinden birine karanfil niyetine buruşturulmuş bir beş dolar tıkılmıştı. Adamın kolunda, etekleri yere kadar inen siyah bir elbise giymiş; uzun, siyah saçlı, güzel bir kadın vardı. Gözleri tamamen ters dönmüştü. Sadece beyazları görünüyordu, tıpkı haşlanıp soyulmuş yumurta gibi.

Adam küçük, karpuz çekirdeğine benzer gözlerinden birini kırparken öne doğru eğildi. "Yanlış katta inmişiz," dedi sakınganca. "Çatı katındaki bir partiye davetliydik!"

"Şinobu!" diye haykırdı Fumiko. Sesi bir şahininki gibi keskindi.

Adam geriledi. Solgun yüzü bembeyaz kesildi. Gözlerini kırpıştırdı, elini yanındaki kadının elinden kurtararak gözlerini ovuşturdu.

Fumiko bebeği hemen Melanie'nin kollarına bıraktı.

Melanie içgüdüsel bir hareketle onu kucakladı.

Fumiko, "Üzgünüm," diyerek Şinobu'nun kız arkadaşını hızla göğsünden itti. Kadın gerisin geriye gidip gümp diye poposunun üstüne oturdu.

Fumiko hemen Şinobu'yu kirli yakasından kavrayıp asansörün içine çekti. "Kapat" düğmesine hızla vurunca asansör bir kez daha aşağı inmeye başladı.

Melanie hayretle annesine ve babasına baktı. Daha önce onları hiç birlikte görmemişti. Yabancı gibi görünüyorlardı gözüne.

İkisi birden dönüp onun kirli ama ışıldayan yüzüne baktılar.

"Demek *yaşıyor*," dedi Şinobu titreyen bir sesle. Emin olmak için kendi yüzüne sert bir tokat attı. Şaklama hepsini irkiltti. "Bu gerçekten oluyor mu? O kadar uzun zamandır kaybolmuştum ki." Sözcükler boğazına takılıyor gibiydi. "Fumiko..."

Fumiko onu kollarının arasına aldı. "On dört yıl oldu," diye

mırıldandı kirli saçlarına doğru. "Bizim içimizde yaşam olmamasına rağmen kızımız Yaşam'da büyüdü." Şinobu'yu sarsınca adam başını kaldırdı.

Yüzünde gururun ışıltısı vardı.

"Şu ana kadar iyi gittik," diye mırıldandı Fumiko, "ama daha işimiz bitmedi."

Asansör önce yavaşladı, birkaç santim sonra da tamamen durdu.

Çing.

Dördüncü kata gelmişlerdi.

"Yine mi?" Şinobu sesini alçaltmıştı. Bıkkındı.

"Hayır," diye fısıldadı Fumiko. "Bu sefer farklı."

Kapılar iki yana doğru açılmaya başladı.

Melanie korkunç gürültü saldırısını çok geç hatırladı. İçgüdüsel olarak omuzları gerildi, kollarındaki bebek de ondaki değişimi fark ederek kıpırtısız kaldı.

Kapılar tam bir karanlığa açıldı. Sessizlik.

Bebek usulca derin bir nefes aldı.

Şinobu herkesin duyabileceği kadar gürültüyle yutkundu. Boğazını temizledi. "Bu kimin bebeği?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Benim değil!" dedi kulakları yanmaya başlayan Melanie sert bir sesle. "Bu Bay Tutkal! Yeniden doğdu!" Melanie bu sözlerin anlamını kavradığında hafifçe kıkırdamaktan kendini alamadı.

Karanlık sesini çevreliyor gibiydi.

"Şşşş," diye uyardı Fumiko.

Asansörden yayılan ışık en azından koridorun zeminini aydınlatmalıydı ama sanki ışık tamamen yutuluyordu. Hiçbir şekil ya da çizgi ayırt edemiyorlardı. Açık kapının öbür yanında herhangi bir şeyin var olup olmadığını bile bilemiyorlardı.

Melanie'nin kalbi duracak gibi oldu. Dışarıda ne vardı? Koridorun bile varlığından emin olmak mümkün değildi. Belki de

kocaman bir odaydı, çeşit çeşit yaratık ve canavar onları izliyordu. Minicik parlak bir sahnedeki aktörler gibi savunmasızdılar. Belki de karanlığa girmedikleri sürece saldıramıyorlardı. Girer girmez onları parçalara ayıracak, çiğnemeden yutacaklardı...

Mekanik bir sürtünme sesi.

Hep birden irkilerek korkuyla karanlığa baktılar. Sonra üçü birden sesin kaynağını fark edip asansörün tavanına bakışlarını çevirdiler. Sürtünme ve dönme sesleri aşağı inen bir asansörden geliyordu...

Herhalde hangi katta duracaklarını görmek için beklemişlerdi. Şimdi onlar da geliyorlardı.

Melanie yeşim tılsımın kırık parçasını avucunda sıktı. Kollarındaki pespembe bebeğe şöyle bir baktı. Gözlerini kapatmıştı, iki parmağını ağzına sokmuştu.

Melanie derin bir nefes alıp asansörden dışarıya adımını attı. Fumiko onun elbisesinin ardındaki bir kumaş parçasını yakaladı, Şinobu da Fumiko'nun elini tuttu. Böylece karanlık onları nereye götürürse götürsün, birlikte kalacaklardı.

18. Bölüm

Zifiri karanlıkta ilerlediler. Melanie'nin canlılığı bile bu boşluğu aydınlatacak güçte değildi. Yürürken ayaklarını basabilecekleri bir zemin olması dahi mucizeydi adeta. Ayaklarını her kaldırdıklarında umutsuzlukla doluyor, yeniden bastıklarında rahat bir nefes alıyorlardı.

Asansör kapıları kapanırken, ışıklı dikdörtgen incelip kaybolurken Melanie son bir kez dönüp baktı. Yüzünü yeniden ileri çevirdiğinde, az önce yürüdükleri yönde devam edip etmediklerinden emin olamadı. Mutlak karanlıkta ne aşağısı ya da yukarısı, ne de zamanı gösteren bir şey vardı. Zamana dair algılayabildikleri tek şey kalp atışları arasındaki boşluklardı. Melanie tereddütlü adımlar atmaya başladı, sonra da durdu.

Kucağındaki bebek ılıktı. Onun canlı ısısı bir çapa gibiydi. Avucunun içindeki yeşim tılsımın kırık kenarı da gerçeklik hissi veriyordu. Elbisesinin arkasından çeken annesinin eli sayesinde de yere biraz daha sağlam basıyordu.

"Ben... Ben hangi taraftan gideceğimizi bilmiyorum." Melanie'nin sesi mutlak sessizlikte hem önemsiz hem de çok gürültülüydü.

Fumiko avucuyla Melanie'nin sırtına dokundu. "Ben de korkuyorum ama bunun doğru yol olduğunu sanıyorum çünkü öncekine benzemiyor. Her şey değişti."

"Yapabilirsin," diye seslendi Şinobu arkasından. "Buraya kadar geldiysen, Bay Tutkal'ın döngüsünü değiştirebildiysen, yanlış yolda olamayız."

Melanie yutkundu. Sonsuza kadar o arafta kalamazlardı. Belki de kalabilirlerdi ama bunu istemiyordu. Başlarına gelen onca şeyden sonra! Orada hareketsiz kalmak, döngünün dışında sırf korku yüzünden durmak mı?

Hayır.

Melanie ileriye olduğunu düşündüğü yöne doğru bir adım attı. Annesi de kızının elbisesinin arkasında tuttuğu kumaş parçasını izleyerek peşinden geldi. Melanie bir adım daha attı. Zemin sağlam görünüyordu. Üçüncü bir adım attı. Dördüncüsü...

Müthiş bir gürleme başladı. Korkunç rüzgarın etkisiyle saçları havaya savruldu. Melanie nefes alamadı. Ümitsizce bebeği

kucakladı, rüzgarın şiddetinden yavrucak neredeyse kopup gidecekti.

Onları çepeçevre saran karanlık birden yırtıldı. Mutlak karanlığın siyah şeritler halinde dağıldığı anda gri bir gökyüzü kendini gösterdi. Kargalar, gaklayan, süzülen sayısız karga neşeli ve gürültülü bir halde solgun ufka doğru uçarak uzaklaşıyordu.

Melanie çıplak ayaklarının altında kargaların hafiften yağlı yumuşak tüylerini hissetti. Sallanıp dalgalanan, o havada asılı köprünün üstündeydi. Bu hem tanıdık hem de korkunçtu. Koşmaya başladı.

Soluk soluğa, kalbi çarparak kargaların kaygan sırtlarının üstünde koşuyordu, kargalar o kadar sıktı ki Melanie ayağının altında hiç boşluk görmüyordu. Köprü dardı, en fazla birkaç metre uzunluğundaydı. Aydınlık artarken o çıplak yamacı, geçidin önündeki kayalık çıkıntıyı gördü. Annesinin elinin elbisesinin kuyruğunu tuttuğunu hissetmiyordu artık.

Hâlâ arkasında mıydılar?

Kargaların sırtları bir nehirdeki taşlar gibi kaygandı. Buz gibi rüzgar ayaklarını, parmaklarını uyuşturmuştu, bitkin düştüğünü hissediyordu, bebeğin ağırlığı onu aşağıya doğru çekiyordu. Havada sayısız kanadın gürlemesi vardı, dik bir kanyondan dökülen bir çağlayanın üstündeydi adeta.

Bebeği daha sıkı tutarak koşmaya devam etti, havada uçan canlı köprü dalgalanıyor, sarsılıyordu. Boğucu gürleme hiç durmuyordu.

Az kaldı diye güven verdi kendine. Neredeyse vardın!

"Ay!" Bu ses annesinden gelmişti.

Onun hâlâ canlı olduğunu anlamanın rahatlığı Melanie'nin göğsünde büyümeye başladı ama hemen yerini dehşete bıraktı. Yoksa annesi düşmüş müydü? Melanie cesaretini toplayıp göz ucuyla arkaya baktı.

Annesiyle babası birkaç metre arkasından geliyorlardı. Bit-

kince, güç bela ona yetişmeye çalışırlarken ağırlıklarının altında karga köprüsü korkunç derecede bükülüyordu.

Fumiko'nun korku dolu çığlığının sebebi köprünün dengesizliği değildi.

Melanie köprünün öbür ucunda onları kovalayan yaratıkların hoplayarak, zıplayarak peşlerinden geldiğini gördü. Yorgun düşmüş annesiyle babasından çok daha hızlıydılar, onlara yetişmek üzereydiler. Kargalar dağılırsa yaratıklarla birlikte annesi ve babası da uçuruma yuvarlanacaktı.

Eyvah! diye geçirdi içinden Melanie.

Koşmaya devam etti. Zihninin soğukkanlı, mesafeli kısmı nihayet Yeşim Sıçan'ın terkinin sebebini anlamıştı. Çok uzun zaman önce olmuş gibiydi. Çok açıktı. Kafası saat gibi işliyordu, vücudu da otomatiğe bağlanmıştı. Geri dönse bile onların ağırlığını kaldıramaz, düşmelerini engelleyemezdi.

İki yerine dört kişi ölecekti. İki...

Onları takip eden yaratıklar.

Bebeğin peşindeydiler.

Onlara istediklerini versem. Bebeği onlara atsam. Ne fark eder? Üç masumun hayatını kurtarmak için küçük bir kötülük yapmalı mıyım? Onlar bu hayatı hak edecek hiçbir şey yapmadılar! Bebek büyüyüp tekrar Bay Tutkal olabilir.

Ama o zaman her şey baştan başlayacaktı. Bütün âlemler kendi çileli döngülerine kilitlenecekti.

Onu uçuruma atmak.

Şiddetli rüzgarın uğultusu çığlığa dönüştü, Melanie çatışan düşünceleriyle, kıvranan hisleriyle boğuştu.

Koştu. Koştu.

Çok uzakta görünen yamaç aniden ve açıklanamaz bir şekilde yaklaştı. Düşlerdeki gibi zamanda yolculuk ediyordu adeta. Ayağının altındaki zeminin serin ve katı olması gibi basit bir şeydi. Artık o güvenli çıkıntıya ulaşmıştı. Bebek hâlâ kollarının arasındaydı. Göğsünü dolduran rahatlama hissiyle kalbi patlayacaktı neredeyse.

Bebeği bir koluna doğru yatırdı. Bunca zamandır sessizdi, hâlâ yaşıyor muydu? Belki de fazla sarsıldığı için ölmüştü.

Bebek gözlerini açıp masumiyetin kesinliğiyle ona baktı. Kocaman kara gözleri dayanılmayacak kadar güzeldi.

Katı taşın gerçekliği bu sefer bir düşme paniğini getirdi. Melanie hemen kenardan uzaklaştı. Çıkıntı minik, kuru, gevrek kemiklerle doluydu. Kemikler ayağının altında ezilip toz haline geliyordu.

Umut ve korkunun içinde doğurduğu canavar dünyaya gelmek istercesine içeriden boğazını tırmalıyordu.

Saçları rüzgarda uçuşan Melanie, binlerce ama binlerce kanadın korkunç gürlemesi içinde ayağını sımsıkı yere basmış, yüzünde kararlı bir ifadeyle bebeği kucağında tutuyordu.

Annesiyle babasını görmek için bakışlarını uçuruma çevirdi.

Köprü onların ağırlığı altında eğilmişti. Yarım Dünya'lılar onlara ulaşmak için koşarken, Fumiko ve Şinobu da çıkıntıya doğru ilerlemeye çalışıyorlardı. Artık ayakta duramadıklarından emekliyorlardı, cesur kuşları elleriyle yakalıyor, adeta taşlı bir yokuştan yukarı çıkmaya çalışıyorlardı. Çırpınan kuşlara tutunarak, sürekli aşağı düşen kuş seline basarak tırmandılar.

Fumiko ve Şinobu güçlükle nefes alıyorlardı. Korkudan boğazları kurumuş gibiydi.

Kargalar onları sessizce taşıyordu, elleriyle tuttukları ya da çaresiz ayaklarıyla bastıkları her bir kuş taş gibi hareketsizce uçurumdan düşüyordu.

Fumiko ve Şinobu çılgınca çabalayarak çıkmaya çalıştılar. Kargalar onları daha yükseğe taşıyamıyordu. Tuzağa düşmüşlerdi, tırmanmak için çırpınıyor ama kargalara bir sürü zarar vermelerine rağmen hiç yukarı çıkamıyorlardı.

Kuş kafalı adam neredeyse onlara ulaşmıştı. Hemen arkasında da yılanbalığı kollu kadın vardı. Alçakça bir sırıtışla kara yılanbalığı dilini dışarı çıkarmıştı. Koca bir kurt kadar görünen

çocuk kafalı köpek onun ayaklarının hemen dibindeydi, yaşlı adam suratlı bir maymun da onun sırtına tutunmuştu. Arkalarında iskeletler takır tukur ediyorlardı.

Karga köprüsü her an dağılabilirdi.

Melanie Yeşim Sıçan'dan geriye kalanları bebeğin üstüne koydu ve avucuyla düz kaya yüzeyine vurdu. "Bekçi!" diye bağırdı. "Bekçi! Çık ortaya! Aş artık rolünü! Görevini yapmak yerine eyleme geçerek fark yaratabilirsin," diye haykırdı kısılan sesiyle. "Döngüyü kır!" Taşa o kadar şiddetli vurdu ki elindeki küçük kemikler neredeyse kırılacaktı. "Bize şimdi yardım et! Seç! Melanie'nin sesi çatallaştı. Öfke ve umutsuzlukla gözlerini sımsıkı yummuştu. Bu kadar yaklaşmak! Haksızlıktı! Doğru değildi! Avucu acıyıncaya, hissizleşinceye kadar vurdu. Bu yüzden kaya duvarın hareketlendiğini ilk başta fark etmedi.

Bekçi büyük bir iniltiyle kendini hapishanesinden kurtarırken dağ sallandı, ta yukarıdan düşen taşlar Melanie'nin kafasına çarpıp canını acıttı. Çıkıntının sarsılmasıyla Melanie sendeledi, tekrar dengesini bulmaya çalıştı, bir yandan da bebeğin yüzünü korumaya dikkat ediyordu.

Tonlarca ama tonlarca taşın ağırlığıyla çatırdayan dev, uçurumun kenarına doğru döndü ve kolunu ağır bir sarkaç gibi salladı. Kocaman taştan eli çıkıntının aşağısına inip Fumiko ile Şinobu'yu düşmekten kurtardı.

Dev onları nazikçe kaya çıkıntısına indirdi, onlar da yerçekiminin hâlâ onları aşağı çektiğini hissediyormuş gibi sert yüzeye yapıştılar.

Kargalardan bir rahatlama çığlığı yükseldi, yas tutarak, neşeyle bağrıştılar. Artık düzeni korumayı bıraktılar ve Yarım Dünya'lılar da boşlukta asılı kaldıkları kısacık anda hep bir ağızdan çığlık attılar.

Hepsi birden aşağı yuvarlandılar, giderek küçüldüler, küçüldüler, sonunda tamamen gözden kayboldular.

Melanie yutkunmaya çalışarak onları izledi. Kalbi deli gibi

çarpıyordu. Annesiyle babası fırtınada cankurtaran botu bulmuş gibi kayalık çıkıntıya yapışmış duruyorlardı.

Bekçi bu kez uçuruma bakmıyordu. Vücuduyla aynı renk olan taş gözlerini gri ışığın parıldadığı ufuktan hiç ayırmıyordu.

Dev seçimini yapmıştı, eyleme geçmişti... "Teşekkürler." Melanie'nin sesi kum gibi kuru çıkmıştı. "Tüm kalbimle teşekkür ederim."

Dev çatırdayarak başını aşağı çevirip ona baktı. Gözlerinden hiçbir duygu okunmuyordu.

Melanie yutkundu. Niye öyle gözünü kırpmadan dik dik bakıyordu. Kulakları utançtan kızarmaya başladı. Taşın neden göz kırpması gereksin ki budala, diye azarladı kendini.

Dev durumu kabullenmiş gibi yavaşça başını salladı.

Melanie bebeği kucağından bırakmadan annesiyle babasının yanına çömeldi. "Şşşş," diye onları sakinleştirmeye çalıştı Melanie. "Her şey yolunda. Başardık. Her şey iyi olacak." İçinde ılık bir ışık kabardı ve kirli yanaklarından sıcak yaşlar yuvarlanmaya başladı. Bir şekilde başarmışlardı işte! "Gördünüz mü? Çıkıntının üstündeyiz. Tek yapmamız gereken geçidin öbür tarafına gitmek, o zaman evde olacağız! Hep birlikte!"

İlk önce Fumiko başını kaldırdı. Korkutucu ayrıma titreyerek baktığı zaman Yarım Dünya'lılardan gerçekten kurtulduklarını gördü. Karga köprüsünün son kalıntıları da soluk gri gökyüzünde minik benekler gibi kalmışlardı.

Yüzüne bir rahatlık yayıldı, nihayet gülümsedi, ay ışığı gibi sakindi. Şinobu'nun kolunu dürtünce o da doğrulup oturdu. Onları sonsuz düşüşten kurtardığı için minnettarlıkla Bekçi'nin önünde eğildiler.

"Gelin!" diye haykırdı Melanie. "Artık eve gidelim!" Bebeğe bir göz attı. Yorgunluktan uyuyakalmıştı, boğum boğum parmakları kırık yeşim tılsımın kırmızı şeridini sıkı sıkı yakalamıştı. Melanie annesiyle babasının birbirine baktığını fark

etmedi. Şinobu usulca Fumiko'nun saçını okşadı. Onu teselli eder gibi bir hali vardı.

Ayağa kalkıp Melanie'yi kendilerine doğru çektiler, sırtı onların göğsüne değdi. Kalplerinin gümbür gümbür attığını hissedebiliyordu. Fumiko ve Şinobu onun omuzlarına birer ellerini koydular ve Bekçi'nin amansız gözlerine bakmak için başlarını kaldırdılar.

"Melanie ve bebek Ten Diyarı'na geçmek istiyor," dedi Fumiko sabit bir sesle.

"Ne..." diye başlayacak oldu Melanie.

"Bedeli ödemelisiniz," diye gıcırdadı bekçi.

"Ne demek bu!" Melanie aniden yüzünü Bekçi'den annesine çevirdi. "Nasıl yani? Ben seni götürmeye geldim! Beni bırakamazsın!" Göğsünün içinde korku ve öfke güçlenmeye başladı. Öfkeyle deve baktı. "Bize yardım ettin! Geçidi de açıversen olmaz mı? Yine bedel isteme bizden!" İçindeki korku dehşetli boyutlara ulaştığından hızlı hızlı soluk alıyordu.

"Yavaş nefes al," dedi Şinobu nazikçe.

"Kes sesini!" diye bağırdı Melanie. "Kes sesini! Daha önce hiç hayatımda olmadın! Neden şimdi seni dinlemeye başlayayım! Sen babam değilsin! Hiç olmadın!"

Şinobu titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Haklısın," dedi usulca. "Senin yanında olamadım. Bunun için üzgünüm. Böyle olağanüstü bir genç hanım olmanı göremedim." Pişmanlıkla başını salladı. "Annene yardım etmek için gelmene öyle minnettarım ki. Böylece bir kez olsun seni görebildim."

Bu sakin ses Melanie'nin öfkesinin saman alevi gibi sönüvermesine yetmişti.

Hissettiği dehşet daha güçlüydü.

Acıyan eliyle gözlerini sildi. "Anneciğim," diye yalvardı. "Anneciğim!"

Fumiko'nun gözleri yaşlarla doldu. Tenine bulaşmış göz kalemi kalitesiz ve ucuz görünüyordu. Sesi çok kararlıydı. Netti.

"Baban ve ben Ten Âlemi'ne dönemeyiz. Biz can sahibi değiliz. Hiçbir zaman olmadık. Yarım Hayatlarımızla orada yaşayamayız. Ten Âlemi'ne geçebilmemin tek nedeni seni karnımda taşıyor olmamdı: Karnımda can taşıyordum. On dört yıl boyunca da sana yakın olduğum için Yarım Hayatımı sürdürebildim ama artık silinmeye başlamıştım. Orada daha fazla kalsam tamamen silinip yok olacaktım."

Melanie elinin tersiyle gözyaşlarını çabucak sildi. Sinirlenmişti. "O zaman ben de burada kalıyorum!" Bu kararın büyüklüğü karşısında yutkundu. "Alışabilirim..." Sesi boğuklaştı.

Annesi ve babası başlarını iki yana salladılar.

"Bu mümkün değil," dedi Fumiko. "Tıpkı bu bebek gibi senin de hayatın var. Bunu tartışmamız bile mümkün değil. Döngüyü kasten kırarsan doğal gidişat bozulur. Böyle bir şeyden asla fayda gelmez. Âlemlerin ayrılmasının ne yarattığına baksana. Bay Tutkal gibi yaratıklar. Çürüyen dünyalar, bozulma, şiddet ve canavarlıklar. Ruhlar hâlâ var mı, onu da bilemiyoruz. Binlerce yıldır bizden uzaktalar. Melanie, Ten Âlemi'ne geri dönmelisin. Böylesi herkes için daha iyi."

"Ben herkesi ne yapayım!" diye bağırdı Melanie. "Melanie'nin derdine kim çare olacak! Âlemler zaten mahvolmuş durumda! Benim yapacaklarım bunu nasıl kötüleştirebilir ki? Daha ne kadar kötü olabilir? Hem kimin umurunda! Aptalca, zavallı hayatlarımızı yaşıyor, sonra da ölüyoruz." Ağlamaya başladı. "Ölüp gidiyoruz, yapayalnız ölüyoruz. Kimsesiz."

Melanie hüngür hüngür ağlamaya başladı. Tüm sahip olamadıkları için, umut bağladığı ve asla gerçekleşmeyen her şey için ağladı. Artık çocuk olamayacağı için ağladı.

Fumiko, Şinobu ve dev onun acısına sessizce tanıklık ettiler.

Melanie zamanla sakinleşti, aniden sarsılarak iç çekişleri azaldı ve nihayet hepsi sona erdi.

İçi boşalmış gibi hissediyordu. Her şey gözyaşlarıyla akıp

gitmiş gibiydi. Kendini temizlenmiş hissetti, gözyaşlarının tuzundan teni kurumuş ve gerilmişti. Melanie gözlerini açtığında bebeğin ona baktığını gördü. Kocaman kara gözleri hüzünlü ve bilge görünüyordu. Yeşim Sıçan'dan geriye kalanları da minik avucunda sımsıkı tutuyordu.

Üşüyor olmalı, diye düşündü Melanie. Onu bir şeyle örtmeliyim. Umarım üzerime işemez... Neredeyse gülümsedi bile.

Annesinin avucunun kederli bir şefkatle yanağını okşadığını hissetti. "Sen tüm zamanlarda başıma gelen en iyi şeysin!" dedi Fumiko duygulu bir sesle. "Bunu asla unutma. Bundan asla şüphe etme."

Melanie yavaşça başını salladı.

"Vakit geldi," dedi Fumiko. Sesi katılaşmıştı ama Melanie annesinin parmaklarının titrediğini hissedebiliyordu.

Melanie arkasını döndü. Bebeği Şinobu'ya verip kollarını sevgili annesinin boynuna doladı. Elbisesini süsleyen ayna parçalarına rağmen onu tüm gücüyle sıktı, sıktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Melanie.

"Melanie," Fumiko'nun sesi titriyordu ama nefesini tuttu, ardından kendinden emin bir edayla tekrar konuşmaya başladı. "Seni tüm zaman boyunca, her âlemde, ebediyete dek seveceğim. Nereye gidersen git, sevgim hep yanında olacak. Yalnız değilsin. Yemin ederim!"

Melanie cevap veremedi. Konuşmaya bile cesaret edemiyordu. Babası bebeği tekrar kollarına verdi. Melanie'nin yanaklarını avuçlarının içine alacak oldu ama dokunmadan önce durdu. "İzin verir misin?" diye sordu alçakgönüllülükle.

Melanie yine başını salladı ve babası avuçlarıyla çenesini okşadı, onu terli ve kirli başının tepesinden sevgiyle öptü.

Melanie sevginin her yerine yayıldığını hissediyordu.

Dev çok üzgün bir sesle, "Geçidin açılması için bedel ödenmelidir," dedi.

Melanie dudağını ısırdı. Bunu yapabileceğini sanmıyordu.

Sırf düşüncesi bile içini korkuyla dolduruyordu. Bu çok aptalca, diye düşündü. Daha az önce uçan kargalardan bir köprü üzerinde uçurumu geçmişti ama o panik halinde bir umutsuzluğun eseriydi. Kendi parmağını soğukkanlılıkla koparmak ise bilinçli bir hareketti...

Fumiko hâlâ taktığı uzun eldivenleri çıkardı. Bunu o kadar hızlı yaptı ki Melanie onu durdurmak için bir şey söyleyemedi.

Ani ve korkunç çatırtı duyulurken Şinobu başını öbür yana çevirdi.

Fumiko'nun dişleri kara kanla lekelenmişti. İkinci serçe parmağını kayalık çıkıntıya tükürdü. "Bu bedel olur mu?" diye sordu titreyen sesiyle.

"Anne," diye fısıldadı Melanie.

Dev onlardan uzaklaştı ve büyük bir değirmentaşının sürtünme sesiyle uçurumun duvarında beliren hilal yavaş yavaş genişleyip bir daire oldu.

19. Bölüm

Melanie'nin kalbi ufacık karanlık bir düğüm olmuştu. Yoğun ve uykuda bir tohumdu. Öyle de kalacaktı. Böyle kendini çok daha iyi hissediyordu. Başka bir şey demedi, boynunu büküp ılık bebeği kollarında tutarak dağ duvarındaki delikten içeri girdi.

Önce bir ayağı, sonra diğeri kapıdan geçti, Yarım Dünya'yı arkasında bıraktı.

Ses olmayan bir ses, hissedilmeyen bir hareket, sessiz dalgalar gibi, halkalar halinde genişleyen... Gece göğünde en büyük, en geniş, en kalın çan çalıyormuş gibi alçak bir ses, öyle derin ki insan kulağı duyamıyor... Âlemler öyle ölçülemez bir kuvvetle çınladı ki Melanie atomlarına ayrılıyormuş gibi hissetti kendini.

"Ah!" Melanie annesiyle babasının uzaktan gelen sesini duydu.

Bir şey olmuştu! Yoksa Bekçi onlara kötülük mü etmişti?

Melanie'nin yüreği aniden korkuyla doldu. Annesiyle babasının uçurumun öbür yanına nasıl döneceğini hiç düşünme-

mişti. Geriye bakıp annesiyle babasının son büyük acılarına tanık olmak istemiyordu ama kendini tutamadı.

Kapının öbür yanında annesiyle babası duruyordu, gözleri iri iri açılmış halde kendi kollarına bakıyorlardı.

Korkuyla değil, hayretle.

Siyah-beyaz bedenleri, Yarım Hayat tenleri içten içe ışımaya başlamıştı. Tenlerinin görünen yerlerinde ışıklı çatlaklar oluştu, annesi koyu kırmızı ışırken babası da eflatun rengiydi. Melanie acı çekiyorlar mı diye dehşet içinde yüzlerine baktı. Yüzlerinde sadece hayret ve derinden bir memnuniyet vardı. Sanki bütün hayatları boyunca hiç banyo yapmamışlardı da şimdi sıcak ve rahat bir banyodaydılar.

"Ohhhh," diye iç geçirdiler. Dönüp büyük bir minnettarlıkla, hayretle, hayranlıkla kızlarına baktılar.

"İşte oldu," dedi Fumiko. Gözlerinden mücevher gibi koyu ve ışıltılı, kırmızı renkli gözyaşları akıyordu. "Canım kızım. Başardın."

Fumiko ve Şinobu gözlerini kapattılar ve bedenleri binlerce kırmızı ve eflatun ışıktan parçaya ayrıldı.

"Ah!" Melanie nefesini tuttu.

Işık noktaları birkaç saniye daha havada insan şeklini koruduktan sonra ağaçtan dökülen kiraz çiçeği yaprakları gibi dağıldılar. Fakat yere düşmek yerine ışıltılar saçarak yukarı doğru gidiyorlardı.

Zaman yavaşlamıştı. Belki de durmuştu. Aniden kapı o değirmen taşı gıcırtısıyla kapanmaya başladı.

Melanie'nin yanaklarından yaşlar süzüldü. Yalvarırcasına bir kolunu uzattı.

Kapının hilali giderek inceliyordu.

Birden annesinin koyu kırmızı ışığından birkaç noktacık yukarı doğru yükselen kümeden ayrıldı. Döne döne büyükçe, tek bir ışık küresi oluşturdular. En fazla serçe büyüklüğünde, koyu kırmızı ateş topu kapı kapanmadan hemen önce içeri

daldı. Ardından Yarım Dünya'nın girişi büyük bir gıcırtıyla kapandı.

Kırmızı ışık hoplaya zıplaya griliğin içinde yol aldı. Melanie'nin etrafında baş döndürücü halkalar çizdi, hızla yukarı fırladı, ardından Melanie'nin kollarına doğru dalışa geçti.

Tam bebeğin üstüne düşmüş gibiydi.

Işık kayboldu.

Melanie hissizleşmişti.

Annesinin parçası niçin onun içine girmemişti? Niye bebeği seçmişti.

Olan olmuştu. Annesinin söylediği buydu.

Melanie kendini bin yaşında hissetti.

Her şey griydi. Bu sis ya da burası her neresiyse Yarım Dünya'dan bile cansız gibiydi. Çeyreğin çeyreği bile sayılmaz, diye düşündü Melanie. Çok yorulmuştu. Her şeyden. Kucağında bir bebek vardı ve gittikçe de ağırlaşıyordu. Onu yere bırakıvermek pek hoş olacaktı.

Bu yoğun gri sisin içinde yürümeye devam etti.

SİLİK VE DAR BİR YOLDA BULDU KENDİNİ. Ayakları varlıktan silinen bu fısıltılı yolu takip ediyordu. Ayak seslerini duymuyordu. Bu silik yolu niye takip ettiğinden emin değildi ama yapacak pek başka bir şey de yok gibiydi. Bir kez başını kaldırıp yukarı baktı, her şey ne ıslak ne de soğuk olan bu yoğun sisle örtülüydü. Tekrar bakışlarını indirdi. Kendini biraz huzursuz hissetmeye başlamıştı.

Bir şey unutmuştu ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Göğsünde hafif bir sızı hissetti. Başını indirdiğinde, elleriyle karnına tutunmuş uyuyan bir bebek taşıdığını gördü. Ne tuhaf, diye düşündü. Bebek taşıyorum.

Yürümeyi sürdürdü. Aynı yoldan hiçliğe doğru.

Hiçbir şey hatırlayamadı.

Belki de saatlerdir yürüyordu. Belki de yıllardır yürüyordu. Sadece göğsünde hafif bir sızı vardı ama bu onu durdurmak için yeterli değildi. Tek tek adım atmayı sürdürüyordu.

Bir şey dalgalandı.

Dışarıya doğru genişleyen halka şeklinde dalgalar misali, ufak hareket kızın bedenine ulaştı ve bilinci bu değişikliğe tutundu. Çaba harcayarak ayaklarının düşüncesizce hızını azalttı ve nihayet durdu. Yol sanki ruhunu çekiştiriyor, devam etmesi için onu zorluyor, ızdırap veriyordu. Avucunu şiddetle göğsüne bastırdı. Yolun da istediği gibi yoldan yürümeye devam etmeliydi...

Sonra sisin içinde yine bir şey dalgalandı.

Birisi sesleniyordu.

Suyun çok altındaymış gibi ağır ağır arkasını döndüğünde sapına kadar derin bir acı hissetti.

Melanie!

Bu ses. Ne kadar tanıdık. Ne kadar uzakta. Sesi daha önce nerede duyduğunu hatırlayamadı.

Sisin büyük renksizliği içinde koyu kırmızı bir kıvılcım görür gibi oldu. Çok yakına geliyormuş gibi bir hali yoktu. Hızla ileri geri salınıyordu, sanki güçlü bir akıntıya karşı koyuyordu.

Geri dön.

Ses tizdi, sanki eski moda bir radyodan geliyordu.

Melanie'nin körelmiş düşünceleri yeniden canlanmaya başladı. Merak bilincini sardı ve neler olduğunu düşünmeye başladı. Orada elinde mum tutan biri mi vardı?

Birincisinin yanında ikinci bir ateş belirdi. Bu seferki erguvan rengi bir küreydi. Ardından üçüncüsü ve dördüncüsü belirdi.

Melanie! Melanie!

Birkaç ses birden geliyordu ve nedense gözleri yaşlarla dolmuştu. Melanie gücünün son kalan kısmıyla ışıklara doğru tereddütlü bir adım attı. Yolun çağrısına direnen Melanie'nin

göğsü acıyla sarsıldı ama körelmiş duyuları şokun etkisiyle kendine geldi.

Yarım Dünya.

Kayıp annesi ve babası. Işığa dönmek. Gitmişlerdi. Melanie tek başınaydı. Yanında bebekle..."

"Hatırlamak istemiyorum," diye fısıldadı Melanie.

Hissizleşmişti. Bildiği her şeyi yitirmişti... En değerli şeylerini kaybetmişti... Tüm o mücadele ve yürek sızısı, boşu boşuna. Ona en ufak bir şey kalmamıştı...

Peki şimdi neredeydi? Ölü müydü diri mi? Yoksa başka bir şey miydi? Yol nereye çıkıyordu?

Hemen yere uzanıp çok uzun süre uyumak istiyordu. Tehlikeden kaçmaktan bıkmıştı. Bitkin ve kalbi kırılmış haldeydi. Çok ama çok yorgundu.

Sis bileklerinin çevresinde yüreklendirici bir tarzda kabarıyordu. Son kalan irade kaynaklarını kullanarak bacaklarını güçlükle hareket ettirdi.

Geri gel! İnce ve silik sesler yine başlamıştı. Biz kendi başımıza sana ulaşamayız. Bizi yarı yolda karşılaman gerek!

Melanie gözlerini kapatmayı çok istedi.

Tüm olup bitenlerden sonra kendi dünyasına geri dönmek için niye uğraşacaktı ki? Orada dönülecek hiçbir şey yoktu.

Peki ya varsa? İçinden cılız bir ses böyle sordu. Ya olabilirse?

Melanie bir çıkıntının üstünde iki yana sallandı.

Bırak kendini, diyordu sis. Dizlerinin çevresinde dolaşıyor, usulca bedenini sarıyor, hafiften yumuşak ve rahatlatıcı. Her şeyi unut, dedi sis baştan çıkarırcasına, sonunda huzur bulacaksın.

Rüyadaymışçasına, huzur, diye düşündü Melanie. Huzur ne güzel olurdu.

Sis onun teslimiyetini hissetmiş gibi neredeyse neşeyle kabardı, ayaklarını sardı, yukarı tırmandı, onu çevreledi. Yüzüne doğru sürünüyordu.

Melanie! Sesler daha telaşlı bir hal almıştı. Öncekinden çok daha uzaktan geliyorlardı. Gözlerini açtı, minik ışıklar fırtınalı bir gecede yanan titrek mumlara dönmüştü. Unut, diye fısıldar gibiydi sis. Yüzüne doğru dokungaçlarıyla usulca tırmanıyordu. Sonsuza dek huzur.

Kollarında bir kıpırtı oldu. Bebek kocaman kara gözleriyle ona bakıyordu. Bir kez daha ayaklarını kıpırdattı. Ölmek, doğduğu dünyada artık yaşamıyor olmak demekti. Ailesiyle birlikte dönmek için umutsuzca çabaladığı dünyaya dönememekti.

Yarım Dünya orada gördüğü hiç kimseye huzur vaat etmiyordu. Ruhların kendi Âlemlerinde neler yaptığını ise kim bilebilirdi ki?

Bildiği ve candan sevdiği her şeyi kaybetmek... Ondan sonra yine yaşam var mıydı ki?

İçinde minik bir alev yanmaya başladı.

Evet, dedi. Evet.

Melanie bir ayağını kaldırmaya çalıştı, seslerin geldiği yere doğru bir adım atmak istedi. Sesler tanıdık geliyordu. Onların kim olduğunu bilmek istiyordu.

Sis şiddetle kıvrıldı, adeta tıslayarak onu sarmaya çalıştı. Melanie tüm gücüyle dayandı, kalın dokungaçların arasından sıyrıldı. Kollarını ve ayaklarını sarmışlardı, onları da sarmaşıkları koparır gibi kopartarak ilerledi. Karşı koyan kuvvetin büyüklüğü karşısında ağzından iniltiler çıkıyordu, sis köreltici ağını örmeye çalıştı ama Melanie bir adım daha attı ve adını söyleyen seslere biraz daha yaklaştı.

Sisin bütün ağırlığı boynuna odaklandı. Sıktıkça sıkıyor, onu umutsuzluk ve tükenme yönüne doğru çekiyordu.

Melanie içine baktı ve çok derinlerine ulaştı. Tamamen Melanie olduğu o minik, saklı yerde başka hiçbir şeye yer yoktu. Orada karbon gibi sert ve elmastan parlaktı.

Sis ciyaklayarak, çığlıklar atarak burun deliklerinden, kulaklarından ve ağzından içeri girmeye çalışıyordu. Melanie red-

detti. Kendi kendisine tutundu, kendi kendisine inandı. Umut göğsünde büyüdü, serbest kaldı, parlak ışık huzmeleri halinde vücudundan dışarı aktı.

Sis çekildi, Melanie kendisini balçıklı toprağın üstünde buldu. Hafif sünger gibiydi, turba kokuyordu ve toprak kahverengiydi. Etrafını görebiliyor olmasına rağmen ışığın kaynağını bulamıyordu. Sanki hiçbir şey parlamasa da ışığın içinde ve arasındaydı.

Yumruk büyüklüğünde dört ışık küresi zikzaklar çizerek, döne döne ona yaklaştılar. Amber kırmızısı, soluk eflatun, koyu yeşil ve denizkabuğu pembesi ateş topları nefes gibi ılık, akşam yeli gibi serindi. Melanie'nin başının etrafında dans ettiler, yukarı çevrilmiş yüzüne hafif öpücükler kondurdular, onu tatlı bir mutlulukla doldurdular.

20. Bölüm

Melanie, dedi bir ses hayranlıkla. Gururla. *İşte oldu.*

Melanie aniden gözlerine hücum eden yaşları bastırmak için gözlerini kırpıştırdı. "Anne?" dedi. "Sen misin?"

Evet, diye yanıtladı Ruh.

Melanie bu sözleri duymakla kalmadığını fark etti. Onları hissediyordu ve ardından sesin anısı geliyordu.

Âlemler yeniden birleşti. Engeller kırıldı! dedi heyecanlı bir çocuk sesi. O da tanıdık geliyordu.

Melanie artan bir sevinçle gözlerini kırptı. "Sen denizyıldızı-çocuk musun?"

Pembe ışık baş döndürücü daireler çizdi, büyük bir neşeyle sekizler yaptı. *Evet! Evet! Evet! Artık özgürüm!*

Ah, Melanie, diye mırıldandı Şinobu'nun sesi. *Hepimizi kurtardın.*

Nicedir Yarım Dünya'ya hapsolanlar Ruh oldu. Koyu yeşil ışık Melanie'nin yüzüne doğru yaklaştı.

"Gao Çin Şi," dedi Melanie heyecanla. "Sen de gelmişsin."

Evet, dedi yaşlı kadının tanıdık ve ılık sesi. *Sana tüm Ruhumla minnettarım. Harikasın.*

"Bilemiyorum," dedi Melanie usulca. "Bana ne olacak? Öldüm mü?"

Hayır, dedi Fumiko'nun ruhu sertçe. Daha Hayat yolunu yürüyüp bitirmedin.

"Sizinle kalamaz mıyım?" diye fısıldadı Melanie.

Ah, Melanie, Fumiko'nun ruhu iç geçirdi. *Yaşamanın zor olduğunu biliyorum. Keşke seninle Ten Âlemi'ne dönebilseydim. Ama dönersem bölünmüş Âlemleri birleştirmek için yaptığımız her şey boşa gidecek. Âlemler şimdi yeniden dengesini buldu ama bu dengenin bedeli senin yaşadığın kayıptır. Unutma ki Ten Âlemi'nde hâlâ seni bekleyen bir Hayat var, mümkün olan ve gerçekleşecek her şey de o Hayatın içinde. Tekrar mutlu olabileceğini biliyorum. Nice insana mutluluk verdin. Ruh Âlemi uzun zamandır Yarım Dünya'da hapsolmuş ruhların ışığıyla doldu. Mutluluk seni yeniden bulacak.*

"Söz verir misin?" diye sordu Melanie.

Dört ateş topu birden geri çekildi. Onun karşısında ışıkları artıp azalarak uçuştular. Koyu yeşil alevler, denizkabuğu pembesi ışıltıları, eflatun ateşin içinde soluk leylak parlamalar ve annesinin Ruhunun koyu, sıcak kırmızısı.

Hayatta asla garantiler yoktur, dedi Gao Çin Şi'nin Ruhu katı bir sesle. Sonra "sesi" yumuşadı. *Çabalayan, hayal eden ve inananların, açık yüreklilikle yaşayan ve sevmeye cesaret edenlerin mutluluğu bulacağı ise neredeyse kesindir.*

"Böyle yaşayıp gitmemi istemeyin benden ne olur. Buna artık devam edebilir miyim bilmiyorum. Devam etmek istiyor muyum, onu da bilmiyorum." Melanie tepeden tırnağa ürperdi. Umutsuzluğa düşmesini bekleyen sisin ezici ağırlığını hissedebiliyordu.

Hayatını ne yapacağını seçmesi gereken sensin. Çok yorgunsan dinlen. Akıllıca bulursan saklan ama eksiksiz yaşamaya bak. Nasıl yaşaman gerekiyorsa öyle yaşa! Annesinin Ruhu neşeliydi. *Sevgili kızım! Neler yaptın sen! Tek bir kızın hareketlerinin her şeyi değiştirebileceğini bil!*

Bir esinti oldu. Sanki yapraklar hışırdadı. Yeşil ve büyüyen şeylerin kokusu duyuldu. Ateş topları ateşin üstündeki küller gibi havaya savruldular. Melanie yukarı doğru uçuyorlar mı, yoksa gi-

derek küçülüyorlar mı bilemedi. Bebek o güzel ve parlak ışıkları göstermek ister gibi tombul elini kaldırdı. Aniden ateş topları kayan yıldızlar gibi uzaklaştılar.

Gitmişlerdi. Hışırtı biraz daha arttı, hafif bir gürlemeye döndü.

Yapraklar. İnce dalların üstünde hışırdayan gümüşi yapraklar. Ani rüzgar ilkbahardaki gibi acı tatlı kokular taşıyordu.

Melanie el değmemiş bir vadide genç kavaklardan oluşan bir korudaydı. Sağda solda gür yapraklı genç ağaçlar bitmişti, gece göğü tuhaf takımyıldızlarla aydınlanmıştı, gün ağarıyor gibiydi ama güneşin hangi yönden doğacağını çıkaramadı. Zaman akşam karanlığı ile sabah aydınlığı arasında kalmış gibiydi. Taze yeşillik kokuyordu.

Derin derin nefes aldı, hava nefisti.

Kalbi hafiflemiş gibiydi.

Bebek kollarının arasında kıvrandı. Serin bir esinti tenini yalayınca ürperdi.

Melanie kaşlarını çattı. Etrafına bakındı ama işe yarar bir şey göremeyince duraladı. Bebeği yumuşak çimlerin üstüne bıraktı, elbisesinin eteğinden çabucak biraz bez yırttı. Bu bezle bebeği biraz beceriksizce sarıp sarmaladı.

Bebek mutlulukla agulamaya başladı.

Bu sefer nereye gelmişti acaba?

Yarım Dünya olmadığı kesindi. Ama kendi âlemi gibi de kokmuyordu.

Eve giden yolu bulmak için hangi yönde ilerlemeliydi?

Işık bir tarafta artmaya başlıyor gibiydi. Aydınlığa yöneldi ama ayağı bir şeye takıldı ve neredeyse düşüyordu. Melanie sendeledi, bebeğin üstüne düşmemek için sıçradı, nihayet dengesini tekrar buldu.

"Off," dedi biraz geç de olsa. Ayağının acıyan yerini baldırına sürttü.

Bu da neydi?

Işıltılı vadinin geri kalanındaki doğal şeyler gibi gelmemişti.

Kesinlikle hava aydınlanıyordu çünkü artık ayrıntıları görebiliyordu. Çimlerin arasından çıkmış bir şey vardı.

Metal bir kulp gibi duruyordu.

Melanie durup biraz düşündü. Sonra topuğuyla kulpun çevresine şöyle bir vurdu.

Altı boş gibiydi.

Melanie metal kulpun başına çöktü, parmaklarıyla dokundu. Ahşaptan kare şeklinde bir kapağın üstündeydi. Kulpu çekti.

Kapak sıkışmıştı.

Melanie bebeği yine yere koydu ve kulpu iki eliyle sıkıca tuttu. Bütün gücüyle çekti, gerilimden şakakları patlayacak gibiydi, nihayet kapak yerinden oynamaya başladı. Çekmeyi biraz bıraktı, derin derin nefes aldı. Sonra da dikkatle ama şiddetle kapağı tekrar çekti.

Kapak aniden açıldı ve elinden kurtuldu. Tam o sırada aşağıdaki boşluktan kocaman, kötü kokulu bir canavar geçti. Saçtığı kara dumanlar yukarı savruldu.

"AY!" Melanie bağırarak kapağı ayağıyla itip kapattı.

Kalbi deli gibi atarken korkunç dumanın kokusunu alınca aniden aklı başına geldi.

Egzoz.

Bir aracın egzozu.

Olabilir miydi?

Melanie kapağın başına çömeldi, kulpu biraz çekti ve açık tuttu.

Hemen altlarında, beş metre kadar aşağıda betonun üzerine çizilmiş kesik kesik beyaz çizgiler görünüyordu. Otomobil egzozu bulutları donuk turuncu bir ışıkla aydınlanıyordu.

Küçük bir otomobilin tavanı şimşek gibi geçti, ardından koyu renkli bir pikap görünüp kayboldu.

Melanie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı.

Cassiar Tüneli'nin *üstündeydi*.

Ama Bayan Wei'yle birlikte uzun süre önce durdukları Adanac Sokağı değildi burası. Farklı bir yerdi. Yeni ve büyüyen bir şey...

Tekrar başını çevirip kusursuz vadiyi seyretti, aşağıdaki gürültü ve pislikten ne kadar uzaktı. Aşağıdaki gürültülü ve kirli dünyasına delikten tekrar baktı.

Kapağın hemen altındaki duvara küçük, metal merdiven basamakları yapılmıştı. Merdivenin yere yakın kısmındaki bir levhayı da görebiliyordu. "Tali Acil Çıkış" yazıyordu. Melanie içini çekerek bebeği sıkıca göğsüne bastırdı. Kendine özel vadisindeki çimen kokan şahane havayı son bir kez derin derin ciğerlerine çekti.

Belki bir gün burayı yeniden bulabilirim, diye düşündü.

Melanie ayaklarını metal merdivenin basamaklarına doğru indirdi. Çıplak ayaklarıyla yapışkan, egzoz dumanından katranla kaplanmış ve yağlanmış basamaklara dokunmak mide bulandırıcıydı. Ayak parmaklarıyla basamakları sıkıca yakaladı, serbest kolunu iyice aşağı indirdi, böylece basamağa dirseğiyle tutundu. Bütün ağırlığını dirseğine vererek ayağını yavaşça aşağıya kaydırdı, neredeyse asılı duruyordu, bebek de diğer kolundaydı.

Aman aman, dedi kendi kendine. Yarım Dünya'dan kurtulmak ama eve dönüşte Cassiar Tüneli'nde bir merdivenden düşmek çok fena olur... Hattâ bu kadar tehlikeli olmasa komik bile sayılabilirdi.

Başka bir araç hızla geçti. Kimse tünelin iç duvarından aşağı inen genç kıza dikkat etmiyormuş gibi görünüyordu. Melanie indiği sırada yoldan tır geçmemesi için dua ediyordu. Tırın yarattığı rüzgarla yolun ortasına fırlayabilirdi.

Melanie soluk soluğa, dirseğinin acısına dayanmaya çalışarak beceriksizce aşağı inerken bebeği de koluyla sımsıkı kendine bastırıyordu.

Ayağı sert beton zemine bastığında neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

Bir şoför onu göz ucuyla fark etti. Kornasının sesi beton tünelin içinde yankılandı.

Melanie'nin yüreği ağzına geldi.

Egzoz dumanı yüzünden öksürmeye başladı.

Bebek de öksürüyordu. Acele etmeli ve bir an önce o zehirli havadan kurtulmalıydı.

Melanie çiğ bir turuncu ışıkla aydınlanan tünelden otoyola çıktı.

Geceydi.

Günlerden ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Zamanın burada daha hızlı geçmiş olabileceğini tahmin etti. Gerçi kim bilebilirdi ki?

Melanie'nin gözleri kurumuştu. Boğazı acıyordu. Ayakları buz kesmişti. Evet, bu âlemi terk ettiğinde sonbahardı. Bunu hatırladı. Buraya çok uzun zaman önce Bayan Wei'yle birlikte gelmişti.

Bayan Wei...

Göğsüne bir ılıklık yayıldı.

Bayan Wei'nin dükkanına gidecekti. Onun kapısını çalacaktı. Bayan Wei onu içeri alırdı.

Melanie otoyolun kenarında yalpalayarak yürümeye başladı. Yıkılmak üzere olduğunun farkında değildi. Attığı her adımla düşmeye daha da yaklaşıyordu.

Beyaz bir araba hızla yanından geçtikten sonra frene bastı ve tekerleklerini öttürerek durdu. Otoyol ile yandaki rampa arasındaki üçgen şeklinde dar kaldırıma çıkarken bir tarafı yükseldi.

Arabanın kapısı açıldı. Ayak sesleri duyuldu.

Polisler diye düşündü Melanie. Neyse ki. Onu ve bebeği Sosyal Hizmetler'e götürebilirlerdi. Artık bir yetimdi. İkisi de

öyleydi. Nasıl olsa fark etmezdi.

Bir el arkasından dokundu. Bu Melanie'nin tökezlemesine yetti. Bir kol onun düşmesini engelledi ve aynı anda bebeği de ondan aldı.

Melanie bebek elinden alınıncaya kadar ne kadar ağır olduğunu fark etmemişti.

Mahmurlukla onu yakalayan kişiye baktı.

Bayan Wei'nin kaygıyla gerilmiş yüzünü gördü. Endişeli gözleriyle Melanie'nin yüzünü inceliyordu. Yaşlı kadın Melanie'nin gözlerinde hâlâ canlılık olduğunu görünce yüzündeki ifade yumuşadı. "Melanie eve dönmüş," dedi Bayan Wei hayretle. "Bayan Wei anlamıştı! Bayan Wei anlar anlamaz bir taksi çağırıp buraya geldi! Haydi! Gel!" Melanie'yi taksiye doğru iteledi ve içeri girmesine yardım etti.

İçerisi sıcaktı. Yapay oto parfümü kokuyordu.

Yorgunluğun çekiç gibi indiği Melanie koltuğa iyice yayıldı.

"Bakın, bayan," dedi taksi şoförü heyecanla. "Sizi daha ileri götüremem, o yüzden paramı verin! Beni böyle bir yerde durdurdunuz! Bebekten hiç bahsetmemiştiniz! Arabada bebek koltuğu yok, tamam mı! Ehliyetimi alabilirler!"

"Sus bakalım!" dedi Bayan Wei. "Bu kız taksi şoförünün, Bayan Wei'nin ve Üç Âlem'de yaşayan herkesin hayatını kurtardı! Bu yüzden bana ehliyetten filan bahsetme, budala! Bayan Wei'yi hemen şimdi evine geri götüreceksin!"

Taksi şoförü sinmişti, kendini korumak ister gibi başını omuzlarının arasına gömdü. Dikiz aynasından onlara baktı. "Çıldırmışlar," diye mırıldandı. "Ama paramı verseniz iyi olur!" dedi öfkeyle.

Araba hızla ileri atılırken Bayan Wei, Melanie'ye döndü. "Melanie gözlerini kapatsın. Artık biraz dinlensin."

Klimadan gelen sıcaklık Melanie'nin sızlayan bedeninden içeri sızdı. Gerilmiş kasları rahatladı, kendini su gibi akışkan hissediyordu.

Çok iyi gelmişti. Kendini bırakmak.

O...

21. Bölüm

Melanie onu uyandıranın kapının vurulması mı yoksa nefis bir şeylerin kokusu mu olduğunu bilmiyordu.

Tak, tak, tak, tak, tak. Ses yine duyuldu.

Bir şey lıkırdıyordu. Başka bir şeyin de iştah açıcı bir şekilde fokur fokur kaynadığını duyabiliyordu.

Bir bebeğin neşeyle kahkaha attığını duydu.

Melanie'nin nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Başı aynı anda hem durgun hem boş gibiydi. Pencereden içeri sarı bir ışık sızıyordu. Bir yatakta, ağır bir yorganın altındaydı, üzerinde ise pis ve paçavraya dönmüş beyaz bir elbise vardı, ayakları kir içindeydi.

Tertemiz, kolalı çarşafları ne biçim pisletmişti! Aniden parlayan endişesi derhal bitkinliği tarafından yutuldu. Karaya vurmuş denizanası gibi yayıldı yatağın üstüne. Neyse, olan olmuştu artık.

Olan olmuştu...

Annesi söylemişti bunu. *Işte oldu.*

Melanie gözlerini tavana dikti.

Tabii ya.

Geri dönmüştü, Bayan Wei de onun geldiğini bir şekilde haber almış, gelip onu bulmuştu.

Bu sefer kapı daha net vuruldu.

"Girin," dedi Melanie.

Bayan Wei odadan içeri geri geri girdi. Dört ayaklı bir tepsi taşıyordu. Tepside bir sürü küçük kase ve tabak vardı, iştah açıcı kokular bir anda küçük odayı doldurmuştu.

Melanie'nin karnı gürültüyle guruldamaya başladı. Doğrulmak istedi ama bütün bedeni sızım sızım sızlıyordu.

"Sıcak banyo iyi gelir." Bayan Wei gözlerini kıstı. "Önce hangisi? Yemek mi banyo mu?"

"Yemek!" dedi Melanie şevkle. "Lütfen," diye ekledi. "Biraz gerileyerek karyolanın başlığına sırtını dayadı, ayaklarının üstündeki yorganı düzeltti.

Bayan Wei tepsiyi yatağın üstüne koydu, Melanie'nin gözü zevkten dışarı uğrayacaktı neredeyse.

Yaşlı kadın yiyecekleri tek tek göstermeye başladı. "Pirinç çorbası," dedi sertçe. "İyileşmek için birebir. Kolay sindirilir ve Ruhu ısıtır. Tavuk çorbası. Hardal yaprağı. Peynirli yumurta. Haşlanmış dil balığı. Sadece bir parça! Krizantem yaprağı. Yasemin çayı. Bir de," Sesi yumuşadı. "Bir dilim pasta." Gülümseyince gözleri mutlu kırışıklıkların içinde kayboldu. "Ye!" Tekrar kaşlarını çattı, sesi sertleşti. "Ama hızlı yeme."

Melanie başını salladı. Pirinç çorbası kasesini ve porselen kaşığı aldı. Çorbanın üstüne de biraz doğranmış yeşil soğan ekilmişti. Bir kaşık alıp ağzına götürdü, hafif baharatlı çorba olağanüstü güzeldi. Tuzluydu, hafif bir zencefil tadı vardı. Pirinç de iyice yumuşayıp tatlılaşıncaya kadar ağır ağır pişirilmişti. Karnı acıyla kıvrandı ve hemen şevkle bir kaşık daha aldı. Sonra üçüncüsünü, dördüncüsünü.

Pirinç çorbasını bırakıp yemek çubuklarını aldı. Seçmesi çok zordu! Bir sürü küçük tabakta çeşit çeşit yiyecekler vardı.

"Önce küçük parçalar ye," diye açıkladı Bayan Wei. "İnsan uzun süre bir şey yemeyip sonra aniden yerse karnı ağrır. Bu hafif yemekten sonra Melanie biraz bekleyip gerçek bir yemek yiyebilir.

Melanie hardal yaprağının kekremsi, hafifçe acı-tatlı kökünü çiğniyordu. Üst üste o kadar çok tat ve koku katmanı vardı ki... Gözlerini kapatsa lezzetler damağının üstünde heykeller gibi eriyebilirdi.

Melanie çiğnemeyi kesti. "Saat kaç?" diye sordu.

"Sabah on bir," dedi Bayan Wei usulca. "Ama ikinci günün. Melanie gece ve bütün ertesi gün uyudu. Bugün Melanie'nin gelişinin üçüncü günü."

Melanie yutkundu. "Vay," dedi. "Hayret."

"Çok yorulmuşsun," diyerek içini çekti Bayan Wei.

Melanie peynirli yumurtadan da biraz aldı. Sonra hafiften kafası karışmış halde odayı gözden geçirdi. Eksik bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Bebek!" dedi heyecanla.

"Şşşş şşşşş," dedi Bayan Wei onu avuturcasına. "Bebek gayet iyi. Bayan Wei marketten bir şeyler aldı, ayrıca giyecek bir şeyleri de var. O da Melanie gibi uzun süre uyudu! Bayan Wei'nin talihi varmış, çünkü saat başı kalkıp bebek besleyemeyecek kadar yaşlı ne yazık ki."

"Kusura bakmayın," dedi Melanie. Başını tepsiye doğru indirdi. "Sizin bebeğiniz değil ki bakasınız..." Kaşlarını çattı. "Ama benim bebeğim de değil."

"Gerçekten, doğru." Bayan Wei kaygıyla başını salladı. "Neyse! Önce ye. Melanie'nin anlatacak çok şeyi var. ama acelemiz yok. Ye. Yıkan. Sonra Melanie pencerenin önünde rahat bir koltukta oturup anlatabilir. Güneşin vurduğu bir yerde."

Aniden Melanie'nin çenesi titremeye başladı. "Evet," dedi cılız bir sesle. Gülümsedi. "Bu iyi fikir." Balıktan bir lokma daha aldı.

Hayatı boyunca böyle bir balık yememişti. "Bayan Wei," dedi ciddiyetle. "Bu benim şimdiye kadar yediğim en güzel yemek. Size çok teşekkür ederim."

"Ahhh!" Bayan Wei utangaçça avucunu alnına vurdu. "Bu bir şey değil! Melanie biraz toparlanınca Bayan Wei ona kocaman bir ıstakoz haşlayacak!"

SONBAHAR İKİNDİSİNİN GÜNEŞİ Melanie'yi ılık bir koza gibi içine almıştı. Melanie batı penceresinin önündeki iki koltuktan birine oturdu. Bacaklarının üstüne bir battaniye attı, ayakları da yumuşak terliklerin içindeydi. Bayan Wei'nin oturma/çalışma odasına giren ışık uzun şeritler oluşturmuştu. Işık huzmelerine yakalanan toz zerreleri altın gibi parlıyordu. Melanie uzaktan körfezi ve bir mekanik zürafa sürüsünü andıran parlak turuncu vinçleri görebiliyordu.

Melanie hayretle pencereden dışarıyı seyretmeye koyuldu. Kendi âleminin renkleri ne kadar olağanüstüydü. Tek bir defne çalısında kaç ton yeşil olduğunu hatırlayamıyordu. Hayatın derinliğini, çok renkliliğini, dolgunluğunu unutmuştu.

Daha önce hiç dikkatini çekmiş miydi ki?

Sokağa dizili ağaç gövdelerindeki yoğun ve gür yosunların renk nüansları. Yeşil-mavi likenlerin ışıldadığı pütürlü ağaç kabukları. Sokağın karşısındaki boş otoparkta, böğürtlen çalılarının içinde görünmeyen kuşlar şakıyordu. Birkaç numara aşağıdaki bir sitenin cephesinde bir kamelyanın koyu pembe çiçekleri açmıştı, çiçeklerin tam ortası da parlak yeşil renkteydi. Minik su birikintilerinden su sıçratarak hızla geçen arabaları büyülenmiş gibi seyretti. Araçlar olağanüstü görünüyordu, gülünç denecek kadar parlak, kırmızı, sarı, camgöbeği, çini mavisi renkleriyle harikaydılar. Bu renkler adeta ses olup beynine ulaşıyordu ve çaldıkları senfoni tek kelimeyle ihtişamlıydı.

Melanie derin bir nefes aldı.

Bu dinginlik ne kadar iyiydi.

Ne kadar güzeldi, hayat...

Agulamalar duyuldu. Bebek birkaç kez üst üste içini çekti. İkindinin sessizliği içinde müthiş bir ağlama başladı.

Hay Allah! Bebeğin tiz sesinden Melanie'nin gözleri iri iri açıldı. Daha ayağa kalkamadan ayak sesleri duyuldu. Tak, tak, tak diye merdiven çıkıldı ve Bayan Wei odaya daldı.

"Aaaaay!" dedi Bayan Wei. "Şu bebek ne kadar gürültücü, değil mi? Bayan Wei'nin hiç çocuk sahibi olmamasının bir sebebi vardı, hattâ bu yüzden neredeyse Nora Stein'dan ayrılıyordu. Ruhlar onu daima kutsasın bu yüzden. Şimdi de Bayan Wei'nin yaşlılığında evine bir bebek geldi! Nora Stein'ın ruhu kahkahalarla gülüyor olsa gerek! Hayatın ne getireceğini bilemiyoruz, değil mi?" Yaşlı kadın mutfağa koşup biraz su ısıttı, dönüşte de bebek bezi ve ıslak mendil getirdi.

Bebek süs portakal ağacının altındaki beşikteydi. Hırsla ağlıyordu. Adeta normal bir bebek...

Melanie Bayan Wei'nin bebeğin altını el çabukluğuyla değiştirmesini, sonra da bebeği ılık şişenin olduğu mutfağa götürmesini izledi.

"Bebek bakmayı nasıl öğrendiniz?" diye sordu Melanie. "Madem sizin ve Nora Stein'ın bebeği olmadı..."

Bayan Wei kucağında ağlayan bebekle diğer koltuğa oturdu. Biberonun ucunu bebeğin hevesli ağzına koydu.

"Ohhhh." Ortalık sessizleşince Melanie ile Bayan Wei aynı anda derin birer nefes aldılar.

Melanie bebeğe baktı. Kirpiklerine gözyaşları yapışmıştı, biberonu hırsla emerken gözkapakları mutlulukla kapanmıştı.

İnanılmaz tatlı görünüyor, diye düşündü Melanie.

"Bayan Wei kendi annesinin çocuk bakmasına yardım etti," diye usulca açıkladı Bayan Wei. "Bayan Wei en büyük çocuktu ve sekiz kardeşi vardı.

"Sekiz mi?" dedi Melanie hayretle.

"Evet. Sekiz kuvvetli, akıllı, inatçı kardeş. Bayan Wei on altı yaşına geldiğinde artık tüm tatlılıklarına rağmen bebeklerden bezmişti." Bayan Wei mahmurlaşmış bebeğe baktı. "Bunun adı ne?"

"Ona hep Bebek T diyesim geliyor," dedi Melanie. "Eskiden Bay Tutkal'dı. Annemle babama eziyet eden o kötü yaratıktı! Ama tekrar doğdu. Artık aynı olduğunu sanmıyorum..."

"Hahhhhh," diyerek başını salladı Bayan Wei.

Bebeğin büyük bir açlıkla biberonu emerken çıkardığı sesleri dinlediler. İkindi güneşi ılık ve huzur vericiydi.

"Bayan Wei?" dedi Melanie nihayet.

"Hıı?"

"Sizce Bebek T artık iyi birisi olacak mı?"

Bayan Wei başını kaldırdı, alnı hafiften kırışmış gibiydi.

"Demek istiyorum ki..." Melanie'nin sesi çatallandı. Boğazını temizledi ve güçlükle yutkundu. "Ya tekrar Bay Tutkal olursa? Üstelik burada. Bizim âlemimizde," diye endişeyle fısıldadı.

Bayan Wei birkaç saniye boyunca Melanie'yi süzdü, ardından bakışlarını bebeğe çevirdi.

Bebek T'nin gözleri kapalıydı. Süt şişesindekileri bitirmek için çabalarken kaşlarını çatmıştı. Yanakları pespembeydi ve tombul yumruklarını sıkmıştı.

Süt ve bebek pudrası kokuyordu.

Hafif bir ıslık sesi duyuldu. Bebek T şişeyi bitirmiş hava emiyordu. Bayan Wei biberonu ağzından çıkarıp onu omzuna yatırdı. Hafif hafif sırtına vurmaya başladı.

"Rahat ol," dedi Bayan Wei usulca. "Bebek T artık Yarım Dünya'ya hapsolmuş değil. Başka bir şeyin başlangıcında. Yeni bir döngüde. Melanie'nin tanıdığı Tutkal adam olmasına imkân yok. O döngü kırıldı."

Bebek T uzunca bir geğirdi. Sonra da gaz çıkardı.

Melanie elinde olmadan kıkırdadı.

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular. Sadece Bayan Wei'nin Bebek T'nin sırtına usulca vurarak onu avutmasının sesi duyuluyordu.

Melanie'nin aklına bir şey geldi. "Gelip beni almanız gerektiğini nereden bildiniz? Nasıl tam zamanında orada oldunuz?"

Bayan Wei gözlerini kocaman açtı. "O gece! Bütün yeni doğan bebekler. Dünyadaki tüm yeni doğmuş bebekler. Hepsi aynı anda ağlamaya başladı! Bayan Wei onların sesini duydu, bütün şehir onların sesiyle doldu. Birkaç dakika sürdü. Ondan sonra durdu! Ardından o Bayan Wei'nin masasında belirdi!"

Melanie şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neydi masanın üstünde beliren?" Acaba ağlayan bebeklerden birini mi kastediyordu?

Bayan Wei çenesiyle masayı işaret etti çünkü hâlâ bebeği tutuyordu. "Git! Melanie'nin dermanı varsa. Masaya bak."

Melanie ayağa kalkarken her yanının sızlamasını engelleyemedi. Vücudundaki tüm kaslar bıçakla kesilmiş gibi acıyordu, güçlükle topallayarak masaya yaklaştı.

Altın renkli gün ışığı kocaman, vişne rengi masaya çok güzel bir görünüm veriyordu. Bayan Wei masanın üstündeki tüm araştırma ıvır zıvırını temizlemişti.

Masanın üstünde sadece bir kitap vardı.

Eski görünüyordu, cildi kararmış ve zamanla çatlaklar oluşmuştu. Herhangi bir başlık ya da işaret yoktu, sadece hafif kabartmalı yuvarlak bir amblem vardı. Yin-yang sembolüne benziyordu ama birbirini tam sararak karanlık ve ışık dairesi oluşturan iki parça yerine üç parça vardı: Siyah, beyaz ve gri...

Melanie'nin ağzı açık kaldı. "Yoksa bu *Âlemler Kitabı* mı?" dedi kısılmış sesiyle.

Bayan Wei sükûnetle başını salladı. "Yazı tıpkı arşivimdeki sihirli kâğıt parçasındaki gibiydi!" diye fısıldadı. "Bu kitap ortaya çıktı. Bir ses duyuldu, derinlerde çalan dev bir çan sesi gibiydi ama sessiz bir sesti bu. Kesinlikle bütün evrende çınladığı duyuldu.

Melanie ağır ağır başını salladı. Bunu hissetmişti. Annesinin, *İşte oldu,* demesinden hemen sonra.

"Bayan Wei kitabı okudu. İç içe geçmiş Üç Âlem'in nasıl bölündüğü ve sonra acılar yaşandığı anlatılıyordu. Yaşamın olmadığı bir âlemde Yaşamla doğacak bir çocuğa dair kehanetten bahsediliyordu. Sonra cesur bir kız Yarım Dünya'ya girip büyük kötülükle yüzleşmiş. Kötülüğü durdurmuş ama kendisi kötülük etmemiş... Böylece bölünmüş âlemleri yeniden birleştirip dengeye kavuşturmuş." Bayan Wei'nin gözleri hayranlık ve saygıyla parlıyordu.

Melanie'nin kulakları kızardı. Bayan Wei onu kastetmişti! Kitap onun hikâyesini anlatıyordu. Melanie'nin kalbi duracak gibi oldu.

Bir dakika, diye düşündü. Kitap, Bitmemiş Kitaplar Arşivi'ndeydi... Son üçte birlik kısmı boştu.

"Kitabı bitirdiniz mi?" diye sordu Melanie. "Baştan sona yani?"

Bayan Wei başını salladı. "Bayan Wei çok şey öğrendi. Sonuna doğru da niçin bütün dünyadaki yeni doğmuş bebeklerin ağlamaya başladığını açıklıyordu. Çünkü uzun zamandır boşta kalan Ruhlar bedenlere dönmüş. Yarım Dünya'da kalanlar da nihayet Ruh olmuş. Bu Âlem'de yaşayan bizler de artık Ten'in sınırlarına hapis değilmişiz. Melanie, anlamamız gereken o kadar çok şey var ki. Bayan Wei, Âlemler arasındaki işleyişi anlamak için ömrü boyunca bu kitabı okuyacak!"

Melanie kitabın kapağını saygıyla okşadı. Parmaklarının dokunduğu yerden tuhaf bir çınlama yükseldi. Hoş olmadığı söylenemezdi.

Kitabın kapağını açmadı. Kendi hikâyesini sanki başkası anlatılıyormuş gibi okumaya hiç hazır değildi. Yaşadıklarının anısı hâlâ çok tazeydi.

Hâlâ olup bitenleri hissetmeye ihtiyacı vardı.

Melanie dalgın dalgın koltuğuna döndü ve battaniyeyi ba-

caklarına sardı. Pencereden dışarı baktı. Kitap burada, onun âlemindeydi ve tamamlanmıştı. Artık bitmemiş bir kitap değildi. Bütün bebeklerin ağlaması... Bayan Wei sanki bütün evrende dev bir sessiz çan çalmış gibi olduğunu söylemişti. Herhalde bu tam annesiyle babası ışığa dönüştüğünde olmuştu. Annesinin koyu kırmızı ışığı, babasının açık eflatun rengi, yukarı doğru savruluşları...

Melanie aniden eliyle ağzını kapattı. "Çok üzgünüm!" dedi. Suçluluk duygusuna gömülmüştü. "Düşürmüş olmalıyım! Halbuki Yeşim Sıçan bana pek çok kez yardım etmişti. Yeşim Sıçan olmasa buralara gelemezdim. Sizin atanızın arkadaşıymış. Atanızın adı Gao Çin Şi'ydi..." Gözleri doldu.

"Yok, yok!" Bayan Wei telaşlı görünüyordu. "Melanie'nin özür dilemesine gerek yok!" Uyuyan bebeği beşiğine geri götürdü. Yaşlı kadın kitaplıktaki süslü bir kutuyu açıp içinden çıkardığı bir kumaş bohçasını dikkatle açtı. Bayan Wei bohçanın içinden çıkardığı şeyi avucunun içinde tutarak gelip koltuğuna geri oturdu.

Melanie parmakları titreyerek avucunu açtı.

Yeşim tılsım tenine hafifçe ılık gelmişti.

Bay Tutkal'ın çatı katında kırılan parça nasıl olduysa tamir olmuştu. Sıçan ve kaba hatları artık bütündü.

Yalnız taş artık koyu kırmızıydı.

Melanie tılsıma bakarken o son anlar gözünün önüne geldi. İşte oldu, demişti annesinin sesi. Sonra da annesinin ışığının küçük bir parçası ona değil Bebek T'ye uçmuştu.

Annesinin Ruhunun o parçası... Bebeğin içine girmemişti. Yeşim tılsıma katılmış, taşla kaynaşmış ve böylece Ten Âlemi'ne dönmüştü.

Melanie tılsımı göğsüne bastırdı. Birkaç dakika sonra taşı geri indirdi ve avucunun içinde seyretmeye devam etti. Taşa vuran günışığı kulağını ve burnunu, kuyruğunun kıvrımını ortaya çıkarıyordu.

Taşın koyu renkli merkezi ışıldamaya başladı. Rengi o kadar yoğundu, o kadar ambere benzemişti ki Melanie elinden atma dürtüsüne karşı direnmek zorunda kaldı.

Yeşim tılsım artık ışık yayıyordu, sanki içindeki atomlar sınırlarından kurtulmuşlardı. Işık yayarken bir an için kör edici bir parlaklığa ulaştı. Sonra ışık azalırken Melanie avucunda postu ve bıyıkları koyu kırmızı bir sıçanın oturduğunu gördü.

"Ah!" Melanie ve Bayan Wei aynı anda nefeslerini tuttular.

Sıçan gözlerini açıp gerindi, uzun ön dişleri ortaya çıktı. Arka ayaklarının üstünde doğruldu, bıyıklarını oynattıktan sonra pençesiyle hızlı hızlı kulağını kaşıdı.

Melanie'nin yüreği ağzındaydı. Güçlükle yutkundu. "Konuşabiliyor musun?" diye fısıldadı.

"Biraz zaman alır," dedi zeminden gelen alaycı bir ses. "İlk kez geri dönüp bu hali almanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin."

"Ay!" Melanie bu beklenmedik sesi duyunca ödü kopmuştu. Üstelik ses hemen arkasından geliyordu.

"Terbiyeni takın!" dedi Bayan Wei sertçe. "Melanie'yi korkuttuğun için özür dile! Bayan Wei'nin annesi neden ona bir köpek vermedi ki?"

Melanie sakınganca yumuşak koltuğun arka tarafına baktı. Işığın vurmadığı bir köşede ısıtma menfezinin etrafına kıvrılmış tombul bir beyaz kedi gördü. Kedi onu tamamen görmezden geldi, gayretle ön patisinin pembe tabanını yalıyordu.

"Konuşuyor mu? Tıpkı Yeşim Sıçan gibi mi?" dedi Melanie. "Yoksa aslında o da mı bir tılsım?"

"Nasıl olur da 'aslında' şu değil bu olabilirsin?" diye azarladı onu kedi. "Bir masa 'aslında' ahşaptan ziyade mobilya mıdır?"

"Sus bakalım, kedicik!" diye buyurdu Bayan Wei. "Faydalı bir şey söylemeyeceksen tekrar taşa dön, ister gerçek olsun ister olmasın!"

Kedi burnunu çekerek arka ayağını havaya kaldırıp poposunu yalamaya koyuldu.

Melanie sert sert baktı. Anlaşılan kedi dilinde bu bir hakaretti. Avucunda duran koyu kırmızı sıçana geri döndü. "Hâlâ Yeşim Sıçan mısın?" diye fısıldadı Melanie.

Sıçan minik ve hassas burnunu kaldırıp havayı kokladı. "Artık Kırmızı Yeşim oldum," diye cevap verdi. Sesi yeşilken olduğundan biraz daha tizdi.

"Beyaz Yeşim daha iyidir," diye mırıldandı zeminden bir ses.

"Che!" Bayan Wei sabırsızca bir of çekti. "Bazı yeşim parçaları asla kutusundan çıkarılmamalı!" Melanie'ye döndü. "Onu boş ver. Can sıkıcı, yaşlı bir kedi. Ağırlığı kadar kedi maması bile etmez."

"Ne kolay unutuyorlar..." Beyaz Kedi içini çekti. "Seni polis memurundan kurtarmasam şimdi içerideydin. Tabii ya. Senin için yaptıklarımı ben bilsem yeter zaten. Minnettarlığa ihtiyacım yok. Beni boş verin. Senin için elimden gelenin en iyisini yaptığımı ve bunun sana faydası olduğunu bilmek..."

"Tamam! Tamam!" dedi Bayan Wei. "Bayan Wei sana minnettar! Oldu mu? Beyaz Kedi, Bayan Wei'yi kurtardı!"

Kedi sözcüklerle cevap vermedi ama kısa bir sessizliğin ardından derin bir mırlama odanın içine yayıldı.

Melanie mırlamanın daha da fena olduğunu düşündü. Bayan Wei'nin yüzündeki hüsran, şükran ve sevgi karışımı ifadeye çarpık bir gülümsemeyle karşılık verebildi ancak. Yaşlı kadın başını iki yana salladı, sonra kıkır kıkır gülmeye başladı.

Melanie minik bir elin parmağını tuttuğunu hissetti. Kırmızı Yeşim'in minik pençeleri tenini gıdıklıyordu. Sıçan telaşla ona bakıyordu, uzun kuyruğunu da yavaşça bileğine sarmıştı.

Melanie onun en küçük parmağını ısırıp kopardığı yeri gördü. Bedeli ödemek için. Melanie'nin yüreğinde bir sızı belirdi. Kırmızı Yeşim'i usulca kaldırıp yanağını onun böğrüne sürdü. Sert kıllar gıdıklıyordu.

"Ah, Melanie," dedi Kırmızı Yeşim. "Hatırlıyorum."

Sonsöz

Sisli gecede sokak lambaları turuncu ışık koniler yaratıyordu. Evlerin, apartmanların, eski model dubleks evlerin çoğu karanlığa gömülmüş, derin uykunun kesif sessizliği içindeydi. Şehir düşler ve kâbuslarla soluk alıp veriyordu. Uzaklarda bir sirenin sarmal sesi duyuldu, birilerinin başı belada olsa gerekti. Kulübesindeki bir köpek uludu.

Gökkuşağı Market'in ve üstündeki dairenin pencereleri karanlıktı. Kuzeyden soğuk bir rüzgar esiyordu. Kar ihtimali havaya tatlı, metalik bir koku yayıyordu.

Karanlığın ortasında bir bebeğin ağlaması duyuldu.

Birkaç saniye boyunca bebek ağlamaya devam etti. Marketin ikinci katında solgun bir ışık yandı. Bebeğin ağlaması arttı, ilk pencerenin hemen yanında ikinci bir ışık dikdörtgeni yandı. Gecenin içinde cesur ve sıcak bir aydınlık. Bebek birkaç dakika daha ağladı, sonra sesi yavaş yavaş kesildi.

Işıklar açık kaldı ama geceye sessizlik hakim oldu.

Marketin düz beton damının üstünde dört yaratık oturuyordu. Büyük, tombul bir kedinin, bir sıçanın ve iki karganın gölgelerini dörtte üçlük ayın önünde ayırt etmek mümkündü.

Kedi abartılı bir edayla içini çekti, kuyruğu huzursuzca sallanıyordu. "Ben hâlâ bebekten kurtulmaları gerektiğini düşünüyorum," dedi.

Sıçan kuyruğunu kamçı gibi kullanarak kedinin poposunda şaklattı. Kedi öfkeyle miyavladı. İki karga kanatlarını açıp ka-

pattılar, bir tanesi kısık sesiyle gakladı.

Kedinin ensesindeki tüyleri birkaç saniye tehdit edici biçimde dikleşti ama sonra tekrar eski uysal haline döndü.

"Ağzından çıkanı kulağın duysun," dedi sıçan sertçe. "Tek bir bebeğin kaderi her şeyi değiştirebilir. Sen de biliyorsun!"

Kocaman kedi esnedi.

İki karga gagalarını ardına kadar açarak acayip sesler çıkardılar.

"Böylece kız Âlemleri kurtarır, ebeveynlerini kaybeder, en sonunda yaşlı bir kadınla birlikte bebek büyütürler," dedi beyaz kedi küçümser bir edayla. "İnsanların hayatı acınacak derecede monoton. Buna hayır diyemezsin. Hiçbir olağanüstü yanları yok. İnsan olmak kimbilir ne fenadır."

Sıçan ağzını ardına dek açtı, koca bir sırıtışla uzun dişlerini gösterdi. "O kadar emin olma," dedi. "Bazen sonlar başka şeylerin başlangıcıdır."

İki karga başlarını eğerek tek gözleriyle sıçana baktılar.

Sıçan göz kırptı, sonra da yağmur oluğuna tutunarak aşağı indi. Minik pençesinin metale sürtünmesinden çıkan sesi duyan kedi huzursuzca miyavladı.

"Ne demek istiyorsun?" diye öfkeyle seslendi arkasından.

Ama sıçan çoktan içeriye, ikinci katın sıcak odalarından birine girmişti.

Kedi doğrulup yukarı doğru uzandı, kuyruğunun tüyleri dikleşti. "Böyle yapmasından nefret ediyorum," diye kendi kendine mırıldandı. Umursamazca salınarak ona katılmak üzere yangın merdivenine yöneldi.

Geride kalan iki karga fısıldaşmayı sürdürdü.

Ay kara bulutların arasına batıp çıktı. Havadaki yoğun nem minik buz kristallerine dönüştü.

Dairenin ikinci katındaki pencerenin camında soğuktan çiçekli ve sarmallı şekiller oluşmaya başladı. Işık söndü. Sessizlikte, karanlıkta buz çiçekleri koca bir ormana döndü.

Teşekkürler

Nihayet tamamlanan bu kitap tekil bir şahsın eseri değil, aile ve yakınlar arasında, zaman ve mekân arasında yaratıcı enerjilerin ve etkileşimlerin bir sonucu. Birçok insanın desteği, dostluğu, sevgisi olmasa bu kitap ortaya çıkmazdı.

İlk önce Sae ve Koji'ye teşekkür ediyorum. Siz bütün zamanlarda benim başıma gelen en güzel şeysiniz.

Kyoto Goto, kuyunun kurumadığını söylediğin için binlerce teşekkür... Haklısın. Kuyu boş değilmiş. Senin sözlerin beni umutsuzluktan kurtardı.

Bu romanın yazılması ve yeniden yazılması sırasında teyzem ile babam Ruhlar Âlemi'ne göçtü. Benimle paylaştığınız her şey için şükran doluyum. Öğrendiğim pek çok şey sizin eseriniz. Sizi özlüyorum...

Benimle evlerini paylaşma cömertliğini gösteren ve çalışabileceğim bir alan yaratan Nozomi Goto ve Chris Goto-Jones'a minnettarlığım sonsuz; bu dönemde barınağım olmasaydı son nüshayı tamamlayamazdım. Uzun sohbetlerimiz ve pek çok âlemden geçmemizi sağlayan karşılıklı özenimiz için Susanda Yee'ye teşekkürler; hayatımda olduğun için çok şanslıyım. Kaplumbağalar baskın çıkar! (Uzun vadede...) Uzun zaman verdiği destek ve iyilik dolu yüreği için Rita Wong'a. Toplumsal adaleti gayretle ve sevgiyle savunman bana ilham vermeyi sürdürüyor. Anın özünü gördüğü ve dile getirmekten korkmadığı için Eva Tai'ye. Senin sözlerin beni zora sokmaya, avutmaya ve meraklandırmaya devam ediyor. Tamai Kobayashi, çalış-

malarımda acil durum yardımları yapmadaki cömertliğin için binlerce teşekkür. Chris Goto-Jones, son dakikada nihai nüsha üzerinde kritik olay örgüsü analizleri yaptığın için minnettarım; imkânsız ile mümkün arasındaki uçurumu böyle kapattık. Yaratıcı işbirliği deneyimi, pembe kokteyller ve göz kamaştırıcı anlar için teşekkürler. Larissa Lai, desteğin, alışılmadık mizah anlayışın ve ustura gibi keskin zekân için. Naomi Goto, uzun zaman yazılarıma sessizce güven duyduğun için, ayrıca Ayumi Goto, ilk başta beni bir aylığına kendi başıma kalmaya ikna ettiğin için. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Ayrıca ben yokken evime baktığın için. Ashok Mathur, molaya ihtiyacım olduğunda sessiz evini bana açtığın için. Ayrıca Sae Goto, en son sesli okuma düzeltmelerinde ve son günden önceki gece verdiğin destek için.

Uzun zaman önce ilk taslağı yazmama tanık olan Yazarlık Amigo Takımı'na koca bir *Re!Re!Re!Ra!Ra!Ra!* Nalo Hopkinson, Pam Mordecai, Jennifer Stevenson, Larissa Lai, Martin Mordecai, yüreklendirmeleriniz için teşekkürler. Daha nice projede birbirimizi görmek dileğiyle.

Bu eserin tamamlandığı uzun süreçte farklı zamanlarda paha biçilmez katkıları olan çok insan var. Tamotsu Tongu, Kyo Maclear, Baco Ohama, Aruna Srivastava, Roy Miki, Cecilia Martell'e minnettarım. Danışmanım Roseanne Johnson'a özellikle teşekkür ediyorum: Yemin ederim sana Woody Allen'lık yapmayacağım!

Vancouver Halk Kütüphanesi'ndeki 2007 Konuk-Yazar programına, Kütüphane Dostları'na ve Kanada Sanat Konseyi'ne şükranlarımı belirtmek isterim.

Hayranlık verici görseller ve göz kamaştırıcı kapak resmi için Jillian Tamaki'ye özellikle müteşekkirim.

Bu kitabın nerelere varabileceğini ilk gören kişi olan Barbara Berson'a ve kitaba bir yuva bulan Leona Trainer'a minnettarım. Jennifer Glossop, sen editörlerin süper kahramanısın!

Senin dikkatli gözün ve nazik uyarıların çok makbule geçti. Seninle çalıştığıma çok memnunum! Kanada Penguin Group'taki herkese teşekkürler, bana karşı çok destekleyici (ve sabırlı!) davrandılar; özellikle de Jennifer Notman, Marcia ve Tracy Bordian'a teşekkürler.

Vancouver akşamları göğü dolduran ve Burnaby Dağı'ndaki karanlık yuvalarına uçan kargalara teşekkürler. Islak yosun ve likenlere minnettarım. Yeşil gölün serinliğine vuran altın rengi ışığa teşekkürler. Suyun üstünde parıltılarını gördüğüm balık sürülerine teşekkürler. Tatlı mücevher gibi ahududulara teşekkürler. Çürüyen yaprakların kahverengi, yoğun kokusuna teşekkürler. Yaprakların altındaki sümüklüböceklere ve ağaç kurtlarına teşekkürler. Yazarken bana eşlik eden bitki dostlarıma teşekkürler. Bu döngüyü sizinle paylaştığım için büyük şükranla doluyum.

Sevgi dolu ama ihmalkar bir annenin tek kızı olan Melanie Tamaki çevrede pek rağbet görmeyen bir çocuktur. Fakat bir gün okuldan eve dönüp annesinin ortadan kaybolduğunu fark etmesiyle tüm hayatı değişir: Bay Tutkal adlı pespaye bir yaratık onu Yarım Dünya'ya götürmüştür. Böylece Melanie annesini kurtarmak üzere Yarım Dünya'ya doğru zorlu ve karanlık bir yolculuğa çıkar.

ÖDÜLLÜ YAZAR HIROMI GOTO'DAN MACERA DOLU, ÇARPICI BİR ROMAN...

NEIL GAIMAN'IN *CORALINE* KİTABINI HAYAO MIYAZAKI'NİN FİLME ÇEKTİĞİNİ HAYAL EDİN!

IMPAC Dublin Edebiyat Ödülü Adayı

2010 Kanada Fantastik Edebiyat Sunburst Ödülü

ABV
60046

ithaki

www.ithaki.com.tr internet satış: www.iknokta.com

9 786053 752516